

ရှင်မြတ်နိုး

မုန်းခွဲလွှဲတယ်

BURMESE
CLASSIC
com

ဗုန်းခွဲပွဲတယ်

ရှင်မြတ်နိုး

အခန်း (၁)

လက်မှာပတ်ထားသော နာရီကလေးကို မြှောက်ကာကြည့်
လိုက်တော့ 'နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီပင်' ထိုးနေပြီ။

တစ်ခုခုများ မှားယွင်းနေပြီလား ...

အတွေးလေးနှင့်လှပသော မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့မျက်မှောင်လေး
က တွန့်ကျုံ့နေတော့၏။

သူမ ...

သေသေချာချာ ချိန်းခိုင်းခဲ့တာပါ ...

အေးမွန်ကိုလွှတ်ပြီး ... သူမ ဒီနေရာလေးမှာစောင့်နေမယ်

ဆိုပြီးပြောခိုင်းခဲ့တာ ... ချိန်းထားတဲ့အချိန်က နံနက်ကိုးနာရီပါ။

အခု ...

ဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

အလွန်ဆုံးနောက်ကျလှ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပေါ့။ နှစ်နာရီလောက်စောင့်နေခဲ့သည့်တိုင်အောင် မောင်ကရောက်
မလာသေးပေ။ အေးမွန်များ သွားမပြောဘူးလား။ မောင် ... မသိ
လို့ သူမဆီမလာတာဘဲလား။ မဟုတ်လျှင် စောင့်ရတာကို စိတ်
မရှည်တတ်တဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမအကြောင်းကို သိနေတာပဲ
ဟာ။

ခက်တာက ...

သူမစောင့်နေခဲ့သည့် နှစ်နာရီလုံးလုံး ... မောင့်ရဲ့အရိပ်
အယောင်လေးပင် မမြင်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့တာကိုပဲ။

အေးမွန်ကတော့ သွားပြောမှာပါ ...

အခုကိစ္စ ...

ဘယ်လောက်အရေးကြီးသလည်းဆိုတာ အေးမွန်ကိုယ်တိုင်
လည်း သိနေတာပဲလေ။

မောင် ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ချစ်သူ နန္ဒစောနောင် ...

မိဘတွေက တစ်ခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစား
မယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေ၏။ တစ်ရပ်ကွက်
တည်း တစ်လမ်းတည်း အိမ်ဘေးချင်းကပ်နေတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်
အတွက် ထိုသတင်းကိုကြားရတာ ရင်ပူစရာပါ။

မောင်နဲ့သူမက ချစ်သူတွေလေ ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ။

ဒီတော့ ...

အခုလို ထွက်ပေါ်လာတဲ့သတင်းဆိုးကို ကြားရတာ သူမ
မတုန်လှုပ်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ မြတ်ဘုန်းရှင် ဘယ်လောက်စိုးရိမ်
ပူပန်တတ်တယ်ဆိုတာ မောင်လည်းသိသည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို သေသေချာချာသိရအောင် မေးမလို့
မောင့်ကို ... အေးမွန်နဲ့ချိန်းခိုင်းလိုက်တာ။ အခုချိန်ထိရောက်မလာ
သေးပေ။ နှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်အတိုင်းအတာက နည်းသလား။

ပြီးတော့ ...

သူမစောင့်နေတာက မျှော်စင်ကျွန်းကန်စပ်နားက ဆိုင်
လေးတစ်ခုမှာ။ ဒီစားသောက်ဆိုင်လေးမှာ သူနဲ့သူမတို့ မကြာခဏ
ဆိုသလို ထိုင်ကာစားသောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုင်က လူတစ်ချို့နှင့်ပင်
မျက်မှန်းတန်းမိနေ၏။ သူမဝင်လာတော့ တရင်းတနှီးပင် အစ်ကို
ရောမပါဘူးလားဆိုပြီး မေးကြသေးသည်။

သူမကလာလိမ့်မယ်ပြောပြီး ... စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်
ကာ အအေးလေးမှာသောက်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။

ကြာနေပြီ ...

ထိုင်နေရတာပင် ညောင်းညာကိုက်ခဲလှ၏။

စိတ်ကမရှည်ချင်တော့ ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

မောင် ... ရောက်မလာသေးချေ။

သူမစောင့်မျှော်နေမယ်ဆိုတာ မောင်မသိဘူးလား။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲနေအောင်-လှည့်ကြည့်လိုက်သူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပဲဖြစ်သည်။

“အေးမွန် ... ”

သူမရှိနေတဲ့နေရာလေးဆီလျှောက်လာသူက မြတ်ဘုန်းရှင် မြင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်မျှော်နေရတဲ့ချစ်သူ နန္ဒစောနောင် မဟုတ်ချေ။ အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်းမလေး အေးမွန်ဖြစ်သည်။

“မောင်မလာသေးဘူး ... အေးမွန်၊ နင်သေသေချာချာပြောလိုက်ရဲ့လားဟာ ... ငါဒီမှာ စောင့်နေမယ်ဆိုတာ မောင်သိရဲ့လား အေးမွန်ရယ် ... ”

အေးမွန်ကိုတွေ့လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ အလောတကြီးမေးလိုက်သူက မြတ်ဘုန်းရှင် ...

အေးမွန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေဘဲ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“အေးမွန် ... ”

“ပြန်ကြစို့ ... မြတ်ဘုန်းရှင် ... နန္ဒစောနောင် လာမှာမဟုတ်ဘူး ... နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေစရာမလိုတော့ဘူး ... မြတ်ဘုန်းရှင်”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... အေးမွန် ... နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ပြန်ကြစို့လို့ပြောနေတာလေ ... နင်မကြားဘူးလား မြတ်ဘုန်းရဲ့ ... ငါအခုလေးတင်ပဲ နန္ဒစောနောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ သူ ... ဒီကိုလာမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... ”

ဘာတွေလဲ ...

အေးမွန် ... ဘာတွေလာပြီးပြောနေတာလဲ။

မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီတဲ့လေ။

ချိန်းထားရဲ့သားနဲ့မောင်က မလာဘူးဆိုတော့ ... ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေလို့လဲ ... ။

“အေးမွန် ... ငါ့ကိုရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဦးဟာ၊ မောင့်ကို နင် ... သေသေချာချာချိန်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ ... ဒီမှာစောင့်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေတာပဲ မဟုတ်လား ... အေးမွန် ... ”

“သိတယ်လေ ... နင်ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ငါသွားပြောခဲ့တာပဲ ... ဒါပေမယ့် ... နင့်အိမ်ကိုငါခဏသွားရင်း ... ဘေးခြံကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တာ ... နန္ဒစောနောင်ကို တွေ့လိုက်လို့ ငါတောင် မျက်လုံးတွေပြူးသွားတာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... နင်နဲ့ချိန်းထားတာ

ရှင်မြတ်နိုး

ကိုးနာရီမဟုတ်လား ... အခုချိန်ထိ သူမသွားသေးတာတွေ့လို့
ငါလည်းမနေနိုင်တာနဲ့မေးတော့ ... သူသွားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့
လေ၊ ဘာကြောင့်လဲ ... နင့်ကို မြတ်ဘုန်းရှင်စောင့်နေတယ်လို့ငါ
မေးတော့ ဘာမှပြန်မဖြေဘူးလေ ... ဒါနဲ့ပဲ နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေ
မှာစိုးလို့ ငါလာပြောတာ ... ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် အေးမွန် ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင် ... နင်နဲ့တွေ့ဖို့ သူလာမှာ
မဟုတ်ဘူး ... ဒါကြောင့် ... နင်ဆက်ပြီးစောင့်နေသေးမှာစိုးလို့
ငါ လိုက်လာပြီးပြောတာ ... ”

ဘာသဘောလဲ ...

သူမစောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ မောင်ကလာတွေ့မှာ
မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘာသဘောကြီးလဲ ...

စဉ်စားလို့မရ ...

သို့သော် ...

လူကတော့ စိတ်အလောတလျင်ပဲ ... စိတ်တာကောင်
လေးကိုခေါ်ကာ ကျသင့်ငွေရှင်းလိုက်သည်။ ထပြန်ဖို့ သူမပြင်ဆင်
နေပြီလေ ...

“အေးမွန် ... ”

“ဟင် ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“သွားကြရအောင် ... ”

ငွေရှင်းပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာလေးကနေ ထရပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်
ထဲကနေ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သူမရင်ထဲမှာတော့ မကျေမနပ် စိတ်လေးများကြောင့်
ဒေါသရေလိုင်းတွေ တဝန်းဝန်းရှိက်ခတ်လို့နေ၏။ မောင် ... ဘာဖြစ်
လို့ သူမခေါ်တာကို လာမတွေ့ရတာလဲ ... မောင်ဘာအချိုးချိုး
တာလဲဟင် ... ”

အပြင်မှာ ပျံ့လွင့်နေတဲ့သတင်းကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ရင်
တွေ ဘယ်လောက်ပူလောင်နေလိမ့်မလဲဆိုတာ မောင်ကမတွေး
တက်လို့လား။ တကယ်ဆိုရင် ... မောင်ရောက်လာဖို့ကောင်းသည်။
သူမစိတ်တွေ အေးငြိမ်းစေလောက်မယ့် အားပေးစကားတွေနဲ့ ဖြေ
သိမ့်ပေးဖို့ကောင်းသည်။

ခုတော့ ... ။

မောင်က ရောက်မလာခဲ့ ...

မောင့်မှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေလို့ ထွက်လာဖို့
အခွင့်အရေးမရှိရသလဲ ... မောင့်မိဘတွေက လမ်းထဲမှာ ပိုက်ဆံ
အရှိဆုံးလူတွေဆိုပြီး နည်းနည်းတော့ဂုဏ်မောက်ကြ၏။ ပတ်ဝန်း
ကျင်နှင့်လည်း ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသည်။ မောင်ကသာ မျက်
နှာချိုပြီး ... ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သင့်တင့်အောင်နေတာ ... ။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မောင်တို့တစ်တိုက်လုံးကလူတွေကို လမ်းထဲကလူတွေက လုံးဝကြည့်မရ။ သို့ပေမယ့် ... ချွင်းချက်အနေဖြင့် မောင့်ကိုတော့ ခင်ကြသည်။ မောင်က လူကြီးလူငယ်မရွေး တွေ့တာနှင့်နှုတ်ဆက် စကားဆိုကာ ရယ်ကာမောကာပင် စနောက်တတ်သေးတာမို့ လည်း မောင့်ကိုဆိုလျှင် ချစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေအားလုံး ... မောင့်ကိုသာလျှင် အကောင်းမြင်ထား၏။ ပြီးတော့ ... မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှနေတာကို ရိပ်မိကြသည်။ မောင့်မိဘတွေ စိတ်ဓာတ်ကိုသိထား၍ အနည်းငယ်စိတ်ပူပြီး ... သတိပေးတာက လွဲလို့ မောင်နဲ့သူမတို့ ချစ်နေကြတာကို သဘောလည်းတူကြ၏။

ရွယ်တူချင်း မဟုတ်လား။

ရုပ်ရည်လေးတွေကလည်း ... နှစ်ယောက်စလုံးအချော ကလေးတွေမို့ ... လိုက်ဖက်သည်ဟုထင်ကြေးပေးကြသည်။ အကြောင်းသိတွေမို့လည်း အချစ်ရေးမှာ သာယာပါစေလို့ ... ဆုတောင်းပေးသူပင် ရှိသေး၏။

သူမတို့မိသားစုက ဆင်းရဲတာကိုး။ မောင်တို့နဲ့ခြံချင်းကပ် လျက်သာနေတာ ... ပေလေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ခြံဝန်းထဲမှာ မောင်တို့မိသားစုတွေက အုတ်တံတိုင်းကြီးခတ်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဟီးနေအောင် ဆောက်ထားပြီးနေကြသည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့

မိသားစုကတော့ ဆယ့်သုံးပေသာသာပျဉ်ထောင်၊ သွပ်မိုးအိမ်လေး နှင့် နေကြရ၏။

မောင့်အဖေက ကားဝပ်ရှောနှင့်ကားပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ပြီး ... မောင့်အမေက ရပ်ကွက်ထိပ်က ကားဂိတ်နားမှာ စတိုး ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားတာမို့ စီးပွားရေးက ပြေလည်၏။

မောင့်အစ်မက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းဖွင့်ထားသည်။ မောင်တို့မိသားစုဂုဏ်အရှိန်က ရပ်ကွက်ထဲ မှာတော့ အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ မောင်နဲ့သူမက ရွယ်တူမို့ ဆယ်တန်းစာ မေးပွဲအောင်တော့လည်း တစ်နှစ်တည်းတူကြသည်။

မတူတာဆိုလို့ မောင်ကဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့အောင်ကာ ဆေး တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရပြီး ... သူမက ရိုးရိုးအောင်ကာ သင်္ချာမေဂျာ နှင့်တက္ကသိုလ်တက်နေရသည်။

သို့သော် ...

မောင်နဲ့သူမတို့ အရမ်းကိုချစ်သောချစ်သူများဖြစ်သည်။ အိမ် နီးချင်းငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့လည်း သံယောဇဉ်ကပိုပြီး တွယ်၏။

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ညစောင့်အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ရသော အဖေ့ လစာဝင်ငွေက နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းဝေဒနာသည် အမေ့ဆေးဖိုး နှင့်ပင်ကုန်နေရတာမို့လည်း အိမ်စားရိတ်-မပြေလည်သော သူမကို ငွေကြေးပြည့်စုံသောမောင်က အလိုက်တသိနှင့်လိုအပ်နေတာလေး

တွေ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တာမို့လည်း ... မောင့်ရဲ့စာနာစိတ်ကိုပိုပြီး
လေးစားတန်ဖိုးထားကာ အချစ်ပိုနေရသူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပဲ
ဖြစ်သည်။

မောင်ကလည်း သူမကိုချစ်တာပါပဲ။

စိတ်ကောက်တတ်တဲ့သူမ၊ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသထွက်လွယ်
တတ်သောသူမကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နားလည်မှုအပြည့်နှင့် ချစ်
ခဲ့သည်။

အခုတော့ ...

မောင်က မိန်းမယူတော့မယ်တဲ့လေ။

မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ့်ကောင်မလေးက မန္တလေးကဆိုပဲ။
မောင့်မိဘတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူကာ
စပ်ပေးစားကြတာဟု သတင်းတွေထွက်နေသည်။

သူမသိချင်တာ မောင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ...

ဒါကို ...

မေးမလို့ ချိန်းထားတာကို မောင်ကမလာနိုင်ဘူးဆိုပြီး ငြင်း
ဆန်သွားသည်။ မောင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့နေပြီလည်းဆိုတဲ့
အချက်က စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ရင်ကို ပူပြင်းလောင်
မြိုက်နေစေတော့သည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဟင် ... ”

“နန္ဒစောနောင်ကိုကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ ... သူ ... သူ
ပြောင်းလဲသွားပြီလားမသိဘူး ... နင့်ကိုသွားမတွေ့ဘူးလို့ ငြင်း
လိုက်တဲ့လေသံကိုက အေးစက်စက်ကြီး ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ
သိပ်စိတ်မပါသလိုကြီးဘဲဟာ ... ”

တော်တော့ ...

တော်ပါတော့ အေးမွန်ရယ် ...

ငါမကြားပါရစေနဲ့တော့ ...

ငါ ...

မကြားရဲတော့လို့ပါဟာ ...

ငါမခံစားနိုင်ဘူး အေးမွန်ရယ် ...

မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက် အေးမွန်ပြောပြနေသော စကား
များကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ဘဲ နေလိုက်မိတော့သည်။

၁၁၁၁

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၂)

“မောင် ...”

တဝန်းဝန်း ဆူညံပေါက်ကွဲချင်နေသည့် ဒေါသစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်ကာ လေသံအေးအေးနှင့်ပင် မြတ်ဘုန်းရှင် ခေါ်မိသည်။

ပြန်မထူးပေမယ့် မောင့်မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေကတော့ သူမဆီ ရွှေလာပါသည်။

မောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...

မောင့်အသွင်က အေးစက်တည်ငြိမ်နေ၏။ မောင့်မျက်ဝန်း အကြည့်လေးထဲမှာ အရောင်တစ်ခုဖြင့် စိမ်းလဲ့နေသည်။

သို့ပေမဲ့ ...

ဒါဟာ ... ဘာသဘောကိုဆောင်နေသလည်းဆိုတာကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

တော့ သူမ ... မဖတ်တတ်ပြန်ပါ။

“မောင် ...”

“ပြောလေ ... မြတ်ဘုန်း ...”

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပျံနေတဲ့သတင်းက တကယ်ပဲလားဟင်၊ မောင်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား ...”

မောင်က အကြည့်နက်နက်လေးတွေကို အဝေးသို့ရွှေ့ကာ ငေးရင်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့သာချသည်။

“မောင် ... မြတ်ဘုန်းမေးနေတယ်လေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မြတ်ဘုန်း ...”

အို ...

အေးဆေးစွာပင် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်တဲ့ မောင့်ကိုကြည့် ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပါ။

“မောင့်ဒက်ဒီရဲ့သူငယ်ချင်းသမီးနဲ့ပါ မြတ်ဘုန်း ...”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ဘာဆက်လုပ်မလဲဟင်မောင် ... မြတ်ဘုန်း တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ... မြတ်ဘုန်း မောင့်ကိုချစ်တယ်မောင် မခွဲနိုင်ဘူး ...”

ဝန်ခံမိသည်။

ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ။

မြတ်ဘုန်းချစ်သူကို မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခွဲတာလေ။ ဒါကို ... မောင်ကိုယ်တိုင်စည်း သိနေတာပဲ။

“မောင် ...”

“မြတ်ဘုန်း ...”

“မောင်ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ... တကယ်ပဲ အေးစက်စက်နိုင်လွန်းတယ်ကွာ ... တစ်ခုခုကို စဉ်းစားပြီး စီစဉ်ဦးလေမောင်ရဲ့ ... မဟုတ်ရင် မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းတို့ ဝေးရတော့မှာ ...”

ရင်ထဲမှာပူနေတော့လည်း မောင့်ကိုလောမိ၏။ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လောက်အောင် အတ္တတွေ ကြီးတာသိပ်ပြီး ချစ်နေခဲ့လို့လေ။

မြတ်ဘုန်းရဲ့အချစ်တွေကို မောင်နားလည်မှာပါ။

သူမ ပျာယာခတ်နေသလောက် မောင့်ဘက်ကတော့ အေးစက်နိုင်လွန်းနေသည်။

“မောင် ...”

“မြတ်ဘုန်း ...”

“မြတ်ဘုန်းကို တစ်ခုခုပြောဦးလေ ...”

“ဘာပြောရမှာလဲ မြတ်ဘုန်း ...”

ဘုရားရေ ...

မောင်က ဘာပြောရမှာလဲတဲ့ ...

“ဘာပြောရမှာလဲ ... ဟုတ်လားမောင်၊ အခုကိစ္စက မောင်

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရုံနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းက ချစ်သူတွေလေ၊ မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေ အရမ်းပူတတ်တာလည်း မောင်သိရဲ့သားနဲ့ ...”

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ပြော ... မောင် ...”

“သူနဲ့ရိုက် မောင်လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် ...”

“ဘာ ... ဘာရယ် ... မောင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မြတ်ဘုန်း၊ ဒါကြောင့် ... နောက်ဆိုရင် အခုလိုလာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်တော့ မြတ်ဘုန်းရှင်”

“လာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး ... ချစ်ခဲ့ဖူးတာကို မေ့လိုက်တော့ ဟုတ်လားမောင် ... ဒီစကားကို မောင်မို့လို့အလွယ်တကူပြောထွက်တယ်နော် ... အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာမောင်ရယ် ... ဒါ ... ဒါ မြတ်ဘုန်းချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူနန္ဒစောနောင်က ပြောလိုက်တဲ့စကားတဲ့လားဟင် ... ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး ... မောင်ရယ် ...”

မြတ်ဘုန်းရှင် ...

ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းကာ လက်မခံနိုင်သလိုပင် နာနာကျည်းကျည်းလေး ပြောမိသည်။

နောက်ဆိုရင် မြတ်ဘုန်းကိုမတွေ့နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

လိုလုပ်ဖို့ မောင့်ဘက်ကစပြီး တောင်းဆိုနေခဲ့ပြီတဲ့လား။ အတွေး
စိတ်နှင့်အတူ မျက်ရည်များ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ ဝေ့ဝဲတက်လာရ၏။

သို့သော် ...

ထိုမျက်ရည်များ ပါးပြင်ထက်သို့ အရှက်မဲ့စွာတော့ စီးကျ
မလာပါချေ။ ကျမလာအောင်လည်း လှပကော့ရွန်းနေသော မျက်
တောင်လေးများနှင့် ထိန်းချုပ်ထားမိသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ... မြတ်ဘုန်း၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါဟာ အမှန်
တရားပဲလေ ... ကိုယ် သုန္ဒရီကိုပဲလက်ထပ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်
ဘက်က အနေအထိုင်ဆင်ခြင်မှုကောင်းမယ်လေ၊ မင်္ဂလာရက်က
လည်း သိပ်လိုတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကြောင့် အစီအစဉ်တွေ
ပျက်သွားမှာ မလိုလားဘူးမြတ်ဘုန်း ... မင်းကိုတော့ အားနာပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ချစ်နေတာလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကပြီးပြည့်စုံ
နိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ ... ဒါကို မင်းလည်းနားလည်မှာပါ”

“မောင် ... ရှင် ... ရှင်၊ ဒီစကားတွေကို ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း
ပြောနေတာလားဟင်၊ မြတ်ဘုန်းကို စနောက်နေတာတော့ မဟုတ်
လောက်ပါဘူးနော် ... ”

“ခက်တာပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်၊ မင်းကသိပ်ပြီး ကလေး
ဆန်လွန်းနေတာကိုး၊ ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းသိပ်မတင်နဲ့လေ၊ ငါတို့
ချစ်ခဲ့ဖူးကြတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါအမှန်ပဲ၊ ချစ်တာနဲ့လက်ထပ်

စိုးလပြည့်စာပေ

တာကျတော့ တစ်ခြားစီပဲလေ မြတ်ဘုန်းရှင် ... လက်ထပ်တယ်ဆို
တာက ကိုယ်ပိုင်ဘဝတစ်ခုကို အစပျိုးထူထောင်လိုက်တာပဲ စိတ်
ကူးယဉ်မှုတွေကို အဆုံးသတ်ပြီး လက်တွေ့အဖြစ်တွေကိုပဲ ရင်ဆိုင်
ဖြတ်ကျော်ဖို့ အင်အားမွေးလိုက်တာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ဒီလိုအခြေ
အနေမျိုးမှာ မင်းကိုစနောက်နေရမလား ... ”

ဘုရား ... ဘုရား ...

မောင့်စကားလုံးတွေက ရက်စက်လှချည်လား။

မြတ်ဘုန်းကို ... သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ တဖယုပြောခဲ့ဖူးတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ထွက်ကျလာတဲ့ ခံယူချက်တွေက
ကြားရသူ မြတ်ဘုန်းရှင်အတွက်တော့ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်စရာတွေ
ချည်းပါပဲ။

မောင့်ဘက်က ပြတ်သားနေချေပြီ။

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒီလောက်ဆိုရင် မောင့်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်
ကို မြတ်ဘုန်း နားလည်သွားပြီ ... ဒါပေမဲ့ ... မြတ်ဘုန်းသိချင်တာ
လေးတစ်ခုတော့ရှိတယ် ... အဲဒါကိုတော့ မောင်ဖြေပေးပါ”

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့စကားကြောင့် စိမ်းညိုနေသော နန္ဒစော
နောင်ရဲ့မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေ တွန့်ကျိုသွားကြသည်။ အပြုံးအရယ်
မဲ့နေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျှက်။

မြတ်ဘုန်း ...

စိုးလပြည့်စာပေ

မောင့်မျက်နှာဆီ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ချစ်တယ် ...

မောင့်ကို မြတ်ဘုန်းအရမ်းချစ်တယ် ...

ရက်စက်လွန်းတဲ့ မောင့်ကို ရင်ထဲက ခါးသီးနေအောင် နာကျင်မိပေမယ့် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးသောအရှိန်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်များနှင့်အတူ နှမြောစိတ်များပါ ဖြစ်နေရသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ...

မောင့်ကို မြတ်ဘုန်း ဘာကြောင့်မုန်းတီးစိတ်တွေ မဖြစ်နေခဲ့ရတာလဲ။

မောင်က ဒီလောက်မြတ်ဘုန်းအပေါ် သစ္စာမဲ့တာ၊ မောင့်ရဲ့ ရက်စက်မှုတွေက ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ တစ်စက်ကလေးမှကို ရှိမနေပါချေ။

“မေးလေ ... ဖြေနိုင်လောက်တဲ့မေးခွန်းမျိုးဆိုရင်တော့ ချက်ချင်းဖြေမှာပါ ... မေးပါ မြတ်ဘုန်း ... ”

“သုန္ဒရီကိုချစ်လို့ လက်ထပ်တာလားမောင်၊ ဒါမှမဟုတ် မိဘတွေပေးစားလို့ ယူဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလား ... ”

“မိဘတွေသဘောတူတာလည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ်ကိုတိုင်လည်း သင့်တော်တယ်ထင်လို့လေ၊ သုန္ဒရီက ပညာလည်း တတ်တယ်၊ ရုပ်ရှည်လည်းသင့်တင့်တယ်၊ ပြီးတော့ ... မိဘတွေက

စိုးလပြည့်စာပေ

လည်း လုပ်ငန်းရှင်တွေဆိုတော့ ပြောစရာဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါဆို ... မောင် ... သူ့ကိုမချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်တာပေါ့ ဟုတ်လားမောင် ... ”

“အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်ဆိုတာထက် တစ်ခြားလိုအပ်တာတွေက အများကြီးပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ဒါကို တစ်နေ့နေ့ကျရင် မင်းနားလည်လာပါလိမ့်မယ် ... ”

မြတ်ဘုန်းရှင် ခေါင်းလေးကိုသာ တအားခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ မောင့်အယူအဆတွေကို မြတ်ဘုန်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ လောကမှာ ငွေထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတာတွေက အများကြီးပဲလေ။ ဥပမာ-နာမည်တစ်ခု၊ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နာမည်တစ်ခုက မြင့်မြတ်စွာနဲ့ရပ်တည်နိုင်တာ တန်ဖိုးတစ်ခုပဲမဟုတ်လား ... ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာကရော ... ငွေထက်တန်ဖိုးမြင့်ဘူးလား၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ် နှိုင်းယှဉ်လို့မရတဲ့အရာတွေချည်းပဲလေ။

မောင် ...

ရှင် ... ဒါတွေအားလုံးကို ငွေတစ်ခုတည်းရဲ့ အရှိန်အဝါ ဖုံးလွှမ်းပစ်ခဲ့တယ်နော်။

အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ

မြတ်ဘုန်းရှင် ... မျက်လုံးအကြည့်မှားသွားပြီ သိလား။ ရှင်ကို အထင်ကြီးလေးစားစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့မိတာ သိပ်မှားသွားပြီ မောင်

စိုးလပြည့်စာပေ

ရယ်။

ဒါပေမဲ့ ...

ချစ်ခဲ့ပြီးပြီလေ ...

ရင်နဲ့မဆန့်အောင်ကို ချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ အခုချိန်မှာ ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာတော့ တော်တော်လေးခက်ခဲနေဦးမှာပေါ့။

“ကဲ ... မြတ်ဘုန်း၊ ခွင့်ပြုဦးကွာ၊ ထွက်လာတာလည်း ကြာနေပြီဆိုတော့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် ...”

“နေပါဦးမောင် ... မောင့်ကိုမြတ်ဘုန်း သေချာအောင် မေးချင်တာလေးတစ်ခု ရှိနေသေးလို့ပါ ...”

“ဟ ... မေးခွန်းတွေက မကုန်နိုင်သေးဘူးလား မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

မောင် ... မျက်နှာရယ်ကျဲကျဲက အခုတော့ သူမကို အကြီးအကျယ် လှောင်ပြောင်နေသလိုပဲ ထင်မိသည်။

ထားလိုက်ပါတော့ ...

မောင် ... လှောင်ချင်လည်း လှောင်ပါစေလေ ...

မြတ်ဘုန်းကမှ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သေးဘဲ အမျှင်တန်းချင်နေတာကို။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ ...

“မောင် ...”

“ပြော ... မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

“မြတ်ဘုန်းရှင်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ မောင့်အချစ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင် ...”

“ဘာလဲ ... မြတ်ဘုန်း၊ မင်းကိုအပျော်အပျက်သဘောနဲ့ ချစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်လို့လား ...”

“အဖြေကရှင်းနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလားမောင် ... ရှင်က မြတ်ဘုန်းကို စိတ်ခံစားချက်ဖြေသိမ့်ဖို့ သက်သက်ပဲချစ်ခဲ့တာလေ၊ ကျန်တဲ့လေးနက်မှုတွေက ရှင့်ဆီမှာမှ ရှိမနေခဲ့တာဘဲ ...”

မြတ်ဘုန်းစကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူမရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကမှန်နေတာကို မောင် ... ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ ငြင်းပယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

မောင်ရယ် ...

မြတ်ဘုန်း ... နားလည်လိုက်ပါပြီရှင် ...

မောင့်အတွက် မြတ်ဘုန်းက စိတ်ဖြေဆေးလေးတစ်ခုသာ သာပဲဆိုတာလေ။ မြတ်ဘုန်း ထင်မထားလောက်အောင် မောင့်ဘက်က သွေးအေးပြလိုက်တယ်နော် ... မြတ်ဘုန်း အရမ်းခံစားရတယ်မောင်ရယ် ...

ဒါပေမဲ့ ...

မောင်က မြတ်ဘုန်းရဲ့အချစ်ဦးပါ ...

မြတ်ဘုန်းဘဝမှာ မောင်မရှိရင် မဖြစ်တော့တဲ့အထိ မောင်အပေါ်မှာ မြတ်ဘုန်းရဲ့စိတ်တွေ နောင်တွယ်နေခဲ့တာပါကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မြတ်ဘုန်းဘက်က လိုလားတောင့်တစိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲများများ မောင်ဘက်က ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခြင်းကတော့ တစ်စက်ကလေးမှကိုပဲ ရှိမနေတာဆိုတော့ ... မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေကို လျော့ချဖို့ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့လေ ...

“မောင် ...”

မောင်က သူမကိုစူးနင့်သောမျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“သွားပါတော့မောင် ... မြတ်ဘုန်းအနားက ရှင်ထွက်သွားပါတော့ ... မြတ်ဘုန်း ... ရှင့်ဆီက ဘာအဖြေကိုမှ ထပ်မကြားချင်တော့ပါဘူးမောင်ရယ် ...”

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ဟင့်အင်း ... မောင်ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မြတ်ဘုန်းနားလည်လိုက်ပါပြီ ... ရပါတယ် ... မောင်ချန်ထားခဲ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ နောက်ဆံတင်းတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ဖို့ မစဉ်းစားနေပါနဲ့တော့ ... မြတ်ဘုန်းအဆင်ပြေပြေနဲ့ ရပ်တည်နေမှာမို့လို့ မောင်စိတ်ချနေလိုက်ပါမောင် ... ပြီးတော့ မြတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ ခံစားချက်လေး တစ်ခုလောက်နဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး နုလန်မထူအောင် ယိုင်နဲ့လဲပြီသွားမယ့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်တဲ့အတွက်လည်း မောင်စိတ်ချလက်ချသာသွားပါ ...”

“ကောင်းပြီလေ ... မြတ်ဘုန်း အခုလိုစကားကိုကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ ... မင်းကိုကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်၊ ကိုယ်ထင်ပြီးသားပါ ... မင်းကိုချန်ထားခဲ့လို့ရှိရင်လည်း မင်းဘာမှဖြစ်လောက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့ ... မင်းက အရမ်းစိတ်ဓာတ်မာကျောတာလေ ...”

မြတ်စွာဘုရားရေ ...

မောင်က အဲဒီလိုထင်သတဲ့လား။

ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ထားပါလေ ...

အဲသလိုထင်တယ်ဆိုတော့လည်း ထင်ထားတဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်တော့ အပြီးလေးတွေနဲ့ ရပ်တည်ပြုရသေးတာပေါ့။

မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက် ...

မောင်စကားလေးအဆုံး လှပသောခန္ဓာကိုယ်လေးလှုပ်ကာ သွားသည့်အထိပင် ရယ်မောလိုက်မိပါတော့သည်။

@@@

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၃)

အသည်းကွဲဝေဒနာကို အတန်သင့်တော့ ဖြေဖျောက်နိုင်
ကောင်းပါရဲ့ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဖေဖေအဖော်ခေါ်သော ဧည့်ခံပွဲ
လေးတစ်ခုသို့ မြတ်ဘုန်းရှင် လိုက်ပါသွားမိသည်။

ဖေဖေအလုပ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက ကျင်းပတဲ့
ဧည့်ခံပွဲလေးပေါ့။

ဘာအတွက် ဒီလိုဧည့်ခံကျွေးမွေးပွဲလုပ်တာလည်းဆိုတော့
အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားတွေ ရင်းနှီးနှေးနှေးမှုရှိအောင် ခြောက်လ
တစ်ကြိမ် စားပွဲသောက်ပွဲလေး စီစဉ်ပေးတာတဲ့လေ။

ဝန်ထမ်းမှန်သမျှ မဖြစ်မနေလာရသည်။ ထိုသို့လာနိုင်
အောင်လည်း အကြိုအပို့ကားကအစ စီစဉ်ပေးထား၏။

အစကတော့ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်လိုက်ဖို့ စိတ်မကူးမိပါ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဖေဖေရော မေမေပါ သွားကြမယ်ဆိုတာနှင့် အိမ်မှာတစ်
ယောက်တည်းမနေခဲ့ချင်တော့၍ လိုက်ပါသွားမိခြင်းဖြစ်၏။

ဧည့်ခံပွဲက ဖေဖေကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးရဲစွမ်းထက်နေထိုင်
သော ခြံဝန်းထဲမှာ ကျင်းပတာ။

ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရောင်စုံအလှဆင်မီးလုံးလေးတွေဖြင့်
ထင်းလင်းကာနေသည်။

ခြံကျယ်ကြီးရှေ့ သူမတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ကြို့ပိုမိနီ
ဘတ်(စ်)ကားလေး ထိုးရပ်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ကားပေါ်ကနေ
သူမတို့မိသားစုအပါအဝင် တစ်ခြားကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအချို့၊ သူတို့နှင့်
ပါလာကြသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖော်တွေပါ ဆင်းလိုက်ကြ
သည်။

ခြံထဲပင်မဝင်ရသေး။ မြူးကြွသောသီချင်းသံကို စတင်ကြား
လိုက်ရချိန်တွင် အသည်းကွဲပြီး အိမ်လေးထဲခိုအောင်းနေခဲ့သည့်
မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက် အနည်းငယ်တက်ကြွလန်းဆန်းသွားသ
လိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

မဆိုးပါဘူး ...

မြတ်ဘုန်းရှင် လိုက်ခဲ့မိတာ မှန်တယ်။

စိတ်အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့လေဆိုပြီး ရင်ထဲ
မှာ တီးတိုးရေရွတ်မိသေး၏။

စိုးလပြည့်စာပေ

ခြံကျယ်ကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့တော့မှပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ အဆမတန်အောင် ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ ရင်သပ်ရှုမောစရာ ခြံကျယ်ကြီးနှင့် ထိုခြံကြီးထဲတွင် တည်ဆောက် ထားသည့် နန်းတော်ကြီးလားထင်မှတ်ရသည့် တိုက်အမြင့်ဖြူဖြူ ကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ချမ်းသာလိုက်ပါတိ။

စိတ်မှာတွေးထင်မိခြင်းနှင့်အတူ အားကျမက်မောစိတ်များ ပါ ခန္ဓာကိုယ်လေးအနှံ့ ဖုံးလွှမ်းသွားရသည်။

“သမီး ...”

“ရှင် ... ဖေဖေ ...”

“လာ ... လာ ... မောင်ရဲစွမ်းထက်ကို အရင်သွားနှုတ်ဆက် ရအောင် ...”

ငေးချင်တာကို မျက်လုံးမလွှဲဖယ်နိုင်စတမ်း ငေးမောနေတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ဖေဖေက သတိပေးသည်။

ဒီတော့မှ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်အသိလေးဝင်ကာ အဖေဦးဆောင်ခေါ်ရာ နောက် မေမေနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားမိ၏။

“သူဌေး ...”

“ဪ ...”

သူက ...

မေမေနှင့်သူမကို အသိအမှတ်ပြုသောအပြုံးနှင့် ပြုံးပြ၏။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရော မေမေပါပြန်ပြီး တုန်ပြန်ပြီးပြမိကြသည်။ ဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းနှင့်အတူ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးက မြတ်ဘုန်း ရှင်ဆီကျရောက်လာခဲ့၏။ မြတ်ဘုန်းအကြည့်လေးကို မသိမသာလွှဲ လိုက်မိသည်။

ဖေဖေက ...

သူ့သူဌေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်းချိုးကျူးစကားပြောပြော နေတတ်တာလေ။ သဘောထားပြည့်ဝကောင်းမွန်တဲ့အကြောင်း။ စာနာထောက်ထားတတ်ကြောင်း၊ မာန်မာနကင်းရှင်းတဲ့လူတော် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းတွေပေါ့။

အစကတော့ ...

ဖေဖေကို ပိုလွန်းလှချေရဲ့ထင်မိပေမယ့် ... လက်တွေ့မှာ တော့ သူမထင်ထားတာနှင့် ကွာဟလွန်းနေခဲ့ပါသည်။ သူ့ပုံစံက ငါဟာအလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုတဲ့ မာန်မာနထောင်လွှားသည့် အရိပ် လက္ခဏာများရှိနေပါချေ။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း ဖော်ရွေစွာ ပင် ဆက်ဆံသည့်အတွက်လည်း အားလုံးက အလုပ်ရှင်သူဌေး ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လေးစားမှုအပြင် ချစ်လည်းချစ်ခင်ကြတယ်။

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ အဖေကိုယ်တိုင်ကအစပေါ့။

ဦးရဲစွမ်းထက်က ဘယ်လိုအလုပ်တာဝန်ပေးပေး လုံးဝပြန် လှည့်မကြည့်ရလောက်အောင် တာဝန်ကျေပွန်စွာနှင့် ထမ်းဆောင် ပေးတတ်ကြသည့် ဝန်ထမ်းကောင်းတွေဖြစ်ကြသည်။ သံစွာလည်း ရှိကြတာကြောင့် ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေက အောင် မြင်သထက်ပိုအောင်မြင်ကာ နေတော့၏။

“ဦးဘရှင်ရဲ့ဇနီးကို အခုမှပဲ မြင်ဖူးတော့တယ် ... အခုလို မိသားစုတွေ စုစည်းစည်းလိုက်ပါလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ”

“မဟုတ်တာဘဲ သူဌေးရယ်၊ ကျွန်မတို့ကသာ ကျေးဇူးတင်ရ မှာပါ ... ကိုဘရှင်ကိုမို့ပြီး လိုက်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အံ့လည်းသြမိ၊ ဝမ်းလည်းသာနေမိတာပါ သူဌေးရယ် ... ”

“အဟွန်း ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလိုစားပွဲလေး လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေ တဲ့ ဝန်ထမ်းနဲ့ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေကိုပါ ရင်းနှီးမှုရှိအောင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် ... ဘာမှအားမနာနဲ့နော် ... အစားအသောက်တွေက ဘူဖေးစနစ်ဆိုတော့ စားချင်တာကိုသာ ကြိုက်သလောက်ထည့်စား ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး ... ”

“မေမေကတော့ သူဌေးဦးရဲစွမ်းထက်ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ခု

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လုံး ပီတိပြုံးတွေနဲ့ဝေဆာလို့ ... သူမကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ အကြည့်လေးလွှဲကာ ငြိမ်နေမိသည်။

ဟန်ဆောင်ပြီးတွေနဲ့လည်း သူမမိတ်မဖွဲ့တတ်။ လူကြီးတွေ ကြား မသိသလိုဟန်လေးနှင့်သာနေမိသည်။ အိမ်မှာတစ်ယောက် တည်း မနေခဲ့ချင်လို့သာ လိုက်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေသူဌေးက ဖော်ရွေ မှုရှိတော့လည်း အသက်ရှူချောင်ပြီးနေရတာ စိတ်ပေါ့ပါးတာပေါ့ လေ။ ဆိုးတော့မဆိုးလှပါဘူး။

ဦးရဲစွမ်းထက်အနားသို့ တစ်ခြားဧည့်သည်တော်တွေ လာ နှုတ်ဆက်တော့ ဖေဖေက အလိုက်သိစွာပဲ ထွက်ခွာကာ လွတ်နေ သော စားပွဲတစ်ဝိုင်းတွင် မေမေနဲ့မြတ်ဘုန်းကို နေရာချပေးသည်။

ပြီးမှ ...

သူမတို့စားဖို့ စားစရာတွေ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပဲသွားယူပေး ၏။ ဧည့်ခံပွဲလေးက ထင်မထားလောက်အောင်ပင် လူတွေစည် ကားလွန်းလှသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

‘ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းလေးမတ်ကာ ပြန်ထူးမိသည်။’

“ရှင် ... ဖေဖေ ... ”

“နည်းနည်းတော့ စိတ်အပန်းပြေသွားတယ် မဟုတ်လား သမီး ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရှင် ...”

ရုတ်တရက် ...

ဖေဖေအမေးကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ
အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ပြီးမှ ...

ကိုယ့်ရဲ့သိပ်မပီရိတဲ့ဟန်ကို သတိရမိကာ ဖေဖေရဲ့မျက်ဝန်း
အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့စိုက်ချလိုက်မိ၏။ ဖေဖေ
တို့လည်း ရိပ်မိနေမှာပေါ့လေ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့သတင်းက ရပ်ကွက်
ထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော်နဲ့ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ရည်းစား
ပစ်ခွာသွားတဲ့ အသည်းကွဲမလေး မြတ်ဘုန်းရှင်အဖြစ် ကျန်ရှိနေရ
ခြင်းကို ဖေဖေ စာနာသနားနေမှာပေါ့လေ ... ။

“သမီး ... ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ
ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်ကွယ် ... သမီးကငယ်သေးတာကို၊ ဘယ်
စိတ်ဖြေနိုင်ပါ့ဦးမလဲ ...”

“သမီး ... ခံစားနေရတာထက်ပိုပြီး ခံပြင်းနေမိတာပါဖေဖေ
ကိုယ့်ကိုလှလှပပကြီး ကျောသွားတာခံလိုက်ရလို့ နာကြည်းမှန်းတီး
နေမိတာပါ ...”

“အဟွန်း ...”

ဖေဖေက မြတ်ဘုန်းစကားကို အသံထွက်ကာပင်ရယ်ပါ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သည်။ ဖေဖေကိုကြည့်ပြီး မြတ်ဘုန်း နည်းနည်းတော့မျက်နှာပူနွေး
ကာ ရှက်သွေးရဲသွားရ၏။ မြတ်ဘုန်းကို ဖေဖေ မယုံဘူးဆိုတာ
ရိပ်မိတာပေါ့လေ။

ဒါကလည်း ...

ဖေဖေဘက်ကလွန်တာမရှိပါ။ မြတ်ဘုန်းက မောင့်ကို
အရမ်းချစ်တာလေ ... ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ဘယ်အတိုင်းအတာထိ စိတ်တွေနှစ်မြုပ်ထားသလည်းဆို
တာ သိနေကြတဲ့အတွက် ဖေဖေတို့အတွက်တော့ မြတ်ဘုန်း ...
အခုလို ပေါက်ကွဲနေတာ ရယ်စရာဟာသတစ်ခုလို ဖြစ်နေမှာပေါ့
လေ။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ရှင် ... မေမေ ...”

“စားစရာရှိတာစားတော့လေ ... သိပ်အချိန်ကြာကြီးနေလို့
မကောင်းဘူး ... လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကများတော့ မေမေတို့နေ
ရာဖယ်ပေးမှဖြစ်မယ် ...”

“ရီကလည်းကွာ အခုမှစရောက်တဲ့ဟာကို ပြန်စကားပြော
နေတယ် ... သမီးလေး အေးအေးဆေးဆေးစားပါစေကွာ၊ ညဉ့်
နက်မှပြန်လည်း ဘာအရေးကိစ္စရှိမှာမို့လဲ ... အိမ်ရောက်တာနဲ့ အိပ်
ဖို့ပဲရှိတာ သမီးကိုမိအားတွေ သိပ်ပေးမနေပါနဲ့ကွာ ... စိတ်လွတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲနေပါစေ ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုဘရှင်ရယ် ... နိက အားနာလို့ပြောတာပါ ... ”

“ရပါတယ် ... အနီရာ ... ”

မြတ်ဘုန်းရှင် မေမေမျက်နှာဆီ စူးစူးလေးလှမ်းကြည့်မိသည်။ မေမေကိုကြည့်ရတာ သူမစိတ်ထဲတစ်မျိုးပဲ ... နန္ဒစော နောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိုက်တာနှင့် မေမေမျက်နှာက ပျက်ချင်နေသည်။

မေမေက နန္ဒစောနောင်ကို ခင်မင်လွန်းတာတော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်းသိပါသည်။ ငယ်စဉ်လေးတည်းက ခြံချင်းကပ်နေခဲ့ကြသော လူတွေမို့လည်း သားယောက်ျားလေးကို ပိုချစ်သည့် မေမေအတွက် နန္ဒစောနောင်က သားအရင်းအချာပမာဖြစ်ခဲ့သည်။

မြတ်ဘုန်းရှင်နဲ့လူငယ်ချင်း ရည်ငံနေပြန်တော့လည်း အစကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီးသားမို့ ... တိတ်တဆိတ်လေး ကြိတ်ကာ သဘောတူနေခဲ့၏။

နန္ဒစောနောင်ကလည်း ပါးသည်။ မေမေကိုရအောင် ကပ်ပေါင်းတာလေ။ မေမေက နန္ဒစောနောင်မှ နန္ဒစောနောင်ပဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင်နဲ့ပြဿနာတစ်ခုခုရှိရင်တောင် နန္ဒစောနောင်ဘက်ကသာ မေမေက ရပ်တည်ခဲ့သည်။

မောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့မိသားစုက အဲဒီလောက်ထိတောင် ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပါ။

ဒါကို ...

ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ မောင်က ဖောက်ဖျက်ရက်ခဲ့ပါသလဲ။

စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် ရင်ထဲကနှလုံးသားတွေက တဆစ်ဆစ်

ပိုနာကျည်လာရပြီ။

မတွေးချင်ဘူး။

အရှုံးတွေကို ပြန်အစမဖော်ချင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

အတွေးတွေနဲ့ ပြန်ပြန်ပေါ်လာတော့လည်း ခါးသီးခြင်းတွေ

က ရှိလာခဲ့ရပြန်ပြီလေ။

မောင် ...

မုန်းတယ်သိလား ...

ရှင်ကို ... သေလောက်အောင်မုန်းတယ် သိလားမောင်။

@@@

အခန်း (၄)

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ ... ဖေဖေ၊ စောစောက ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် ...”

“မောင်ရဲစွမ်းထက်က သမီးကိုသဘောကျတယ်တဲ့ ... ဒါကြောင့် မိသားဖသားပီပီ ဖေဖေဆီမှာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်လေ ... ဖေဖေဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူးကွယ်”

မြတ်စွာဘုရား ...

ဒါဟာ တကယ့်အဖြစ်မှန်တွေပဲလား။ သူမကြားလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းအရာက ဖေဖေထံမှ စနောက်နေခြင်းမျိုး ... လုံးဝ မဟုတ်ပါချေ။

ဦးရဲစွမ်းထက် ...

ဖေဖေရဲ့သူဌေး ...

စိုးလပြည့်စာပေ

ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေနှင့် ကျိကျိတက်အောင် ချမ်းသာနေတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးရဲစွမ်းထက်က ... ဖေဖေကို သူ့ရုံးခန်းခေါ်တွေ့ပြီး မင်္ဂလာစကားကို တလေးတစားပင် ခေါ်ပြောခဲ့သည်တဲ့လေ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လက်ထပ်ချင်လို့တဲ့ ...

ဖေဖေကိုကြည့်ရတာ အံ့လည်းဩ၊ ကျေလည်းကျေနပ်နေသလိုပါပဲ ... မျက်လုံးနက်နက်တွေထဲမှာ ကြည်နူးခြင်းအရိပ် အယောင်တို့ စွန်းထင်းကာ လက်ဖြာနေသည်။

အဆင့်အတန်းခြင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေတာမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုမှ လက်လှမ်းမမှီနိုင်တဲ့အနေအထားက အခုတော့ ထင်မထားလောက်အောင် နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ရှင် ... ဖေဖေ”

“ဖေဖေကတော့ ခေါင်းတစ်ခါတည်းပဲ ညိတ်ခွဲလိုက်တယ် သမီး”

အို ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပြီ။ အသက်ရှူသံလေးတွေပင် တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

“မောင်ရဲစွမ်းထက်လို လူတစ်ယောက်ကို ... ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့မှ ဖေဖေ ခေါင်းမခါထုတ်နိုင်ဘူးသမီး၊ မိဘ

စိုးလပြည့်စာပေ

ဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး ဆင်စီးပြီးမြင်းရံတာကိုပဲ မြင်ချင်တာ။ ဆင်
နင်းပြီးမြင်းကန်တာကို ဘယ်တော့မှမမြင်ချင်ကြဘူးသမီး ... ပြီး
တော့ အခွင့်အရေးဆိုတာလည်း ရတုန်းယူထားရတယ်။ နောက်မှ
လိုချင်လို့ ထပ်ရဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတာမဟုတ်ဘူး မြတ်ဘုန်းရှင်။
ဖေဖေအရည်အချင်းနဲ့ သမီးဘဝတိုးတက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှဖြစ်နိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး ... ဆင်းရဲသားဘဝကနေ နေ့ချင်း၊ ညချင်းပြောင်းလဲ
ဖို့ဆိုတာ မောင်ရဲစွမ်းထက်ပဲ ဖန်တီးပေးနိုင်မှာသမီး ... ဒါကြောင့်
ဖေဖေသမီးကောင်းစားရေးတစ်ခုတည်းကိုပဲကြည့်ပြီး ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့သိက္ခာကို ဖယ်ခဲ့တယ်။ ချက်ချင်းပဲခေါင်းညိတ်
လက်ခံခဲ့တယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

ဖေဖေစကားအဆုံးတွင် မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ခေါင်းလေး စိုက်ခနဲ
နေအောင် ငုံ့ကျသွားသည်။

ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် မျက်ရည်လေးတို့ကြောင့် ရွံ့စွဲစိုတာ
သွား၏။ ငိုရှိုက်သံသဲ့သဲ့က နှင်းဆီနီနှုတ်ခမ်းဖျားထက်မှ လျှံထွက်
လာသည်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုထင်မလဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင် မစဉ်းစားနိုင်။
ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုချင်နေတာပဲသိနေသည်။

“သမီး ... အရမ်းကို ဝမ်းနည်းသွားလားဟင်”
သူမခေါင်းလည်းမခါ၊ ခေါင်းလည်းမညိတ်မိပါ။
ငိုသာငိုနေမိသည်။

စိုးလပြည့်စာပေ

မေမေကတော့ ဘေးကနေ စိတ်မကောင်းသည့်မျက်ဝန်း
တွေနှင့်သာ သူမကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ မေမေ့ထဲမှ အခါခါသက်ပြင်း
ချသံ ထွက်လာသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တဲ့ ဖေဖေက မင်္ဂလာကိစ္စကို တိကျစွာ
ဆုံးဖြတ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း မေမေက ဘာဆက်ပြောတော့မလဲ
လေ။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“ ... ”

မထူးပေမယ့် ... လေးစားအားကိုးရသော ဖခင်ကို ချစ်
ကြောက်ရုံသေသော စိတ်အရင်းခံနှင့်မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ ... မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး သမီး ... ”

“သမီးနဲ့သူ တစ်ခါမှကို မရင်းနှီးခဲ့ဖူးဘူးလေ ဖေဖေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ဧည့်ခံပွဲမှာ သမီးကိုမောင်ရဲစွမ်းထက်မြင်ဖူး
တယ်လေ ... ခဏတာလေးမြင်လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို တစ်ဘဝစာလုံးအတွက် ရွေးချယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်
ဆိုတာ တော်တန်ရုံမေတ္တာတရားတော့မဟုတ်ဘူးသမီး ... အဲဒီ
အချက်ကို သမီးခေါင်းထဲ လေးလေးနက်နက်ထည့်ထားစမ်း ...
မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“ဘာပဲပြောပြော ... သမီးအပေါ် အနိုင်ကျင့်တာတော့

စိုးလပြည့်စာပေ

အသေအချာပဲဖေဖေ ... ”

“ဘယ်လို ... ”

“ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့သားမာန်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပဲဆိုတဲ့ အသိနဲ့ချိုးနှိမ်ပြီး ... သမီးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာ ... ”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

ဖေဖေလေသံက အလန့်တကြား တားဆီးလိုက်သံပါ။

မြတ်ဘုန်းရှင် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲခါယမ်းပစ်လိုက်မိသည်။ ပြောစရာရှိတာတော့ သူမဆက်ပြောရမယ်လေ။ ဒါမှတရား မျှတမှာမဟုတ်ဘူးလား။ ဖေဖေက တစ်ဖက်သတ် သူ့ဘက်ကရပ် တည်နေတာ ... မြတ်ဘုန်း မကျေနပ်ပါဘူး။

“တကယ်ဆို သူ ... သမီးကိုချစ်တယ်ဆိုရင် လေးစားသင့်တယ်။ အလေးအနက်ထားသင့်တယ် ... တန်ဖိုးထားသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလားဖေဖေ ... သမီးကို တကယ်ပဲမြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် သမီးကို အရင်ဆုံးအသိပေးသင့်တယ် မဟုတ်လားဖေဖေ ... ခုတော့ သမီးဘက်က ဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိရှိ သူခေါင်းထဲထည့်စရာ မလိုဘူးဆိုပြီး ... သူကခံယူလိုက်တာ။ ဖေဖေဆီက ခွင့်တောင်းရင် သူ့အတွက် ရနိုင်ပြီးသားဆိုပြီး အပိုင်တွက်ထားတာလေ ... ”

“မဟုတ်ဘူးသမီး ... သမီးရဲ့တစ်ဖက်သတ်အတွေးတွေနဲ့ မောင်ရဲစွမ်းထက်အပေါ် သံသယမဝင်သင့်ဘူးကွယ် ... မောင်ရဲစွမ်း

ထက်အပေါ် သံသယမဝင်သင့်ဘူးကွယ် ... မောင်ရဲစွမ်းထက်က သမီးကိုတကယ်မေတ္တာစစ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို ဖေဖေတော့ယုံကြည်တယ်သမီး၊ မောင်ရဲစွမ်းထက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အဖေအလုပ်လုပ်လာတာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာနေပြီလဲ မောင်ရဲစွမ်းထက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖေဖေအသိဆုံးပါကွယ် ... သမီး အထင်အမြင် မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ... ”

ဟင့်အင်း ...

သမီးနားမလည်ဘူး ဖေဖေ ...

ဖေဖေကတော့ ကိုယ်ရဲ့သူဌေးဘက်ကပဲ ကာကွယ်ပြီးဖြေ သိမ့်ပြောမှာပေါ့။ ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ အရှိန်အဝါက ဖေဖေမလှုပ်နိုင် အောင်ကို လွှမ်းမိုးထားတာကိုး ... ဖေဖေအသိစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့် အလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုပြီး စွဲထင်နေတာလေ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ကတော့ ဖေဖေလိုအမြင်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး။ သူ့ ဘာသာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ မြတ်ဘုန်းရှင်ကို မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ် ချင်တယ်ဆိုရင် မြတ်ဘုန်းရှင်ဆီမှာပဲ လေးလေးနက်နက်အသိပေး ခွင့်တောင်းသင့်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဖေဖေ”

“ညနေကျရင် မောင်ရဲစွမ်းထက်ရဲ့အိမ်ကို ဖေဖေတို့သွား

တွေ့ကြရလိမ့်မယ် ... ”

“ဘာအတွက်လည်း ဖေဖေ ... ”

“မင်္ဂလာကိစ္စ စကားပြောဖို့လေ ... ”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ... ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင် မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိတာလေး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးလို့ရအောင် ပွဲမစခင် ကြိုတင်တိုင်ပင်ကြတဲ့ သဘောနဲ့တွေ့မှာ ... ”

မြတ်စွာဘုရား ...

ဖေဖေ စိတ်မှမှန်ကန်ပါသေးရဲ့လား။

မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင်လျှင် မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့အိမ်ကို လာသင့်တယ်လေ။ ဒါကို သူမအလှည့်ကျမှ ယောက်ျားလေးဘက်သွားပြီး နားထောင်ရမတဲ့ လား။

ဒါ ...

သူမဘက်က ဆင်းရဲလို့ သက်သက်မဲ့ချိုးနှိမ်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဆိုပြီး နှိမ့်ချဆက်ဆံတာ။

မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ဦးရဲစွမ်းထက်ဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ခက်တာက ...

ဖေဖေပဲ ...

ဖေဖေက အားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်နေသည်။

ဦးရဲစွမ်းထက် ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းကညိတ်ပြီးသားပဲ။

ဘာတွေပဲဆုံးဖြတ်ထားထား လိုက်နာလုပ်ဆောင်ပေးဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားဆိုပြီး ငယ်ကြောက်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဦးရဲစွမ်းထက် နှုတ်ကတောင်းဆိုလိုက်တာနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဦးစားပေးစဉ်းစားနေတတ်တဲ့ ဖေဖေကြောင့် ဒီတစ်ခါတွင်လည်း အလျော့ပေးရဖို့သာ များနေတော့၏။

မြတ်ဘုန်းရှင် ... ရင်လေးတဆစ်ဆစ်နာကျင်နေရ၏။

ချစ်တဲ့သူက စွန့်ပစ်ခြင်းခံရတာကတစ်ကြောင်း၊ သူမ မချစ်မနှစ်သက်သောလူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရမှာက တစ်ကြောင်း၊ သူမလောက်ကံဆိုးတဲ့သူ ဒီကမ္ဘာတွင် ရှိတော့မယ်ပင် မထင်ချေ။

“ဖေဖေ ... ”

“ပြောလေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်”

“မင်္ဂလာကိစ္စဆွေးနွေးတာ ... မိန်းကလေးရှင်ဘက်က”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ယောက်ျားလေးရှင်ဖြစ်တဲ့ဘက်က ... တလေးတစားလာရတာ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေက ရပ်ကွက်ထဲက စပ်စုကြမယ့်အရေးကို တွေးမိတာကတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ မောင်ရဲစွမ်းထက်က အရမ်းကိုအလုပ်များတဲ့သူလေ၊ ဒါကြောင့် ... သူ့အိမ်မှာပဲ သွားတွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ... ”

“အဲဒီအကြောင်းပြချက်ကြောင့်ဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲဖေဖေ မြတ်ဘုန်းရှင် ... လုံးဝမလိုက်နိုင်ပါဘူး ... ”

“ဘာ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်သမီး ... ”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ ... မြတ်ဘုန်းလုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်လောက်ပဲစပ်စုတယ်ပြောပြော ... လူမသိသူမသိ မင်္ဂလာကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးခံရတာမျိုးတော့ သမီးလက်မခံနိုင်ဘူးဖေဖေ ... သူ့ဘက်ကအလုပ်ဘယ်လောက်ပဲများများ ဒီလိုနေ့မျိုးကိုတော့ ဂရုတစိုက်နဲ့အချိန်ပေးသင့်တယ်လို့ သမီးထင်တယ်၊ အဲဒါကိုမှ သူ့ဘက်ကမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ... အခုဆွေးနွေးနေတဲ့မင်္ဂလာကိစ္စကို သမီးဘက်က လုံးဝကိုမလိုက်နာနိုင်ပါဘူးဖေဖေ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားကိုပဲ သမီးဘက်ကငြင်းပယ်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ... ငါသူဌေးကတော် မဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး ဘယ်သောအခါမှ နောင်တရလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူးဖေဖေ ... ”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... နင် ... နင် ... ဖေဖေကို အရွဲ့တိုက်နေတာလား၊ ဖေဖေဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင်နေတာလား မြတ်ဘုန်းရှင်”

ဖေဖေက ဒေါသတကြီး ရှေ့မှာရှိတဲ့စားပွဲကို ဖြန်းခနဲတစ်ချက်ရိုက်ကာ ထအော်သည်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ... ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပေမယ့် အလျော့မပေးလိုသောစိတ်ကလေးနှင့် တောင့်ခံနေမိ၏။

“ဖေဖေကိုအရွဲ့တိုက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ... ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ မျှမျှတတချပြတာပါ ... ”

“နင်ဘာပဲပြောပြော ... ညနေကျရင် လိုက်ကိုလိုက်ခဲ့ရမှာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်”

ဖေဖေက ပြတ်ပြတ်သားသားပင်ပြောနေချေပြီ။ အလျော့ပေးဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးရှိမနေတဲ့ပုံပါပဲ။

မြတ်ဘုန်းရှင် ဘာတွေဆက်ပြီး ငြင်းဆန်နေဦးမလဲ။ ဖေဖေကမှ လက်မခံတာ။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

မေမေအသံက မတိုးမကျယ် ထွက်လာ၏။

“ရှင် ... မေမေ ... ”

“ဖေဖေစကားတွေကို ဘာကြောင့်မို့ ဆန့်ကျင်နေတာလဲ ကွယ် ... ဖေဖေက သမီးဘဝကောင်းစားရေးကိုကြည့်ပြီး စီစဉ်နေတာ”

တာပဲလေ ... ”

“သမီးသိပါတယ်မေမေ ... ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်လောက်ပဲ ဘဝ
မှာလိုအပ်ချက်တွေများများ ... ဖြစ်သင့်တာတွေနဲ့သွေဖီအကြောင်း
အချက်တွေကိုတော့ အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာနဲ့ ရယူမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့လူတွေ
ထဲမှာ သမီးလုံးဝမပါဘူးမေမေ ... ဒါကြောင့် ... ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့
လက်ထပ်ခွင့်ဆုံးရှုံးသွားလို့ တစ်သက်တာလုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့နေ
သွားရမယ်ဆိုရင်တောင် မြတ်ဘုန်းရှင်လေ ... အပြုံးလေးတွေနဲ့ပဲ
ခံယူသွားလိုက်မယ် သိလားမေမေ ... ”

စကားလေးတွေဆုံးသွားပြီဆိုလျှင်ပဲ နေရာကနေချက်ချင်း
ထရပ်ကာ ထွက်ခွဲလိုက်တော့သည်။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပြီး ကျန်နေခဲ့သလဲ။

မြတ်ဘုန်းရှင် မသိတော့ ...

သိဖို့လည်း မကြိုးစားမိပါတော့ချေ။

@@@

အခန်း (၅)

လေတစ်လုံး၊ မိုးတစ်လုံးနဲ့ ငြင်းပယ်ခဲ့မိပြီးကာမှ မြတ်ဘုန်း
ရှင် စိတ်ထဲ နောင်တလေးရချင်သလိုလို။ တကယ်တမ်း ငွေမက်၊
ဂုဏ်မက်လွန်းလို့ ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လိုအပ်တာမဟုတ်ပါ။ ရွှေပုံပေါ်
မှာမစံစားရတော့မှာကြောက်ပြီး သွားမတွေ့မိခြင်းအပေါ် အပြစ်
တင်နေတာမဟုတ်ပါ။

မောင် ...

မြတ်ဘုန်းရှင် အသက်ထက်မကပိုပြီး ချစ်ခဲ့မိတဲ့ချစ်သူ နန္ဒ
စောနောင်ကြောင့်ပါပဲ။

မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေက မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ရင်ထဲ နှလုံးသား
ထဲ ခိုင်မာမြဲမြံစွာပင် ရှင်သန်ကြီးထွားနေကြသည်။

မောင့်ကို ပခုံးချင်းယှဉ်ဖို့ဆိုတာ ဦးရဲစွမ်းထက်လိုလူတစ်

ယောက် သူမအနားမှာ ရှိနေမှဖြစ်မှာလေ။

မောင် ... တအံ့တဩလက်ခံသွားရလောက်အောင် ဦးရဲ
စွမ်းထက်ကပဲ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မှာပါ။

ဒီအချက်ကို မြတ်ဘုန်းရှင် သေချာသိနေပါလျှက် အသုံးမကျ
တဲ့ မာနစိတ်ကရှေ့သို့ တိုးထွက်လာခဲ့၏။

သွားပါပြီ ...

လုံးဝ သူ့ဆီသွားမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေကိုငြင်းပယ်လိုက်
ပြီးနောက် ... ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာ သတင်း
စကားသံလေးပင် မကြားရတော့ချေ။ သူမဘက်က ငြင်းလိုက်လို့
သူ့အခံရခက်သွားမှာ သေချာသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ... ဦးရဲစွမ်းထက်စိတ်ဆိုးပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို
ဖျက်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေက သူမနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တာ
ပင် ဘာစကားမှမပြောတော့ပေ။

သူ့ဘက်က နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီ ထင်ပါ။

မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက်တည်း အတွေးလေးတွေနဲ့သာ
လွင့်မြောနေရသည်။ သူမမျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေက တစ်ဖက်
က မောင်နေတဲ့တိုက်အိမ်ကြီးဆီရောက်သွားတော့ ဆွေးရိပ်လေးက
ဖျပ်ခနဲ သန်းသွားပြန်သည်။

မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်း သိပ်ချစ်ခဲ့ကြာ ... အိပ်မက်တစ်ခုမှ

မဟုတ်တာဘဲလေ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်မချနိုင်လောက်အောင်
အထိ ... သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိနေ
သည်။

အခုတော့ ...

အဲဒါတွေအားလုံးက ရာဇဝင်တစ်ခုမှာ ကျန်နေခဲ့သယောင်
ယောင် ... အတိတ်ကပုံရိပ်တစ်ခုယောင်ယောင်။

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားပဲ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့သူမထက် အစစအရာရာသာလွန်နေလို့
ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာတဲ့။ မိဘတွေ
ရဲ့ ဖိအားပေးမှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။

တော်တော်ငွေမက်တဲ့ယောက်ျား။ တော်တော်ဂုဏ်မက်တဲ့
ယောက်ျား။ အချစ်တစ်ခုကို ငွေစက္ကူတစ်ရွက်စာလောက်တောင်
တန်ဖိုးမထားတဲ့ယောက်ျား ... မုန်းတယ် ... ။

မောင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ်။

တွေးမိပြန်တော့ ရင်ထဲက နှလုံးသားက တဆစ်ဆစ်နာကျင်
လာရပြန်ပါသည်။ အသုံးမကျတဲ့မျက်ရည်တွေက သူမပါးပြင်လေး
နှစ်ဖက်ပေါ် ရွှံ့စိုအောင်ပင် စီးကျလာ၏။ မြတ်ဘုန်းရှင် မျက်ရည်
တွေကို မသုတ်မိပါ။ ဒီမျက်ရည်တွေက ဝမ်းနည်းလို့မှမဟုတ်တာမို့

အခံရခက်လွန်းလို့ နာကြည်းလွန်းလို့ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေလေ။

အဟမ်း ...

“အမေ ...”

အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသော ချောင်းဟန့်သံကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင်ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန် လန့်ပြန်သွားရသည်။ ခေါင်းလေးလှည့်စောင်းအကြည့် မျက်ရည်စက်အချို့ လေနဲ့အတူ ကြမ်းပြင်သို့ လွင့်ခနဲ ... ။

“အဟွန်း ...”

သူမအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ သွားဖွေးဖွေးလေးတွေပေါ်သည့် အထိ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်တဲ့ ကြည်လင်ရှင်သန်နေတဲ့ မျက်နှာလေးတစ်ခု။ ကပ္ပာကယာ လက်ဖနောင့်လေးနဲ့ မျက်ရည်စကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင် ... ရှင် ...”

“ကိုယ် ... ရဲစွမ်းထက်ပါ မြတ်ဘုန်းရှင် ... အိမ်တံခါးဖွင့်ထားတာတွေ့လို့ ခြံရှေ့ကနေ ဝင်ခွင့်မတောင်းမိခဲ့ဘူး။ အိမ်ပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး ဝင်ခွင့်တောင်းဖို့စဉ်းစားနေတုန်း မင်းထိုင်နေတာမြင်လိုက်တာနဲ့ဝင်လာခဲ့လိုက်တာ ... ဆောရီးနော် ... မင်းလန့်သွားပြီ”

ဖြေရှင်းချက်ပေးနေတာ လေသံအေးအေးနဲ့ပါပဲ။ ခက်တာက သူ့ကိုတောင်းတနေပါလျက် ... တွေ့လိုက်တော့လည်း အလို

မရှိသလိုလို။

“လန့်သွားတာပေါ့ရှင် ... အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ သူများအိမ်ထဲဝင်လာတာကိုး ...”

ဘုဆတ်ဆတ် မျက်စောင်းထိုးကာဆိုတော့ သူကကြည်လုံစွာပင်ပြီးသည်။

သူ့ဘက်က ဖြူဖြူစင်စင်ခွင့်လွှတ်နေတဲ့အပြုံးကို မြင်ရပြန်တော့လည်း သူမ ... ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ကိုယ်က ... မင်းမြင်တယ်ထင်လို့ပါ”

ခပ်တိုးတိုး ဖြေရှင်းပြ၏။

သူမ ... ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းရှည်လေးတစ်ချက်သာရှိုက်ပြီး ... စိတ်တွေကို လျှော့ချပစ်လိုက်တော့သည်။

အခုလေးတင်ပဲ ...

မြတ်ဘုန်းရှင် သူ့အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေခဲ့တာလေ။ သူ့ဘက်က ဘာတုန်ပြန်မှုမှ မရဘူးလားဆိုပြီး စောင့်မျှော်နေခဲ့တာ။

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ ... ဦးရဲစွမ်းထက် ဒီကိုလာတာ ဘာကိစ္စရှိလို့လည်းဟင် ... ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိဘူးနော်၊ ဝယ်စရာရှိလို့ ခြို့ထဲကိုသွားကြတယ် ...”

“ကိုယ် ... မင်းနဲ့တွေ့ဖို့လာခဲ့တာ မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

“ရှင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်းနဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့လာခဲ့တာ ...”

ထိုင်ခုံမှာညင်သာစွာဝင်ထိုင်ပြီး ... သူမမျက်နှာကိုစေ့စေ့ စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလာတဲ့သူ့ကြောင့် ရင်ထဲအမျိုးအမည်မသိသော ခံစားချက်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကျွန်မနဲ့စကားပြောမလို့ ... ဟုတ်လား ဦးရဲစွမ်းထက်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်းနဲ့နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးဖို့လာခဲ့တာ၊ မင်းသိပြီးသားကိစ္စတစ်ခုပါပဲ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်တို့ ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စပေါ့၊ မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

သူ့လေသံက ခပ်အေးအေးပါပဲ။

ဒါကိုကြည့်ချင်းအားဖြင့် သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်လုံးဝ မဆန်ကြောင်း ထင်ရှားနေခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ဘက်ကလေးလေးနက် နက် မင်းမိဘတွေဆီ ဖွင့်ပြောခွင့်တောင်းခဲ့ပြီးပြီ မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်း အဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူပါတယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ မင်းလည်းသိပြီးလောက်ရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်ပြောချင် တာက မိဘတွေဆန္ဒထက် မင်းရဲ့ဆန္ဒတယ်လို့ရှိတယ်ဆိုတာ သိချင် တယ်လေ မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းကလာမတွေ့နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ငြင်း တော့ ... ကိုယ်ကရောက်အောင်လာခဲ့ရတာပေါ့ ...”

ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒ ...

ဟုတ်လား ... ဦးရဲစွမ်းထက် ...

အဲဒါဆိုရင်တော့ ...

ဆောရီးပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။

ကျွန်မရှင်ကို လုံးဝမချစ်သလို၊ လုံးဝလည်းလက်မထပ်ချင် ဘူးလေ၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နာကျင်နေတဲ့ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲက နှလုံးသား ကနောက်ထပ်အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို လက်ခံတဲ့အင်အား လုံးဝ ကိုကုန်ခမ်းသွားပြီရှင်။

အားတော့နာစရာပဲပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် ...

ကျွန်မ ... ရှင့်ကိုတော့ နှုတ်ကနေလုံးဝငြင်းပယ်မှာ မဟုတ် ဘူးနော်။ ရှင်က ကျွန်မအတွက် မရှိလို့မဖြစ်အောင်ကို လိုအပ်နေ တာ။ မောင်နဲ့ယှဉ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ရှင်ရှိမှကိုဖြစ်မှာလေ ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့။

အခုဆိုရင် ...

မောင်က မင်္ဂလာကိစ္စတွေကိုစပြီး စီစဉ်နေကြပြီ။

ဖိတ်စာတစ်စောင်တင် သုံးထောင်လောက်ရှိတယ်ဆိုပြီး ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ကြီးနေတာလေ ... ကျွန်မ မကြားချင်ဆုံး၊ မသိချင်ဆုံးအကြောင်းအရာတွေပါပဲ။ မောင်နဲ့ယှဉ်ပြီး ကျွန်မကိုရုံး နိမ့်ကျန်နေရစ်ခဲ့သူဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့အကြည့်ခံရတာလောက် ရင်နာတာ

မရှိဘူး။

နာမည်အကြီးဆုံးဟိုတယ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ... မအားလပ်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ မောင့်မိဘတွေကိုလည်း တွေ့နေရတာ ... ရင်ထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းတွေပဲ ထနေမိတယ်။

ကျွန်မနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တိုင်း နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ခနဲနေအောင်မဲ့ကွေးပြီး ... ပြုံးပြသွားတတ်တဲ့ မောင့်အစ်မရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုလည်းမုန်းတယ်။ အခံရခက်ဆုံးက ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေရဲ့ ကရုဏာသက်တဲ့မျက်ဝန်းတွေပဲ။ ကျွန်မတို့အကြောင်းကိုသိနေတဲ့သူတွေက ကျွန်မကိုမြင်လိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်သလို ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ဒါကို ...

ကျွန်မ အရမ်းခံရခက်တာပဲ။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

အတွေးလေးနဲ့လွင့်မျောချင်နေတဲ့ သူမခေါ်သံကြောင့် အသိစိတ်လေး ... ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကပ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ... ဦးရဲစွမ်းထက် ... ”

“ကိုယ့်ကိုမင်းစိတ်ခုနေတယ်လို့ပြောတယ် ... အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

“ရှင် ... ”

“မင်းအဖေကိုယ်တိုင်ပြောပြတာပဲလေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်အိမ်မှာဆွေးနွေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရင်းအပေါ် မင်းရဲ့အထင်အမြင်တွေ လွဲသွားတယ်လို့ မင်းအဖေက သေချာရှင်းပြပါတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း မင်းထင်ထားသလို မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအဖေက ကိုယ်အလုပ်မအားတာကို အားနာလို့ အစီအစဉ်ကို အခုလိုဆွဲလိုက်တာပါဆိုတာကို မင်းသိအောင် ကိုယ်တိုင်လာရှင်းပြတာပါ ... ”

သူက လေသံအေးအေးနဲ့ပဲ သူမစိတ်ဆိုးပြေလောက်အောင် ဖြေရှင်းသည်။

ဒီလောက်ဆိုရင် ...

ဦးရဲစွမ်းထက်ကို မြတ်ဘုန်းရှင် နားလည်လို့ရသွားပြီလေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူတကယ်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမရှိပါဘဲ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို အလေးအနက်ထားနေမှာ မဟုတ်ပေ။

ဒါဆို ...

ဦးရဲစွမ်းထက်က မြတ်ဘုန်းရှင်ကို တကယ်ချစ်တာပေါ့လေ။

ဟင်း ... ဟင်း ...

ကောင်းပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တယ်လေ ...

ဒါမှလည်း ...

မြတ်ဘုန်း ... ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်နေတဲ့အရာအားလုံး ဖြစ်ခွင့် ရမှပေါ့။ တောင်းဆိုမှုတိုင်းမှာ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝနေရတော့မှာပေါ့ လေ။

စိတ်ထဲကနေ ကျေနပ်စွာပင် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေးရယ်နေမိ သူက မြတ်ဘုန်းရှင်ပါပဲ။ ဦးရဲစွမ်းထက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘာဆို ဘာမှကိုမသိချေ။ စိုးရိမ်ပူပန်နေသော အငွေ့အသက်များ ပျော်ဝင်နေသည့်မျက်ဝန်းအကြည့်များနှင့်သာ သူမမျက်နှာနုလေး ဆီ ငေးစိုက်ကာပင် ကြည့်နေတော့သည်။

“ရပါတယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် မြတ်ဘုန်း ယုံကြည်ပါပြီ ... အစကတော့ ဦးရဲစွမ်းထက်အပေါ် အထင်လွဲမိတာ အမှန်ပါပဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ ဆင်းရဲလို့ အထင်သေးနှိမ်ချဆက်ဆံခံရ တာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့မာနက ခေါင်းထောင်ထသွားတာလေ ... ဖေဖေက သူ့ကြောင့်လို့ ဝန်ခံနေပေမယ့် မြတ်ဘုန်းရှင် မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဦးရဲ စွမ်းထက်ဘက်က ဖိအားပေးတာလို့ပဲ တွေးနေခဲ့မိတယ် ... ဒါကလည်း ... မြတ်ဘုန်းအလွန်မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလိုလုပ်ရပ်မျိုးကို မာနရှိတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးတိုင်းမဆို ရင်ဆိုင်ရရင် အခုလိုပဲ တုန်ပြန်ကြမှာပါပဲလေ ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟုတ်ပါတယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ကိုယ်မင်းကိုနားလည်ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်လာရှင်းပြတာပေါ့၊ ကိုယ်ဝန်ခံတယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းကိုစတွေ့လိုက်တဲ့နေ့ကတည်းက မြင်မြင်ချင်း ပဲချစ်မိသွားတာ၊ ကိုယ် ... မင်းအကြောင်းစုံစမ်းခဲ့တယ်လေ၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုသိချင်လို့ပါ ... တစ်ခြားဘာ ရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ကိုယ်သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်၊ မင်းနဲ့မင်းချစ်သူ လမ်းခွဲသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့လေ ... အဲဒီ အတွက်လည်း ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘာမှမရှိနေဘူးဆိုတာ မင်းကိုသိစေ ချင်ပါတယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ... ကိုယ်သိပ်ချစ်နေမိတဲ့ မိန်းကလေး ကို အနားမှာထားပြီး ဘဝတစ်သက်တာလုံး စောင့်ရှောက်ချင်တာ တစ်ခုလေးပါပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ကိုယ့်ခံစားချက်က အရမ်းကိုရိုး စင်းတာပါ ... ဒါကို မင်းသိစေချင်တယ်လေ ... ”

အသံလေးက တိုးလျှကာ တိမ်ဝင်သွား၏။

သူ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပိုပြီး ခိုင်မာစေချင်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာရှိနေသမျှတွေကို ဖွင့်ပြရလိုက်လို့ နောင်တတွေရမနေချင်။

ချစ်တယ်လေ ...

အဲဒီမိန်းကလေးကို အသက်ထက်တောင်ပိုပြီးချစ်ခဲ့တာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ဘယ်လိုဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့မှ ထိန်းချုပ်ထားချင်တော့။
 အားနည်းချက်တွေကိုသိလို့ ချွံ့နွဲ့အနိုင်ယူမှာကိုလည်း တွေး
 ပြီး စိုးရိမ်မနေချင်တော့ပါ။
 ပေးဆပ်ချင်တယ်။
 လိုအင်ဆန္ဒတွေအားလုံး စိတ်ပါလက်ပါ အသေးစိတ်ဖြည့်
 ဆည်းပေးချင်တယ်လေ။
 အနိုင်ယူပါ မြတ်ဘုန်းရှင် ...
 ကိုယ်ကျေကျေနပ်နပ် ပေးဆပ်ပျံ့မယ်။
 အဲဒါ ...
 ကိုယ့်အချစ်တွေပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ။

@@@

အခန်း (၆)

ကြည့်စမ်း ...

ဒါဟာ ... တစ်လတာဆိုတဲ့အတိုင်းအတာတစ်ခုမှာ ပြောင်း
 လဲသွားတဲ့အရာဝတ္ထုတွေတဲ့လား။ လူတကာ အထင်အမြင်သေးခဲ့
 တဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးနေရာမှာ မြင့်မားခန့်ညားတဲ့ နှစ်
 ထပ်တိုက်ကြီးက ထီးထီးမားမား ...

ဒါဟာ ...

ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လက်ထပ်ပျံ့မယ်လို့ ခေါင်းလေးတစ်ချက်
 ညိတ်လိုက်တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေပါပဲ။ ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ
 နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပါပဲလေ။ ဒီလိုတိုက်အိမ်မျိုးဆောက်ပြီး နေ
 နိုင်ဖို့ဆိုတာ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့အိမ်ရဲ့ ဝင်ငွေအခြေအနေအရ စိတ်ကူး
 ယဉ်လို့မှမရပေ။

ဦးရဲစွမ်းထက် ဆောက်ပေးတာလေ ...

တစ်လတာကာလမှာပဲ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့တာ တိုက်ထဲမှာဆိုလည်း လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ ကလူတွေကဆို မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ရဲ့ ကံတရားကို တအံ့တဩ တငေး တမောပေါ့။ အားကျတဲ့သူတွေ ထုနဲ့ထေး။

သမီးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာဆို တဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့မိဘတွေကလည်း မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနဲ့ပေါ့လေ။ မြတ်ဘုန်းရှင်က ပိုင်လုံးလုပ်တာမဟုတ်ဘဲ သူဌေးကိုယ်တိုင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုး လိုလိုလားလားတောင်းဆိုတာ ဆိုတော့ ... သူမရဲ့ဂုဏ်သတင်းက တစ်လမ်းတည်းနေတဲ့သူတွေ ပါးစပ်ဖျားကတစ်ဆင့် ကျေနပ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ပေါ် ထွက်နေခဲ့၏။

မောင် ...

ရှင်လည်း ဒီသတင်းကိုကြားမှာပါပဲ။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မောင်နေတဲ့တိုက်ထက် သာလွန်နေ တဲ့ တိုက်အိမ်သစ်ကြီးက အပြိုင်ပေါ်လာတာလေ။

ဒါကို ...

ရှင်မမြင်ဘူး၊ မသိဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

တွေ့ပြီလားမောင် ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်ထားခဲ့တဲ့ဘဝမှာ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ပြိုကျယိုင် နဲ့မနေရစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာပေါ့။

ခုတော့ ...

မောင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံဖို့တောင် မဝံ့ရဲတော့ဘူးမဟုတ် လား။ မောင့်ထက်အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မြတ်ဘုန်းရှင်က ရအောင်ယူပြလိုက်တာလေ။

ရှောင်ပုန်းနေဦးပေါ့မောင် ...

ခုချိန်မှာတော့ ...

ရှင် ... ရှောင်ပုန်းနေဦးပေါ့။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လမ်းကြိုလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံ ရင် ... ရှင့်ဘက်ကပြီးပြနုတ်ဆက်နိုင်ဖို့သာ အားတင်းထားလိုက်ပါ။

မြတ်ဘုန်းကတော့ ...

စောင့်မျှော်နေတာနော်။

အဲဒီလိုနေမျိုးရောက်လာစေဖို့ စောင့်စားနေတာ။ တွေ့ရင် မောင့်ကိုပြောပြဖို့ ရင်ထဲမှာစကားလုံးတွေက အပြည့်အသိပ်ပဲ။ ရှင့် ဘက်က ကျောသွားတုန်းက မြတ်ဘုန်း ... မျက်နှာငယ်နဲ့ကျန်နေခဲ့ ရတာလေ။ အခုတော့ ... မြတ်ဘုန်းရှင် ခေါင်းမော့၊ ရင်ကော့အနိုင် ပိုင်းပြဖို့ စောင့်နေခဲ့တာ။

မြို့ရှေ့မှာ မတ်တတ်လေးရပ်ကာ သူမတို့နေတဲ့တိုက်အိမ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သစ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ တစ်ဖက်က မောင်နေတဲ့တိုက်အိမ်ကြီးဆီ
မသိမသာကလေး စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်နှင့် မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်
ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ...

သူမလက်ထဲကိုင်ဆောင်ထားသော ဟန်းဖုန်းလေးဆီက
ညင်သာသော တေးသွားလေးသဲ့သဲ့ထွက်လာ၏။

နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်ဆီက ဆက်
တာဖြစ်နေသည်။

မြတ်ဘုန်းရှင် ခလုတ်လေးနှိပ်ကာ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ... ”

“မြတ်ဘုန်းလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်”

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... ကိုယ်ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့အိမ်အတွက် လိုအပ်
နေတဲ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ သဘောကျရဲ့လား ... ”

“ကျတယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်၊ မြတ်ဘုန်းက ကျွန်းနဲ့လုပ်တာ
ကိုပဲကြိုက်တာလေ ... ဆက်တီတွေ၊ ခုတင်တွေ၊ ဘီဒိုတွေ၊ မှန်တင်ခုံ
တွေအားလုံးက ကျွန်းနဲ့ချည်းပဲဆိုတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားတာ
ပေါ့”

“မြတ်ဘုန်း ... သဘောကျတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ

စိုးလပြည့်စာပေ

လေ ... ဒါနဲ့ ... ကိုယ်တို့မနက်ဖြန်ဆို လက်ထပ်ကြတော့မှာနော်
ကောင်မလေး ... မင်းဘက်က သေချာလည်းပြင်ဆင်ထားဦး ...
ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေအားလုံးက မင်းကိုမြင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်
မျှော်နေကြတာသိလား။ သူတို့က တအံ့တဩဖြစ်သွားအောင်
အစွမ်းပြဖို့ လိုအပ်တယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

ဟင် ...

မနက်ဖြန်တဲ့ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာလက်ထပ်မဲ့နေရက်က မနက်ဖြန်
တဲ့လေ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ...

စောစောက ကြည့်နှုန်းရိပ်ကလေးနဲ့ရှိနေတဲ့ ... မျက်ဝန်းစို
တောက်တောက်လေးက ညှိုးရီကာ ဖျော့တော့သွားရသည်။

ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။

အဲဒီနေ့ရက်ကို မြတ်ဘုန်းရှင်ဆီ ရောက်မလာစေချင်ဘူး။

ချစ်တယ် ...

မြတ်ဘုန်း ... မောင့်ကိုပဲချစ်တယ်။

အသုံးမကျတဲ့နှလုံးသားက လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့အသံလေး

ကြားလိုက်ရုံနဲ့ပဲ နာကျင်ချင်လာ၏။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ရှင် ... ပြောလေ ... ဦးရဲစွမ်းထက်”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အသံတိတ်သွားလို့ခေါ်လိုက်တာ စောစောက ကိုယ်ပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားတယ်မဟုတ်လား မြတ်ဘုန်း ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားပါတယ် ... ”

“ကြားတယ်ဆိုရင်လည်း မြတ်ဘုန်းဘက်က သေချာသာ ပြင်ဆင်ထားတော့နော် ... လိုအပ်တာရှိနေရင်တော့ ကိုယ့်ကိုပြော ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မလိုအပ်တော့ပါဘူး ... ”

“အင်းလေ ... ဒါဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ၊ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက် တော့မယ်နော်၊ ကိစ္စလေးတွေရှိနေသေးလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးရဲစွမ်းထက် ... ”

“မနက်ဖြန်တွေ့မယ်နော် ... မြတ်ဘုန်း ... ”

“ဟုတ် ... ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက် မိသူက မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူမရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပဲလေ။

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို မြတ်ဘုန်းတို့အိမ်မှာပဲ တရားသူကြီး ကို ဖိတ်ခေါ်လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ... မြတ်ဘုန်းရဲ့အစီ

အစဉ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ...

မြတ်ဘုန်းရှင်မှာ အကြောင်းအရင်းရှိသည်။

သူမနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူက ... သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးရဲစွမ်းထက်ဆိုတဲ့ လူလေ။ သူ့ရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့သူ လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးရဲ့အနေအထားက သိပ်ပြီးကွာဟနေလို့မှမရတာ။

ဒီတော့ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်နေထိုင်တဲ့ဘဝကို ဦးရဲစွမ်းထက်က လူမြင်မှာ တင့်တယ်နေအောင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးရတော့မည်လေ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့အကြံအစည်ကိုသိနေတဲ့ ဖေဖေက ဦးရဲစွမ်းကို အားနာလွန်းလို့ ငြင်းပယ်ပါရဲ့။

သို့ပေမဲ့ ...

ဦးရဲစွမ်းထက်က လက်မခံခဲ့ပါချေ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေခဲ့တာလေ။

ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကစလို့ သူ့ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက အကျွမ်းကျင်ဆုံးအင်ဂျင်နီယာကိုစေလွှတ်ပြီး၊ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပေလေးဆယ်မြေကွက်လပ်မှာ ဆောက်လုပ်နိုင်မယ့် တိုက်ပုံစံကို ဆွဲခိုင်းခဲ့သည်။

ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေ ချက်ချင်းချပြီး အလုပ်သမား အင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ တည်ဆောက်ပေးခဲ့၏။

ခုတော့ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်တို့မိသားစုနေတဲ့အိမ်က ... အရင်ကလို ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးလေးမဟုတ်တော့ပါ။ ကြက်ဥနှစ်ရောင်သုတ်ဆေးလေးနဲ့ သစ်လွင်တောက်ပလက်ဖြာနေတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်သစ်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။

အိမ်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ အခန်းတိုင်းကို အယားကွန်းတွေတပ်ဆင်ပေးပြီး လိုအပ်တဲ့ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုတွေကို ဦးရဲစွမ်းထက်က စိတ်ကူးကောင်းကောင်းနဲ့ပဲ ဝယ်ထည့်ပေးခဲ့၏။

သူမ ...

တစ်ခါမှမရခဲ့ဘူးတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေပါပဲ။ အိမ်အတွက် ဖုန်းတစ်လုံးတပ်ဆင်ပေးခဲ့သလို မြတ်ဘုန်းရှင်အတွက်လည်း ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ပေးထားသည်။

ငွေကြေးကျတော့ရော ...

မြတ်ဘုန်းရှင်သုံးစွဲဖို့ဆိုပြီး ဘဏ်မှာသွင်းပေးထားတဲ့ ငွေကမနည်းမနော။

ကောင်းပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းရှင်အပေါ် တကယ်ပဲကောင်းတာပါ။ ဦးရဲစွမ်းထက်က သူမအပေါ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်မြတ်နိုး

စိုးလပြည့်စာပေ

ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့တောင်းဆိုမှုတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းပယ်မှုမရှိရ။ လိုအပ်ဆန္ဒဟူသမျှ ပြည့်အောင်ကိုပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၏။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့စိတ် 'အငြိအငြင်မခံ။ မျက်နှာလေးစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုပေးဆပ်ရမလဲသာ စောင့်ကြည့်နေတတ်သူသာဖြစ်သည်။

ခက်နေတာက ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သူမပဲ ...

ဦးရဲစွမ်းထက်ကို ဘယ်လိုမှခံစားလို့မရချေ။

အသက်အရွယ်ကြောင့်ပဲလားမသိ။ ဘယ်လိုမှသိယောဇဉ်တွယ်နှောင်လို့မရ။

မေမေကတော့ မိန်းကလေးတွေက အိမ်ထောင်ကျရင် စိတ်ကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသွားတတ်တယ်တဲ့။ အရင်က ဘယ်လိုစိတ်တွေပဲရှိရှိ ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါတယ်တဲ့လေ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ကတော့ မထင်ပါဘူး။

သူမရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခံစားချက်က ထာဝရရှင်သန်နေလိမ့်မယ်လို့ပဲထင်တယ်။ မောင့်ကို ... သူမရင်ထဲ အသည်းထဲက နင့်သည်းနေအောင်ကို ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒီအချစ်တွေက ဒီလောက်တောင် ခိုင်မာမြဲမြံတာ တော်ရုံဖျားယောင်းမှုလောက်လေးနဲ့တော့ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

စိုးလပြည့်စာပေ

ဘာပဲပြောပြော ...

မနက်ဖြန်ဆိုရင် မြတ်ဘုန်းရှင် လက်ထပ်ရတော့မည်။

ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်အဖြစ်
နေပါတော့မယ်ဆိုပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးပေးတော့မည်။

ဒါဟာ ...

သူမ ... မဖြစ်မနေလုပ်ဆောင်မည့်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပါလျှက်
ဘာတွေကိုတွေးပြီး သွေးကကြောင်ချင်နေပြန်သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူမ ... အခုလိုမျိုးတွေဝေနေလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

အနိုင်လိုချင်တာ မဟုတ်လား။

မောင့်ထက်အများကြီးသာတဲ့ ယောက်ျားကိုယူပြချင်တာ
မဟုတ်လား။

ဖျောက်လိုက်စမ်း မြတ်ဘုန်းရှင် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အတွေး
တွေကို ဖျောက်လိုက်စမ်း။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတုန်းယူထားရတာ
နောက်မှနောင်တရနေလို့ မဖြစ်ဘူး မြတ်ဘုန်းရှင် ... ။

သူမ ...

စိတ်တွေကို တင်းထားပစ်လိုက်သည်။

ရှုတ်ထွေးနေတဲ့ အတွေးစကိုဖျက်ပြီး အိမ်လေးထဲဝင်ဖို့
အလုပ်၊ ရှေ့လမ်းမထက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာနေတဲ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လူတစ်ယောက်ကြောင့် ... လှမ်းမည့်ခြေလှမ်းတွေက ပျက်သွားရ
သည်။

မောင် ...

ချစ်ရသူ နန္ဒစောနောင်။

ဖြေးညင်းသောခြေလှမ်းတွေနှင့် လာနေသည်။

သူမ ...

မောင့်ဆီသို့ မျက်ဝန်းအကြည့်စူးစူးလေးတွေ စိုက်ရောက်
သွားရ၏။

ချောမွေ့ကြည်စင်နေဆဲပါပဲလား။

မောင်က ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် ချောမွေ့နေသည်။

မောင့်အသားအရည်က လတ်ဆတ်ကြည်စင်နေ၏။ မြင့်မားတဲ့အရပ်
အမောင်း၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့်
လိုက်ဖက်တင့်မောလွန်းတဲ့သူ။

ကိုယ်နေဟန်ကြည့်ကောင်းလွန်းတဲ့မောင်က သူ့ရဲ့အားသာ
ချက်ကို ကောင်းကောင်းသိနေလို့လားမသိ။ စပို့ရှပ်လက်တို့ ကိုယ်
အကျပ်တွေရွေးရွေးဝတ်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီအရောင်မျိုးစုံနှင့် တွဲ
တွဲဝတ်ဆင်တတ်သည်။

အမြဲလိုလို ခေါင်းလိမ်းဆီလက်လက်နဲ့ နက်ပြောင်နေတတ်
တဲ့မောင့်ဆံပင်တိုရှင်းရှင်း၊ ထူနက်နေတဲ့ မျက်ခုံးတန်းကြီးတွေ၊

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လက်နေတဲ့ညို့၊ မျက်ဝန်းနဲ့ ချွန်သွယ်ပြီးစင်းကျနေတဲ့နှာတံ၊ ပြီးတော့ သွေးရောင်စိုရဲနေတဲ့ မထူမပါးနှုတ်ခမ်းတစ်စုံက မြင်သူမိန်းကလေး တိုင်း ယစ်မူးရင်ခုန်ချင်စရာပါ။

ရုပ်ကလည်းချော၊ ပညာကလည်းတတ်၊ ငွေကြေးကလည်း ပြည့်စုံဆိုတော့ ပြောစရာကိုမလိုတော့ဘူးပေါ့လေ။ ဘဝပေးကု သိုလ်ကံအထောက်အပံ့က အဲဒီလောက်ကို ကောင်းမွန်လွန်းနေ တာပါ။

ခက်တာက ...

လူ့လောဘ ...

နှလုံးခုန်သံနဲ့အတူ ... ရှင်သန်နေတဲ့ လောဘစိတ်က အတောမသတ်နိုင်အောင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ပြည့်နေပါတယ်ဆိုတော့ လျှံချင်လာပြန်၏။ လျှံနေပါပြီဆိုတာတောင် ဒီထက်ပိုပြီး လျှံချင်နေ ပြန်သည်။

မောင့်မှာက အဲဒီလောက်လောဘစိတ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေ တာလေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့လည်း ရှောင်နေစရာမလိုဘူး ပေါ့ ... ဟုတ်သလားမောင် ... ရှင့်ကို အခုလိုဆုံချင်လွန်းလို့ ကျွန်မ အချိန်ပြည့်ဆုတောင်းနေခဲ့တာ ...

ကျွန်မဆန္ဒ ပြည့်ပြီမောင် ...

စိုးလပြည့်စာပေ

“အဟင်း ... လမ်းထိပ်က ပြန်လာတာလား”

တွေ့တွေ့ချင်းအပြုံးတွေနဲ့ပဲ သူမဘက်က စတင်နှုတ်ဆက် စကားပြောလိုက်၏။

အစကတော့ ...

မောင် ... ကြောင်စီစီဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ ပျက်ယွင်း ချင်နေတဲ့ သူ့အနေအထားကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်ပြီး မြတ်ဘုန်းအား ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျော်စွာထိုက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ရအောင်ဆိုပြီး အတင်းခေါ်လို့လေ ... လိုက်ထိုင်ဖြစ်တာ ... ”

“အခုတလော သိပ်မတွေ့သလိုဘဲ ... ဘယ်ပျောက်နေတာ လဲ ... ”

“ဪ ... အင်း ... ဟို ... အလုပ်လေးနည်းနည်းရှုပ်နေလို့ မတွေ့တာပါ ... ဘယ်မှမသွားပါဘူး အိမ်မှာရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာလဲ၊ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် အလုပ်တွေ များနေတာလား ... ”

မြတ်ဘုန်းအမေးကြောင့် မျက်လုံးဖြူဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ မောင်က သူမကိုပြန်ကြည့်သည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စဆိုရင် ကိုယ့်ထက်မင်းက အလုပ်ပိုများ နေလိမ့်မယ်ထင်တယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... မနက်ဖြန်ခါဆို မင်းလက်

စိုးလပြည့်စာပေ

ထပ်တော့မှာ မဟုတ်လား ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... သတင်းရတာ မြန်လှချည်လား။
ဟုတ်တယ်လေ ... မနက်ဖြန် အိမ်မှာတရားသူကြီးပင့်ဖိတ်ပြီး
မင်္ဂလာလက်မှတ်ရေးထိုးပွဲ အခမ်းအနားကျင်းပမှာ။ ရှင်ကအိမ်ထဲ
မှာနေပြီး သိလှချည်လား နန္ဒစောနောင် ... ဘာလဲ ... ကျွန်မနဲ့
ပတ်သက်နေတာမို့ စိတ်ဝင်စားနားစွင့်နေတာလား ... ”

မောင်က မဖြေပါ။

သူမမျက်နှာလေးဆီကိုသာ စူးစူးနှင့်နှင့်လေး စိုက်ကြည့်နေ
ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ...

မောင် ဘာကြောင့်အခုလိုရှိနေတာလဲ။ မောင့်အမူအယာ
ကတည်ငြိမ်နေသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ ကြေကွဲရိပ်တို့
ယှက်သန်းနေ၏။ မောင့်ဘက်က အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုပေး
ကာ တုန့်ပြန်သင့်သည်။ [ဥပမာ-သူများတွေအပြောများလို့
ကြားတာ မင်းအကြောင်း စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေတာ
မဟုတ်ဘူး] ဆိုတာမျိုးပေါ့။

ခုတော့ ...

အေးတိအေးစက်နဲ့ ...

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မောင့်ခေါ်သံက အက်တက်တက် ...

မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

အခုမှ နှမြောချင်နေတာလား။

ဟင့်အင်း ...

အဲဒီလိုတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြတ်ဘုန်းရှင်လို မိန်းမ
တစ်ယောက်မှာ မောင် ... နှမြောမက်မောရလောက်အောင်
အရည်အချင်းတွေ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေတာလေ။

“ပြောပါ ... နန္ဒစောနောင် ... ”

“ပျော်နေလားဟင် ... ”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“မင်းအရမ်းပျော်နေသလားလို့မေးတာပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ
နာမည်ကြီးစာရင်းဝင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး
ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာဆိုပြီး မင်းအရမ်းကိုကျေနပ်
ဝမ်းသာနေသလားလို့ မေးတာပါ ... ”

မောင် ...

ရှင် ... ရှင်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို ကောက်ကာငင်ကာမေး
လိုက်တာလဲ။ မြတ်ဘုန်းအတွက် အဖြေရသယံလောက်ခက်သွား
မလဲဆိုတာ မောင်နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလားဟင်နဲ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်ဘုန်းရှင် ရင်ထဲတလှုပ်လှုပ်ခုန်ခါလာရ၏။

မောင့်ကိုမော့ကြည့်နေမိတဲ့ သူမမျက်ဝန်းအစုံမှာ မျက်ရည်
ကြည်များ ဝေခနဲ ဝဲတက်လာကြသည်။

ဟင့်အင်း ...

မြတ်ဘုန်းရှင် ... မျက်ရည်ကျလို့မဖြစ်ဘူး။

မောင့်ရှေ့မှာငိုလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲငုံချလိုက်ပြီး ... အဓိပ္ပာယ်မဲ့မြေပြင်
ကိုစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ... မြတ်ဘုန်းအရမ်းပျော်တာ
ပေါ့၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ဖူးစာဖက်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူး
ခွဲတာလေ၊ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ဘဝက အဲဒီ
လောက်ထိတောင် မြင့်မားသွားတာ အရမ်းကံကောင်းတာပါပဲ
ဟင်း ... ဟင်း ... ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ ... ကိုယ်သွားတော့မယ် ... ”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူမရှေ့ကနေ သွက်လက်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့
လှမ်းထွက်ကာ တစ်ဖက်ကခြံဝန်းထဲဝင်သွားတဲ့ နန္ဒစောနောင်
တားဆီးဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်ချေ။

မောင့်စကားနဲ့မတင်မကျကြီး ကျန်ခဲ့တာက မြတ်ဘုန်းရှင်
ရယ်လေ။

ပြီးတာပါပဲတဲ့။

စိတ်ချလက်ချရှိသွားတဲ့ သဘောမျိုးကြီး။

ဘာတွေလဲ ...

မောင့်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မလဲ။

မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး။

@@@

အခန်း (၇)

“ဦးရဲစွမ်းထက် ... ”

“ပြောလေ ... မြတ်ဘုန်း”

“ဒီနေ့ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးပြီဆိုပေမယ့် မြတ်ဘုန်းမလိုက်
ချင်သေးဘူး ... မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှပဲ ရှင်နောက်ကိုလိုက်ချင်တယ်
အဲဒါကို ခွင့်ပြုပေးပါ ... ”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... တောင်းဆိုစရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပဲ
တောင်းဆိုနိုင်ပါတယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... ကိုယ်က မြတ်ဘုန်းရဲ့ဆန္ဒ
အတိုင်းပဲနေခဲ့ပါ။ ကိုယ်ခွင့်ပြုပါတယ် မြတ်ဘုန်း ... ”

ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့စကားကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင် ကျေနပ်သွား
ရသည်။

မင်းသဘောအတိုင်းပဲနေပါတဲ့။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ခံစားချက်ကို စာနာနားလည်မှုရှိစွာနဲ့ ခွင့်ပြု
ပေးခဲ့တဲ့အတွက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတော့တင်မိ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်၊ အရာအားလုံး
အတွက် ဦးရဲစွမ်းထက်ကို တကယ်ပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူစိမ်းဆန်လှချည်လားကွာ ...

မင်းလေးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှပြုပြင်စိတ်မထားနိုင်လောက်
အောင်ဘဲ ရှိနေခဲ့တာပါကွာ။ ကိုယ့်အချစ်တွေက အဆောက်အအုံ
အရမ်းကြီးမားတယ် မြတ်ဘုန်းရှင်။ ကိုယ်လည်း ဒီလောက်အထိချစ်
တတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။

အရမ်းအံ့ဩတယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ...

မင်းကို ဘယ်အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်လောက်အောင်ကို အနှိုင်းမဲ့
ချစ်ခဲ့တာကိုလေ ... ကိုယ့်အနေအထားနဲ့ အများကြီးရွေးချယ်လို့
ရပါလျက်နဲ့ မင်းမှမင်းပဲဖြစ်နေခဲ့တယ် မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ် ... မင်း
အတွက် ဘာတွေပေးဆပ်ရမလဲ။ ဘာတွေစွန့်လွှတ်ရမလဲ။ ကိုယ့်
ဘက်က အဆင်သင့်ပဲမြတ်ဘုန်းရှင်။ အဲဒီလောက်ထိအောင် မင်းကို
ကိုယ်လိုအပ်နေခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းမရှိလို့ကိုမဖြစ်ဘူး
မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ် ...

“မြတ်ဘုန်း ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ရှင် ...”

“ဘာကြောင့် အဲဒီကျေးဇူးတင်စကားပြောရတာလဲ၊ သိပ်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် သူစိမ်းမဆန်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒါတွေအားလုံး မင်းအပေါ် မှာထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲ ... မြတ်ဘုန်း၊ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားထက် မင်းဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် မြတ်ဘုန်းရယ် ...”

ဦးရဲစွမ်းအသံက တိုးအက်အက် ...

အချစ်ရည်တို့နှင့်ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းညိုတစ်စုံက အားကောင်းစွာ တောက်ပနေခဲ့သည်။

တောင်းဆိုနေပြီလေ။

မြတ်ဘုန်း ... ဘာတွေပဲတောင်းဆို တောင်းဆိုငြင်းပယ်ခဲ့ တာတစ်ခါမျှမရှိတဲ့သူ။ မြတ်ဘုန်းရဲ့အလိုဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ သူက ... ခုတော့ ရင်ထဲက လိုလားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖွင့်ဟတောင်းဆိုနေခဲ့ပြီ။

ခက်တာပဲ ...

မြတ်ဘုန်း ... ဘယ်လိုမှမလိုက်လျောနိုင်တဲ့အချက်ကို သူ ကလိုချင်တောင့်တနေခဲ့တာကိုး။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေကင်းခဲ့နေပြီဆိုတာသာသိရင် ...

ဦးရဲစွမ်းထက်က မြတ်ဘုန်းရှင်အပေါ်မှာတော့ ... အရမ်း

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။

အဲဒီအချက်ကလေးကတော့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်အပေါ် မြတ် ဘုန်းအသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း ထိုအချက်တွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ သူမဆီမှာ လုံးဝမရှိချေ။ အားလုံးပျောက်ရှုကုန်ပြီဖြစ်သည်။ အရင်က အရမ်းကိုချစ်ဖူးခဲ့တာ ကို သိပ်ချစ်တတ်လွန်းလို့ လူကအရူးတစ်ပိုင်းမက ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

ခုတော့ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်အေးစက်လို့သွားပြီ။

ပျံ့လွင့်ခြင်းတစ်ချက်ကလေးမှ မရှိတော့ ...

သွေးအေးအေးနဲ့ပဲ ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ရှင် ...”

“ကိုယ်ပြောတာကြားရဲ့လားဟင် ... မြတ်ဘုန်း ...”

“ရှင် ... ဘာ ... ဘာကိုလဲ ဦးရဲစွမ်းထက် ...”

“ကိုယ့်လိုလားချက်ကို မင်းပေးမှာလားလို့မေးတာပါ”

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ငြိမ်ကျသွားပြီ။

နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံပြီး ခေါင်းလေးငုံ့သွားတဲ့ မြတ်ဘုန်း ရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ကျင်

စိုးလပြည့်စာပေ

သွားရသူက ရဲစွမ်းထက်ရယ်ပါ။

သူမချက်ချင်းပြန်အဖြေပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရဲစွမ်းထက်ဆိုတဲ့သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ... သူမစိတ်ထဲမှာဘာမှ ရှိမနေဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဧည့်ခံပွဲညမှာ ရုတ်တရက်တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီးနောက် ... အာရုံထဲမထည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ ရှိနေခဲ့ရ၏။ အသက်အရွယ်အရရော၊ အဆင့်အတန်းချင်းပါညှိမရအောင် ကွာဟနေတယ်ဆိုတာလည်း ရဲစွမ်းထက်သိပါသည်။

ခက်တာက ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ကို ချစ်သွားတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ... တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုခိုင်မာမြဲမြံလာခဲ့သည်။

ချစ်သူရှိတဲ့ ကောင်မလေး ...

သိပ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူ ကောင်လေးက သူမထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုပြီး ချန်ထားခံခဲ့ရလို့ အသည်းကွဲကျန်နေတဲ့ ကောင်မလေး ... ။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ အားငယ်စိတ်တွေကို ချေဖျက်ပေးချင်နေမိသည်။ ခေါင်းမော၊ ရင်ကော့ပြီးနေနိုင်တဲ့ဘဝမျိုးလေး ပိုင်ဆိုင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

စေချင်မိ၏။

မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လက်ထပ်ဖို့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှင့်တိုင်ပင်တော့ သူငယ်ချင်းကျော်သက်ဇော်က ခါးခါးသီးသီးပဲ ငြင်းပယ်ချခဲ့၏။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ပေါ့လေ။

ကောင်မလေးနဲ့အသက်အရွယ်၊ အဆင့်အတန်းကအစ မိုးနဲ့မြေလောက် ကွာခြားနေတာကို ရဲစွမ်းထက်ဆိုတဲ့ သူ့လိုလူအတွက် မြတ်ဘုန်းရှင်လိုမိန်းကလေးက ဘယ်လိုမှပါရမီဖြည့်ဘက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဝေဖန်ခဲ့၏။ တားဆီးကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

သူ ...

ခေါင်းမာစွာပင် မြတ်ဘုန်းရှင်ကို အရယူခဲ့သည်။

ဘယ်သူတွေကဲ့ရဲ့မလဲ၊ လှောင်ပြောင်မလဲ၊ ဝေဖန်ပြောဆိုကြမလဲ၊ လုံးဝကရမစိုက်ခဲ့ပါ။ မက်မက်မောမော ပိုင်းစိုက်ရယူခဲ့မိသည်။ သူ့လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်နှစ်သက်နေခဲ့မိ၏။

သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ပေးဆပ်ခဲ့ပါစေ ပြန်ရချင်တာကတစ်ခုတည်းပဲ။

အဲဒါ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆီက တုန့်ပြန်လာမယ့် စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒါကို ...

သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် အလိုချင်ဆုံးပဲဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ...

သူ့လိုလားမှုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲဖွင့်ဟကာ တောင်းဆိုမိ၏။ မြတ်ဘုန်းရှင် လုံးဝမဖြေပါ။ ခေါင်းလေးငုံပြီးပဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ဆောရီး ... ခဏလေး ဦးရဲစွမ်းထက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီမေးခွန်းကို အတင်းအကြပ်ထပ်မမေးဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ ... ကျွန်မဘဝရဲ့အကြီးမားဆုံး အပြောင်းအလဲဖြစ်နေတဲ့ အခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာအမှန်ပါပဲ ... ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ ... ဦးရဲစွမ်းထက် ...”

ကောင်မလေးရယ် ...

မင်းနည်းနည်းလေးမှတောင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘူးနော်။

ဆွေးတယ်ကွာ ...

ဘယ်လိုမှ မင်းပြန်အဖြေမပေးချင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါ။

မင်းမှာက ရင်ထဲအသည်းထဲနင့်နေအောင်ကိုပဲ ချစ်ရမယ့်သူကရှိနှင့်ပြီးသားဖြစ်နေတာကို ... ကိုယ်မှားသွားပါတယ် မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ်၊ မပေးနိုင်တဲ့အရာကိုမှ ကိုယ်ကအလိုက်မသိ တောင်းဆိုတာဆို

စိုးလပြည့်စာပေ

တော့ ...

“ဦးရဲစွမ်းထက် ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားလား ...”

“ဟင့်အင်း ...”

ခေါင်းကခါယမ်းပြလိုက်ပေမယ့် ညှိုးလျသွားတဲ့မျက်ဝန်း

အကြည့်က ဟန်ဆောင်ခြင်းကို သက်သေထူနေသည်။ ရိပ်မိမှာပါ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အရိပ်အကဲမသိအောင် ခပ်ညှပ်ခပ်တုံးတုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာဘဲ။

“ကျွန်မ တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ် ...”

“မလိုဘူး ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်းတောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်ကအလိုက်မသိ တောင်းဆိုတာကို၊ မင်းဘက်ပြန်မပေးနိုင်တာကိုမှ တောင်းမိတာဆိုတော့လည်း မင်းငြင်းတာကိုခံယူရမှာပဲပေါ့လေ ...”

သူ့အသံက ပြောနေရင်းကနေ တိုးလျကာတိမ်ဝင်သွားသည်။ သိပ်ပြီးခံစားသွားရတဲ့ပုံပါပဲ။ သူ့ကိုစူးစူးလေးစိုက်ကြည့်နေမိပေမယ့် မြတ်ဘုန်း ... ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်စကားပြောရမှန်းတော့ မသိပါ။

တကယ်ဆိုရင် ...

စိုးလပြည့်စာပေ

ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူ တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးကြပြီ။ မြတ်ဘုန်းရှင်က ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ ဇနီးမယား ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် သူမဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေသာယာအောင် မြတ်ဘုန်းရှင် ကြိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းအရာလေးနဲ့ သူမတည်ထောင်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖြိုဖျက်သလို ဖြစ်ရတော့မည်။

ပြင်လိုက်စမ်း မြတ်ဘုန်းရှင် ...

ဦးရဲစွမ်းထက် အကြားချင်ဆုံးစကားကို ပြုံးပြီးလေးနဲ့ပြောလိုက်စမ်း၊ ဒါမှ ... နင့်ဘဝအတွက် ပိုပြီးခိုင်ခိုင်မာမာရပ်တည်နိုင်မှာ ပြောလိုက်စမ်းပါဟာ။

သူမကို သူမ သတိပေးနေမိသည်။

ခက်တာပဲ ...

မြတ်ဘုန်းရှင် ဘယ်လိုမှပြောမထွက်။

ဖူးအိစိုရ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာက တင်းတင်းလေး နေပိတ်နေတာလေ။ တစ်ခဏလေး ... ဟန်ဆောင်ရမှာကိုတောင် ဘာကြောင့် ဝန်လေးနေမိပါလိမ့်။

မချစ်ဘူး ...

ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လုံးဝမချစ်ဘူး။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ သိပ်ချစ်လို့မှမဟုတ်တာ။

ချမ်းသာလို့ ...

ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေ သိပ်များလွန်းလို့ လက်ထပ်ထားတာ။

ဒါကို ...

ဦးရဲစွမ်းထက်ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေမှာပါလေ။

“ကျွန်မ ... စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးရဲစွမ်းထက်၊ ဟန်မဆောင်တတ်တာက အကျင့်ပါနေတာဆိုတော့ ရှင်စိတ်ဆိုးလိုက်ဦးပေါ့ရှင် ... ကျွန်မခံယူမှာပါ ကျွန်မရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေရဲ့ ဒဏ်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ပစ်ဒဏ်မျိုး ရှင့်ဘက်ကပေးအပ်လာမယ်ဆိုရင်လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ ကျွန်မခံယူမှာပါ ... ဒါမှလည်း တရားမျှတမှာပေါ့လေ ... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ဦးရဲစွမ်းထက်၊ ဒါပေမဲ့ ... အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးကိုမှ ရှင်မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်မ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ ယုံကြည်မှုမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အတွေ့အကြုံအရ လိမ်ညာခြင်းတွေ၊ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့အချစ်ဟာ စိတ်ဝင်စားစရာကို မကောင်းတော့တာပါ။ အခု ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှကို ရှိမနေတော့ဘူး။ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလိုကို ရှင်းလင်းနေပါတယ်။ အဲဒါကိုမှ ရှင်ကျေနပ်မှုမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတော့ ဦးရဲစွမ်းထက်ရယ် ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

အပြတ်သားဆုံးစကားတွေကိုပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်ပြောမိသည်။

အရမ်းခံစားသွားရသူက ရဲစွမ်းထက်ပါပဲ။

မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ် ...

မင်းအရမ်းခံစားသွားရပြီလားကွာ။

ကိုယ်အစဖော်မိသလို ဖြစ်သွားပြီလားဟင် ...

ဆောရီးပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ် ...

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီလောက်ထိ ဒဏ်ရာနက်နက်တွေရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိလို့ပါကွာ။ လူငယ်သဘာဝ စိတ်ခံစားချက်ရှိပေမယ့် ခံစားချက်တွေ နက်နဲနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူးလေ။

ခုတော့ ...

ကိုယ့်ရဲ့မသိတတ်မှုကြောင့် မင်းရဲ့စိတ်တွေ ရှုတ်ထွေးကုန်ရပြီပေါ့။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကိုတောင် ဖြိုဖျက်နိုင်တယ်လို့ မင်းဘက်ကပ်ပြီး စိမ်ခေါ်လိုက်တယ်နော် ... စိတ်ဓာတ်မကျောလိုက်တာ ကောင်မလေးရယ် ... ။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ပြောပါ ...”

“ကိုယ် ... မင်းကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းရှိနေတာလေးတစ်ခုတည်းကိုပဲ လိုလားလို့ပါ ... မင်းဘယ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လိုပုံစံနဲ့ပဲရှိနေပါစေ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်တယ် ... ကိုယ်ကြည်ဖြူတယ် မြတ်ဘုန်း၊ ဒါပေမယ့် ... ကိုယ့်ကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီး မင်းထွက်သွားတာကိုတော့ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အနားမှာပဲ မင်းထားဝရရှိနေပေးပါ မြတ်ဘုန်းရှင် ... အဲဒီအချက်ကိုပဲ ကိုယ်လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုရင်ပဲ ... ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ကျန်တာတော့ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါကွာ ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်၊ ရှင့်ဘက်က အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ဖွင့်ပြတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ ... ရှင့်ကိုဘယ်တော့မှ မစွန့်ခွာပါဘူး၊ ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မုန်းသည်ဖြစ်စေ ရှင့်အနားမှာပဲ ကျွန်မနေပါမယ် ... ”

“ရပါပြီ ... အဲဒီကတိပေးရင်ပဲ ရပါပြီမြတ်ဘုန်းရယ် ... ကဲ ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလေးစိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့နေခဲ့နော်၊ နောက်နှစ်ရက်ကျရင် ကိုယ်နဲ့မင်းပြန်ဆုံမယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်”

သူ ...

သေချာသတိပေးသွားပြီ။

နောက်နှစ်ရက် ...

မြတ်ဘုန်းရှင်နဲ့ဦးရဲစွမ်းထက်တို့ မင်္ဂလာပွဲအကြီးအကျယ် ဆင်နွှဲမယ့်ရက် ...

သူတောင်းထားတဲ့ကတိတည်အောင် ကြိုးစားပေးရတော့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ရှင် ... ”

“ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ”

“အဟွန်း ... ”

သူမခေါင်းညိတ်တော့ သူကအသံလေးထွက်ရယ်သည်။

သူ ...

ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသလား။

အံ့ဩစရာပဲ ...

အချစ်ကို အယုံအကြည်မရှိလောက်အောင် နာကျည်းခါးသီး
နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတာကိုပဲ သူ
ကျေနပ်နေသတဲ့လား။

ကျွန်မ ...

ရှင်စိတ်တွေကို လိုက်မမီတော့ဘူး ... ဦးရဲစွမ်းထက်ရယ်။

@@@

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၈)

“မောင်နန္ဒစောနောင် ... ”

အသံရှင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ စိတ်ထဲကသိလိုက်ပါသည်။

ဒါ ...

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ မိခင်ပဲဆိုတာပေါ့။

“အန်တီ ရီနွယ် ... ”

“မင်းမတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေတာတွေလို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း
လာတာ ... ”

ဒေါ်ရီရီနွယ် ရင်ထဲမကောင်းပါ။

သူမအိပ်ခန်းအပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကနေတစ်ဆင့် ခြံ
ဘက်ကို မတ်တတ်လေးရပ်ကြည့်နေတဲ့ မောင်နန္ဒစောနောင်ကို
မြင်နေရတယ်မဟုတ်လား။ အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီပင်ကျော်
အောင်ကြာနေပြီ။ လုံးဝကို မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲပင် ရှိသေးသလို။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ သမီးဖြစ်သူရောမြင်ပါရဲ့လား။ မနက်ဖြန် ကျလျှင် သူမရဲ့မင်္ဂလာပွဲရှိသည်။ ပြင်ဆင်ရမှာဆိုတော့ စောစောစီးစီး နားမည်ဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်သွား၏။ သမီးရဲ့မျက်နှာမှာလည်း တက်ကြွလန်းဆန်းမှုတွေ ကင်းကွာနေခဲ့တာ အတော်ကြာနေပြီ။ လူငယ်ဆိုတော့လည်း ခံစားနေရမှာပေါ့လေ။

ဒါကို ...

ဒေါ်ရီရီနွယ် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။

သမီးကိုလည်း ... ဘယ်လိုဖိအားမျိုးမှ မပေးချင်တော့။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တွေ ကင်းမဲ့သွားရတာ မိမိပရောဂမကင်းချေ။

အကြွေးတွေ ...

လင်ယောက်ျားနဲ့သမီး မသိတဲ့အကြွေးတွေက နန္ဒစော နောင်ရဲ့ မိခင်ဆီမှာတင်ရှိနေသည်။ အိမ်ဂရံကိုပင် အပေါင်အဖြစ် ထားရ၏။ ထိုအကြောင်းကို သိသွားတာက နန္ဒစောနောင်ပါပဲ။

နန္ဒစောနောင်ရဲ့မိခင် ဒေါ်သဇင်အောင်က မန္တလေးမှာနေ တဲ့သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရင်းချာတွေဖြစ်တဲ့ ဦးရဲမင်းစောတို့ရဲ့ သမီးနဲ့ နန္ဒစောနောင်ကို လက်ထပ်စေချင်သည်။ သို့ပေမယ့် နန္ဒ စောနောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင်တို့နှစ်ယောက်က လူငယ်ချင်းမေတ္တာ မျှနေကြတာဆိုတော့ အခက်တွေ့နေရ၏။

ဝိုးလပြည့်စာပေ

နန္ဒစောနောင်ကလည်း ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတာကို ခြိမ်း ခြောက်မှုတွေမျိုးစုံနဲ့ ဒေါ်သဇင်အောင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒတွေကို ဆန့်ကျင် နေတာဆိုတော့ ... ဒေါ်ရီရီနွယ်က ကြားခံတစ်ခု ဖြစ်လာရသည်။

နောက်တစ်လကျရင် အရင်းအကုန်လုံးပြန်ဆပ်ပေးပါတဲ့ လေ။ မဟုတ်ရင် စာချုပ်ထဲကအတိုင်း ငွေထပ်အမ်းပြီး အိမ်ကိုသိမ်း မည်ဟု အသံပစ်လာ၏။

ပျာယာခတ်ရသူက ဒေါ်ရီရီနွယ်ပါပဲ။

မိမိလုပ်ထားသမျှ လင်ယောက်ျားသိတော့မှာကို ... တစ် ယောက်တည်းကြိုက်ပြီး စိတ်တွေဆင်းရဲလှိုက်ရတာ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေမိမတတ်ပါဘဲ။

ထိုအကြောင်းကို နန္ဒစောနောင် သိသွားသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ ရင်ဖွင့်ပြောခဲ့တာပါ။ နန္ဒစောနောင်နဲ့သူ့ အမေ ဒေါ်သဇင်အောင်ကို စိတ်ဖြေခိုင်းမိတာ၊ အတိုးပဲယူပြီး အရင်း ကိုနောက်မှ တဖြည်းဖြည်းဖွဲ့ဆပ်ပါရစေဆိုပြီးတော့ပေါ့ ...

နန္ဒစောနောင်ကို ငိုယိုပြီး အကူအညီတောင်းမိသည်။

နန္ဒစောနောင်က ကူညီခဲ့တယ်လေ။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုရင်းပြီး ဒေါ်ရီရီနွယ် ဒုက္ခကိုကယ်တင် ခဲ့တာ။

“မင်း ... သမီးကိုလာရှာတာလား ... မောင်နန္ဒစောနောင်

ဝိုးလပြည့်စာပေ

ခေါ်ပေးရမလား ... ”

“ရပါတယ်အန်တီနွယ် ... မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ မြတ်ဘုန်းရှင်လည်း လက်ထပ်တော့မှာပဲ ... ”

“မင်းရော ... ”

“စေ့စပ်တာပါ ... ”

“ဟင် ... မင်းရောလက်ထပ်မယ်ဆို ... လက်ထပ်ပွဲကျင်းပမှာ မဟုတ်ဘူးလား ... ”

“မိန်းကလေးဘက်က တောင်းဆိုတာပါ။ မင်္ဂလာပွဲကို နောက်လမှကျင်းပဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်မယ့် ကောင်မလေးအတွား နေမကောင်းလို့ပါ။ လက်ထပ်ပွဲကို ရွှေ့ပစ်လိုက်တယ်လေ ... ”

“ဟင် ... ”

“မြတ်ဘုန်း မသိပါစေနဲ့ ... နန္ဒလေ မြတ်ဘုန်းကို အရမ်းချစ်တယ်၊ အိမ်ထောင်သည်မဖြစ်ခင် မြတ်ဘုန်းမျက်နှာလေးကို လာကြည့်တာပါ ... ”

“သားရယ် ... ”

ဒေါ်ရီရီနွယ် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲလွန်း၍ မျက်စိနားတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် ဝေ့တက်သွားသည်။ မိမိအဖြစ်တွေပါ။ သမီးလေးမသိရှာပါဘူး။ မိမိဆပ်ရမည့် အကြွေးတွေနှင့် နန္ဒစောနောင်

နှင့်သမီးလေးတို့အချစ်တွေကို လဲလှယ်ပစ်ခဲ့သည်။ မောင်နန္ဒစောနောင်တို့ ရင်နာလိုက်ရတာကွယ်။ မောင်နန္ဒစောနောင်နှင့်မိမိအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်စကားပြောနေကြတုန်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဘရှင်ရောက်လာသည်။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲအရီ ... လမ်းမကြီးမှာ အိမ်ထဲဝင်ကြလေ ... ”

“လမ်းမှာတွေ့တာပါ။ အရီကဝင်ဆိုတော့ မောင်နန္ဒက မဝင်ပါဘူးတဲ့”

“မဝင်တော့ပါဘူးအန်ကယ် ... နန္ဒလည်းသွားစရာကိစ္စ ရှိနေပါတယ်”

“မင်းလည်း လက်ထပ်တော့မှာပဲ ကောင်းတယ်ကွာ ... သမီးကအရင်ဖြစ်သွားတယ် ... သမီးနဲ့မောင်ရဲစွမ်းထက်တို့ တရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပြီးသွားပြီလေ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်၊ နန္ဒ ကြားပါတယ် ... ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်းလည်း မြတ်ဘုန်းကို ပြောပြပေးပါနော်”

မောင်နန္ဒစောနောင်နှင့်သမီးက ငယ်သူငယ်ချင်း ငယ်ချစ်ဦးတွေပါ။ ဒီကောင်လေးက သမီးကိုဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်ဆိုပြီး စတင်လမ်းခွဲသွားတဲ့ကောင်လေးပါ။ သစ္စာမရှိတဲ့ကောင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားဖြစ်နေလို့၊ ထို့ကြောင့်လည်း ... သမီးမြတ်ဘုန်းက နန္ဒ

ထက် ချမ်းသာတဲ့သူဌေး ဦးရဲစွမ်းထက်ကို လက်ခံခဲ့တာပါ။ မင်း
ဘာလာလုပ်တာလဲ။ မင်းလည်း သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်
ထပ်တော့မှာပဲ။ ဦးဘရှင် ... ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် မာမာထန်ထန်
ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုဘရှင် ... အထဲဝင်ရအောင် သားလည်းသွားတော့လေ”

“ဘာသားလဲကွ ...”

“ကိုဘရှင်ရယ် ...”

“မင်းက ငါ့သမီးနဲ့မတန်ဘူးထင်နေတဲ့ကောင်ဘဲ။ မင်းဘက်
က သစ္စာမစခဲ့တာ။ မင်းလာနှောက်ယှက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်
နန္ဒီ ...”

“ကိုဘရှင်ကလည်း ဝင်ကြဖို့ ... သူတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စတွေ
ပါ ...”

ဒေါ်ရီရီနွယ်ကတော့ မောင်နန္ဒီစောနောင်ကို အားနာလို့
မဆုံးပေ။ သနားနေသည်။ မိမိအတွက် အနစ်နာခံ၍ မိခင်ဆန္ဒကို
လိုက်လျောခဲ့ရတဲ့သားပါ။ မောင်နန္ဒီစောနောင်ရဲ့မိခင်က သဘော
မတူတာ။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားခဲ့တာပါ။ မောင်နန္ဒီက လုံးဝလက်
မခံဘဲ သမီးကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့မိခင်နှင့်ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကိုပင်
စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“နင့်သမီးနဲ့ငါ့သားကို လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးအရီ ... ငယ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ပေမယ့် အားတော့နာပါတယ်။ ငါ့သားရဲ့ဘဝရှေ့
ရေးဖြစ်နေလို့ပါ။ မန္တလေးက သူဌေးသမီးနဲ့ယူမှာမို့ နင့်သမီးကို ထိန်း
ထားပေးပါ။ ငါ့သားက နင့်သမီးကိုယူလိုက်တာနဲ့ နင်တို့ဒီအိမ်ပေါ်
ကဆင်းရဲမယ်၊ အရှက်ကွဲမယ် ... ငါ့သားကိုလည်း သားအဖြစ်က
စွန့်လွှတ်မယ် ... စဉ်းစားနော် ...”

မောင်နန္ဒီစောနောင်ရဲ့မေမေ မိမိသူငယ်ချင်း ဒေါ်သဇင်
အောင်က အကြပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်လာသည်။ မိမိလည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့ဘဲ မောင်နန္ဒီစောနောင်ကို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ပြောပြခဲ့
၏။ နန္ဒီစောနောင်က မြတ်ဘုန်းတို့မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ရော
အန်တီနွယ်အရှက်ရပြီး ... အန်ကယ်ရှင်နဲ့ပါ ပဋိပက္ခဖြစ်ရမှာမို့ နန္ဒီ
ကူညီပါမယ်တဲ့၊ မြတ်ဘုန်းကို အရယူဖို့မကြိုးစားတော့ဘဲ မြတ်ဘုန်း
နာကြည်းသွားအောင် လုပ်ပြပြီး နောက်ဆုတ်ပေးပါမယ်တဲ့။ မိမိ
လည်း တခြားနည်းလမ်းမရှိတော့လို့ပါ။ အားလုံးဒုက္ခရောက်မည့်
အရေးကိစ္စပဲ။ မတတ်သာ၍ မောင်နန္ဒီစောနောင် မိခင်ဆန္ဒတွေ
အတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ ... နင်ကကူညီတော့ ငါ့သားရဲ့တောင်း
ဆိုမှုအရ နင့်အိမ်ဂရန်ကိုပြန်ပေးမယ်နွယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်
လား ... ငါ့သားကအရမ်းချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးနဲ့ယူမှာလေ၊ ဒါ
ကြောင့် ... ငါပြန်ပေးတာပါ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဒေါ်ရီနီနွယ်ကတော့ အကြွေးကိစ္စရှင်းလင်းသွား၍ စိတ်
အေးခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် ... မောင်နန္ဒစောနောင်ရော သမီးလေး
မြတ်ဘုန်းရှင်ရော ချစ်သူနှစ်ယောက် မုန်းတီးမှုတွေ၊ နာကြည်းမှု
တွေနှင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်ထောင်ရေးတွေပါ အဆင်ပြေ
ကြပါမလားဟု စိတ်ပူမိသည်။

“မောင်နန္ဒ ... မင်းတို့ ... သမီးရှေ့ အရိပ်တောင်လာမပြပါ
နဲ့ကွာ၊ တောင်းပန်တာပါ ... မင်းဘက်ကစပြီး သစ္စာမဲ့ခဲ့တာပဲ၊ မေ့
ပစ်လိုက်ပါတော့၊ အခု ... ငှါသမီးလက်ထပ်မယ့်သူဌေးက ငှါသမီး
လေးကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ မင်းနဲ့ဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း သိသိကြီးနဲ့
တောင် ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ အရာရာသမီးဆန္ဒတွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေ
ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ်ရှင် ... မြတ်ဘုန်းက ကျွန်တော့်ငယ်
သူငယ်ချင်းပါ ... သူချမ်းသာမယ်၊ ပျော်ရတယ်ဆိုရင် နန္ဒကျေနပ်
ပါတယ်၊ မနောက်ယှက်ပါဘူး ... ကျွန်တော်လည်း လက်ထပ်တော့
မှာပါဗျာ ... ”

“ကဲ ... ကဲ ... မောင်နန္ဒ သွားတော့နော်သား ... ကိုဘရှင်
ဝင်ကြမယ်၊ မောင်နန္ဒက လာနောက်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်
ရပ်ကွက်တည်း နေကြတာပဲမလား ... ”

“မင်းက ... ဒီကောင်ဘက်က တော်တော်ဘက်လိုက်နေ

တာပဲ ... အလကားကောင် ... ”

“တော်ပါတော့ ကိုဘရှင်ရယ် ... တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား
ချင်းတွေပါ ... မောင်နန္ဒစောနောင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဘာအပြစ်မရှိတာလည်း ... ဒါဆို ဆင်းရဲတာအပြစ်လား၊
ငှါသမီးလေး ဘယ်လောက်ချောမောလှပလဲ ... နောက်ဆုံး ဘုရင်
က တော်ကောက်ခံရတာကွ ... ”

“တော်ပါတော့ ... ဝင်ကြမယ် ... ”

ကိုဘရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကို မောင်နန္ဒစောနောင် ကြား
သွားမှာပဲ ... သနားလိုက်တာ၊ မိမိကြောင့်ပါ ... အပြစ်ကြီး
လွန်ကျူးခဲ့တာက မိမိပဲ ... မောင်နန္ဒက ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာ၊ စိတ်
သဘောထားပြည့်ဝစွာ အနစ်နာခံရသူလေးပါ ... ကိုဘရှင်ကလည်း
သူ့သမီးအတွက် အရှက်ရပြီး ပြဿနာမရှာတာတောင် ဒေါသထွက်
နေသည်။

“တောက် ... ခွေးကောင်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သတ္တိမရှိဘူး၊
တာဝန်မယူရဘူး ... သမီးနဲ့တွဲနေတာ လူသိရှင်ကြားကွ၊ မင်းသူ
ငယ်ချင်းသင်က သိသိကြီးနဲ့သဘောတူသယောင် လွှတ်ပေးထား
ပြီးမှ သူဌေးသမီးလည်းတွေ့ရော မတူမတန်ဘူးထလုပ်တာ၊ လူ
မဆန်တဲ့ဟာတွေ ... ”

“တော်ပါတော့ ... သမီးလေး ကြားသွားပါမယ် ... သူဌေး

ရှင်မြတ်နိုး

ရဲစွမ်းထက်ကို သမီးလေးမချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ရွဲ့ပြီးလက်ထပ်တာ
ရှင် အသိဆုံးပဲ ... ”

ဒေါ်ရီရီနွယ် ... နောက်မှာ အသည်းအသန်လိုက်တားနေရ
သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ စိတ်အေးသွားရ၏။ တိုက်နဲ့နေရပေမယ့်
ရင်ပူတယ်၊ ရှက်လည်းရှက်တယ် ... မိမိစိတ်အထိခိုက်ဆုံးက မောင်
နန္ဒစောနောင်ကို လူယုတ်မာအဖြစ် ကိုဘရှင်က သတ်မှတ်ပြောဆို
နေခြင်းပင်။

@@@

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၉)

မြတ်ဘုန်းရယ် ... မောင်အရမ်းခံစားနေရပါတယ်။ မင်းအရွဲ့
တိုက်ပြီးတော့ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး လက်
ထပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာပါ။ မောင်သိပါတယ်။ မောင်သတ္တိမရှိတာ
မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တာဝန်မယူတတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်ဘုန်းမေမေကြောင့်ပါ။ မောင့်မေမေရဲ့ အကြပ်ကိုင်မှု
တွေရောပေါ့။ မေမေက မောင့်အနာဂတ်အတွက် ချမ်းသာတဲ့
သူဌေးသမီးကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ မောင်လေ ... မြတ်ဘုန်းနဲ့ လက်
ထပ်ယူဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ မေမေပြောခဲ့တုန်းကလေ မောင့်
ဘက်ကလည်း ခါးခါးသီးသီးပဲ ... ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ မြတ်ဘုန်း
ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တာပါ။
မြတ်ဘုန်းကို ခိုးပြေးဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။

စိုးလပြည့်စာပေ

“သားရဲ့ယောက္ခမလောင်း ဒေါ်ရီရီနွယ်ဆိုမှာ ... မေမေ အကြွေးတွေအများကြီးရစရာရှိနေတယ်၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့သူ့သမီး မသိအောင် အိမ်ဂရံပေါင်ထားတယ်လေ ... မရွေးနိုင်ဘူး၊ မေမေ အိမ်သိမ်းဖို့လုပ်နေတယ်”

“မေမေ ... ဘာကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲဗျာ ... သား ကြောင့်လား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ရီရီနွယ်ကိုပြောထားတယ်၊ ရှင်သမီးကို ထိန်းထားလို့ ကျွန်မသား မန္တလေးက သူဌေးသမီးနဲ့လက်ထပ် တော့မယ်လို့ ... ရှင်မတားဆီးရင် ရှင်အကြွေးတွေ ပြန်ဆပ်ပါလို့ မဆပ်နိုင်ရင်တော့ အိမ်သိမ်းမယ်လို့ ... ”

“အန်တီနွယ်အကြွေးနဲ့ သားကိစ္စ ဘာဆိုင်လို့လဲမေမေ၊ အဲဒီ လိုမလုပ်ပါနဲ့၊ သားတောင်းပန်ပါတယ် ... သားကတော့ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လက်ထပ်မှာနော်”

“မင်းရွေးချယ်လေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လက်ထပ်တဲ့နေ့ မင်းယောက္ခမလောင်း ဒေါ်ရီရီနွယ် သောကဝေတဲ့နေ့ပဲ ... အိမ်ပေါ် ကနေ မိသားစုအားလုံးကို မောင်းချပစ်မှာ”

“မေမေပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်ကို သားနဲ့သဘောတူခဲ့တာပဲ”

“အရင်ကလေ ... အခုတော့ မန္တလေးက မေမေသူငယ်ချစ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးက သူ့သမီးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တာလေ”

သားနဲ့အနာဂတ်ပါ ... အရင်ကလည်း မေမေလုံးဝသဘောမတူ ဘူး၊ သားကငယ်သေးတော့ မေမေဟန့်တားရင် ခိုးပြေးမှာစိုးရိမ် လို့ပါ”

မေမေကလည်း ခေါင်းမာစွာဖြင့် မြတ်ဘုန်းရှင်မေမေ့ကို အကြပ်ကိုင်သည်။ အန်တီနွယ်က နန္ဒနှင့်တွေ့ပြီး မျက်ရည်တွေကျ ကာ သမီးနှင့်အဆက်ဖြတ်လိုက်ဖို့ ခိုးမပြေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့၏။ နန္ဒ မတတ်နိုင်တော့ ... အန်တီနွယ်တို့ မိသားစုဘဝပျက်ရမှာတဲ့။ အန်တီနွယ်ယောက်ျားက စည်းကမ်းကြီးတယ် ... မရဘူး၊ အန်တီ နွယ်ကို ကွာရှင်းပစ်မှာတဲ့။ နန္ဒ လက်ခံလိုက်ရသည်။

“သားရဲ့အနာဂတ်နဲ့ သဇင်စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလည်း စဉ်းစား ပေးပါ အန်တီနွယ်ကို အကူအညီပေးပါကွယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီးမြတ်ဘုန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ၊ သူဌေးသမီးလေးကိုပဲ ယူ ပါသားရယ်နော် ... ”

နန္ဒ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရသည်။ မေမေသဘောတူတဲ့ သုန္ဒရီနှင့် လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်ရ၏။ မြတ်ဘုန်းကို နာကြည်းသွားစေရန် တင်းတင်းမာမာ သူနေထိုင်ပြခဲ့ရသည်။ သုန္ဒရီနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ လည်း စီစဉ်တော့၏။ မြတ်ဘုန်းရဲ့မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေခံရကာ သူဌေးတစ်ယောက် သူမထက်ဆယ်နှစ်လောက် အသက်ကြီးသော ဦးရဲစွမ်းထက်အား အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်သည်။

“သမီးချောချောလေးမွေးထားတော့လည်း ကိုဘရှင်တို့ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာသွားလိုက်ကြတာ၊ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ သူဌေးက မြတ်ဘုန်းရှင်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတယ်ဆိုပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေဖန်ပြောဆိုနေတဲ့စကားတွေ နားမဆန့်၊ ဖေဖေကတော့ ဒီကောင်မလေးရွဲ့တာ၊ သားမခံစားနဲ့ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်မယ်။ မေမေကလည်း သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို လက်ထပ်မှာပဲတဲ့။

“မေမေရက်စက်တယ် ... အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မြတ်ဘုန်းကို သားချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ဘူး ... ငယ်သူငယ်ချင်း ငယ်ချစ်ဦးလေ၊ မေမေ အတ္တကြီးလို့ပဲ ...”

“မင်းဘယ်လိုကံသတ်မှတ် သတ်မှတ် ... မေမေကတော့ ကိုယ့်သားရှေ့ရေးကိုပဲကြည့်ရမယ် ... သားက မကြာခင် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့မယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်က ရိုးရိုးစာပေးစာယူက ဘွဲ့ပဲရမှာ၊ လူကဆင်းရဲနွမ်းပါးရင်တောင် ဂုဏ်ဒြပ်လေးရှိအောင် ဆေးကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားပါလား ...”

“တော်ပါတော့ မေမေရာ ... သားကယောက်ျားလေးပဲ တာဝန်ယူရမှာပဲ ...”

“ပြီးခဲ့တာတွေပြီးပြီ၊ သူတောင်အလွယ်တကူနဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မယ် ... မင်းကိုဘာချစ်တာလဲ၊ ကိုဘရှင်ကလည်း သူ့သမီး ချမ်းသာတာမြင်ချင်လို့ သူ့သူဌေးနဲ့စပ်တာပဲလေ ...”

မြတ်ဘုန်းအကြောင်း မောင်သိပါတယ်ကွာ။ မင်းအရွဲ့တိုက်ဖြစ်တာလည်း မောင့်ကိုမုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေ၊ မင်းရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေမှာပါ။ မြတ်ဘုန်းရှင် မာနကြီးတာ ဂျစ်ကန်ကန် မထင်လျှင် မထင်သလို အရွဲ့တိုက်လုပ်ပစ်တတ်တာ နန္ဒအသိဆုံးပဲ။ မြတ်ဘုန်းလည်း နန္ဒကို ဘယ်လောက်အထိ စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မြတ်နိုးလည်းဆိုတာ နန္ဒသိသည်။

“မောင်ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ ... မြတ်ဘုန်းက ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ တရားဝင်အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ပြီပဲ၊ တရားဝင်ဖြစ်သွားပြီ ... မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး မြတ်ဘုန်းရာ”

ဒီနေ့မနက် ... မြတ်ဘုန်းမျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်လာ၍ နန္ဒသွားရောက်ခဲ့သည်။ မြတ်ဘုန်းမေမေနဲ့တွေ့ရပြီး မြတ်ဘုန်းကို မတွေ့ခဲ့ရ။ မြတ်ဘုန်းဖေဖေက နန္ဒကို သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ဆိုပြီး ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေ၏။ မောင်ခံလိုက်ပါမယ် မြတ်ဘုန်း ... မင်းကိုချစ်တယ်၊ တကယ်လည်း မခွဲနိုင်ပါဘူးကွာ၊ သူ့လက်ထပ်ပွဲက ရက်ရွှေ့သွားသည်။

“သုန္ဒရီ နေမကောင်းလို့တဲ့ လက်ထပ်ပွဲရွှေခိုင်းတယ် ... မနက်ဖြန် ... မေမေနဲ့သား မန္တလေးကိုလိုက်သွားပြီး သုန္ဒရီကိုခေါ်ရမယ် ... ရန်ကုန်မှာ ဆေးခန်းပြဖို့လေ ... ”

“ဘာလဲ ... မေမေက မြတ်ဘုန်းလက်ထပ်ပွဲကို ရှောင်ချင်တာလား ... သားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပြီးတာက ပြီးသွားပြီပဲ ... မြတ်ဘုန်းကလည်း ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်နေပါပြီဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီးသား မျက်စိနောက်အောင်ကျင်းပမယ့် မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ သားကိုမသိမိငယ်စေချင်လို့ ... သားတို့မင်္ဂလာပွဲကိုရွှေပစ်တာလည်း ဒါကြောင့်ပဲ၊ သူတို့ထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် စီစဉ်ဖို့ရက်ရွှေတာ ... သုန္ဒရီလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး ... မြတ်ဘုန်းရှင်ယူတဲ့ယောက်ျားထက် ချမ်းသာပါတယ်”

“တော်ပါပြီမေမေရာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေပါ၊ သားတို့မြတ်ဘုန်းတို့ မိသားစုတွေက တစ်ရပ်ကွက်တည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြတာပါ”

“သူတို့ဘက်က စပြိုင်တာလေ မြတ်ဘုန်းရှင်လုပ်တာ ဘယ်သူ့ကိုလို့လဲ ... သူ့အိမ်က တိုက်ဖြစ်သွားတယ်၊ သူဌေးကိုအပြတ်ချိုင်လိုက်တာ ... ”

“ဆက်မပြောပါနဲ့မေမေ ... သားမကြားချင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မန္တလေး သွားဖို့ပဲစီစဉ်ပါ ... ”

သုန္ဒရီ နေမကောင်းဘူးတဲ့။ သူနှင့်လက်ထပ်ပွဲစီစဉ်တည်းက သုန္ဒရီကိုကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ။ နှလုံးရောဂါအခံရှိသည်တဲ့။ သူအဝေးကိုသွားနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မင်းက မောင့်ကို အနိုင်ရပါတယ် မြတ်ဘုန်းရယ် ... မင်းသာပါတယ်။ မောင့်မေမေကိုယ်တိုင်က သူငယ်ချင်းရဲ့ကမ်းလှမ်းလာမှုကို မငြင်းပယ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာထောက်ထားရမယ့်သူတွေတဲ့။ သုန္ဒရီကလည်း မိန်းမချောလေးပါပဲ။ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့လေး မြတ်ဘုန်းလောက် မချော။ စွဲဆောင်မှုလည်း မြတ်ဘုန်းလောက်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... စိတ်သဘောထားဖြူစင်သူပါ။

တရားဝင်လင်ယောက်ျားရှိသွားပြီဖြစ်တဲ့ မြတ်ဘုန်းကိုလည်း နန္ဒ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားသင့်ဟုထင်သည်။ နောက်နှစ်ရက်ဆို မြတ်ဘုန်းမင်္ဂလာပွဲရက်ပဲ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး စိတ်ဝင်စားအားကျနေကြ၏။ နန္ဒရှောင်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ။ နောက်နေ့မှာပဲ မေမေနဲ့နန္ဒတို့ မန္တလေးကို ရောက်လာကြသည်။

“သင်တို့သားအိမ် လာမယ်ဆိုလို့ ညှိတို့အရမ်းဝမ်းသာနေကြတာ ... သမီးလေးကြောင့် မင်္ဂလာပွဲရက်ရွှေ့ရတာ အားနာတယ်ကွာ”

“ရပါတယ်ညိုရယ် ... ဒီလိုပဲပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပါ၊ သမီးလေးက အရေးကြီးပါတယ် ... အားမနာနဲ့သိလား။”

“သားအပေါ်တက်သွားပါ ... သမီးလေး သူနွဲ့ရီရှိတယ်၊ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးပါဦးကွယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

အိမ်အကူကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူနွဲ့ရီအိပ်ခန်းကို လိုက်ပြသည်။ နန္ဒ ခွင့်တောင်းပြီး သူနွဲ့ရီ အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲနေတဲ့ သူနွဲ့ရီ၊ ဖြူရော်ရော် အင်အားမဲ့နေသလို ဖြစ်သည်။

“ကိုကို ... ”

“သူနွဲ့ရီ ... အိပ်နေလေ၊ ရပါတယ်၊ ကိုကိုကို အားမနာပါနဲ့ လှဲနေပါ ... ”

သူ့ထက် နှစ်နှစ်ငယ်သော သူနွဲ့ရီက သူ့ကိုအမြတ်တနိုးနှင့် ကိုကိုတဲ့။ မြတ်ဘုန်းက မောင်ဟုခေါ်သည်။ သူနွဲ့ရီလည်း ဖြူစင် ပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုမှခံစားဖူးခြင်းမရှိတဲ့ ကောင်မ လေး။ သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်းပဲ အလွန်အမင်း ချစ်နေခဲ့၏။ မန္တလေး ပြန်သွားတာတောင်မှ ညစဉ်ဖုန်းဆက်၍ သူမအချစ်တွေကို ရင်ဖွင့် ပြခဲ့သည်။

“ကိုကို ... သူနွဲ့ရီကို စိတ်ပျက်သွားပြီလားဟင် ... ငယ်ငယ်

စိုးလပြည့်စာပေ

က နှလုံးရောဂါအခံရှိတယ်လေ၊ အခုထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ထလာခဲ့တာ ပါ ... ကိုကိုကို အရမ်းချစ်မိပြီး အရမ်းခံစားသွားရလို့ထင်တယ်၊ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ကိုကိုစမ်းကြည့်ပါလားဟင်”

သူ့လက်ကိုဆွဲယူပြီး ... သူမရင်မှာကပ်လိုက်သဖြင့် နန္ဒတွန့် သွားမိသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ မြတ်ဘုန်းကလွဲပြီး သူ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မချစ်နိုင်။ အကြင်နာအယုအယတွေလည်း မလုပ်ချင်။ သူ့နှလုံးသားက အေးစက်နေသလိုပင်။ ဟုတ်တယ် သူနွဲ့ရီနှလုံးသားခုန်နှုန်းက မြန်နေသည်။

“သူနွဲ့ရီ ... စိတ်ကိုငြိမ်သက်ဖို့ ထိန်းရမယ်လေ၊ ကိုကိုကို လည်း အဲဒီလောက်မချစ်ပါနဲ့ မင်းလေးစိတ်တွေ ခံစားနိုင်စွမ်းမှ မရှိတာ”

“ကိုကို ... ”

“ပြောလေ ... ”

“သူနွဲ့ရီကို စိတ်ပျက်မသွားပါဘူးနော်၊ လက်ထပ်ဖို့ရက်ရွံ့ ရတာ သူနွဲ့ရီလေ အရမ်းငိုချင်တာပဲ၊ ကိုကိုစိတ်ပျက်သွားမှာလည်း ကြောက်တယ် ... ”

“စိတ်မပျက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ... သူနွဲ့ရီနေကောင်း မှ စိစဉ်ကြမယ် ... အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုကိုစောင့်နေနိုင်ပါတယ် ... အခုလည်း သူနွဲ့ရီကိုလာခေါ်တာပါ၊ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ဆေးကုမယ့်

စိုးလပြည့်စာပေ

လေ ...

“ဟင်္ဂအင်း ... မန္တလေးမှာပဲ ဆေးကုမယ်၊ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်
မယ့်မိန်းကလေးက နှလုံးရောဂါသည်ကြီးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့
လိမ့်မယ် ...”

သုန္ဒရီလေးက သူ့ကိုချစ်ပြီး ... သူ့အတွက် ဂရုတစိုက်ကြည့်
ပေးတတ်တာလေးကို နန္ဒသနားသွားရသည်။ မျက်နှာလေးဖြူရောင်
ရောင်နှင့် အင်အားမဲ့နေတဲ့ကောင်မလေးက သနားစရာပါ။ စတင်
တွေ့ကာစက သူတင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံမိပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း
သုန္ဒရီရဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေနှင့် သူ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမှုအတွက် သနား
သွားရကာ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးမိသည်။ အခုမှသိရတာက
နှလုံးရောဂါသည်မလေးပါ။ မိဘတွေက စိတ်မချဖြစ်ပြီး သုန္ဒရီရဲ့
အမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မည့် အရည်အချင်းရှိတဲ့ သမက်
လောင်းအား ရှာဖွေခဲ့ကြခြင်းပင်။ နန္ဒပဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မြတ်ဘုန်းရယ် ... မောင်လေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရ
တော့ဘူး။ သုန္ဒရီကိုလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံလို့
ရတယ်၊ ချစ်သူလိုတော့ တွေးကြည့်လို့တောင်မရပါဘူး ... မောင်
နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း တမ်းတနေတာက မြတ်ဘုန်းကိုပါ”

သုန္ဒရီကိုကြည့်နေရင်း မြတ်ဘုန်းကိုပဲ သတိရတမ်းတနေ
သည်။ ငယ်ချစ်ဦးကို မေ့ပျောက်ပစ်လို့မှမရတာ။ သုန္ဒရီက သူ့ရင်ခွင်

ထဲတိုးဝင်ဖက်တွယ်လာ၏။ သူတုန်လှုပ်နေသည်။

“ကိုကိုရယ် ... သုန္ဒရီကို ပစ်ပယ်မသွားပါနဲ့၊ သုန္ဒရီလေ ကိုကို
ကို စတွေ့တွေ့ခြင်းပဲ ချစ်မိသွားရတာပါ ... ကိုကိုက သုန္ဒရီအချစ်
ဦးပါနော်”

သုန္ဒရီခန္ဓာကိုယ်လေးအား ထိန်းမတ်ပေးဖို့ပင် သူ့လက်
မောင်းတွေ တွန့်ဆုတ်နှောင့်နှေးလွန်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်း
ကလွဲပြီး တစ်ခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မထွေးပွေ့လိုခဲ့။
သုန္ဒရီကို ညီမလေးလိုပဲ သနားတာပါ။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကို လက်ထပ်ရမယ့်သုန္ဒရီက နှလုံးရောဂါသည်မလေး
ဆိုတာသိလို့ စိတ်ပျက်သွားလားဟင် ...”

“စိတ်မပျက်ပါဘူး ... သုန္ဒရီကို သနားနေတာပါ ...”

“ချစ်ရောမချစ်ဘူးလား ... ကိုကို့ဆီကနေ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
စကား ... သုန္ဒရီကြားချင်လိုက်တာ၊ ပြောလေ ... သုန္ဒရီကိုချစ်
တယ်လို့ ...”

“ကိုကိုတို့ လက်ထပ်တော့မှာပဲ ဒါတွေမေးမနေပါနဲ့ကွာ၊
သုန္ဒရီ အရမ်းမခံစားပါနဲ့ ... နှလုံးကို အလုပ်ပေးမနေသင့်ဘူးလေ”

“ဟင်္ဂအင်း ... ကြားချင်တယ်”

သူ ... လုံးဝမမြေ့ချင်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက မြတ်ဘုန်းအတွက်ပဲ။ သူ့စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဘယ်တော့မှ တစ်ခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မပြောတော့ဘူး။ မြတ်ဘုန်းအပေါ် ဒီထက်ပိုသစ္စာမမဲ့နိုင်။ သုန္ဒရီရဲ့ မျှော်လင့်တောင်းတနေတဲ့မျက်ဝန်းစိုစိုတွေကို သူကြည့်ရင်း ... ဘယ်လိုရှောင်ဖယ်ပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေသည်။

“မောင်နန္ဒရေ ... မနက်စာစားရအောင်၊ သမီးလေးရောအောက်ဆင်းစားမလား၊ အခန်းထဲပဲ ပို့ပေးလိုက်ရမလား ... ”

သုန္ဒရီ... မိခင် ဒေါ်ညိုညိုသက်ဝင်လာလို့ ကံကောင်းသွားသည်။ သုန္ဒရီကလည်း သူ့ရှင်ခွင်ထဲမှခွာ၏။ နန္ဒလည်း ရောယောင်ထသည်။

“သုန္ဒရီ ... ထနိုင်ရဲ့လား ... ကိုကိုတဲ့သွားရမလား”

“အင်း ... ”

“ထ ... ”

သုန္ဒရီကို နန္ဒတွဲထူမတ်ပေးသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ပေါ်ရွတ်ရွတ်။ သူနှင့်မတွေ့ရတဲ့ကာလတွေမှာ အတော်လေးပိန်းချဲ့ကျသွားသည်။

“သမီးလေးက ငယ်ငယ်လေးတည်းက နှလုံးမှာအပေါက်လေးပါခဲ့တာ ... ဆေးနဲ့ဆက်နေရတာလေ ... သက်သာနေတာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အတော်လေးကြာပါပြီ မောင်နန္ဒရယ် ... အားနာတယ်၊ မင်းလက်ထဲအပ်ရတော့မှာပဲလေ ... သမီးက မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်”

“ဘာမှအားမနာပါနဲ့ အန်တီညို ... သုန္ဒရီကို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ ... သုန္ဒရီ နေကောင်းမှပဲ လက်ထပ်ပွဲလုပ်ကြတာပေါ့နော်၊ အခုစေ့စပ်ထားပြီးပြီပဲနော် ... သုန္ဒရီ ... စိတ်ကိုမထိခိုက်စေပါနဲ့ ပျော်အောင်နေ ... ကိုကိုကို စိတ်ချပါကွာ၊ ကိုနားလည်ပါတယ်”

“တစ်လလောက်ပါပဲ ... ဘန်ကောက်မှာသွားကုသမယ်၊ သားလည်း လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ သမီးလေးက သားရှိမှအားရှိတာလေ နော် ... သမီး ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုလိုက်ပေးရမယ်၊ သုန္ဒရီ အမြန်နေကောင်းအောင် ကြိုးစားမယ် ... ကိုကိုနဲ့အတူတူနေချင်ပြီသိလား”

“တွေ့လား ... သားရေ မင်းမှမင်း ... ”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မေမေက သူ့အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံပေး၍ ကျေနပ်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ဘုန်းကို နန္ဒအပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ရတော့မှာပဲလေ။ သုန္ဒရီအတွက်ပဲ စဉ်းစားနေသင့်ပါတယ်။ သူက အရေးတယူရှိလွန်း၍ သုန္ဒရီ ပျော်ရွှင်နေကာ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ သွေးရောင်လေးတွေ လွှမ်းသွားသည်။

၁၁၁

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁၀)

“မောင်တို့လက်ထပ်ပွဲ ရက်ရွှေ့သွားတယ် ... ဟုတ်လား အေးမွန် ...”

“ပြောတယ် ... မြတ်ဘုန်း မင်္ဂလာပွဲထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနား အောင်လုပ်မလို့တဲ့ ...”

“ပြောနေကြတာပဲ နန္ဒအမေက ပြောသွားတာတဲ့ မြတ်ဘုန်း ရှင် ... ဘယ်လောက်အထိ လုပ်နိုင်မှာလည်း စောင့်ကြည့်ဦးမယ် တဲ့”

အေးမွန်ကတော့ မြတ်ဘုန်းသူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်တာမပြောနိုင်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သတင်းအမျိုးမျိုး ပြန့်နေတာပဲ။ မြတ်ဘုန်းကိုတော့ ယှဉ်လို့ရမယ်မထင်လေနဲ့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်က လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်စွမ်းပေးထားတာ။ ဖေဖေကတောင် မျက်နှာပူနေသေးတယ်။ ဖေဖေသူဌေးကို အသုံးမချနဲ့တဲ့။

စိုးလပြည့်စာပေ

မောင် ... မန္တလေးကိုသွားနေတယ်တဲ့။ မြတ်ဘုန်းမင်္ဂလာပွဲကို ရှောင်တာလား။ ရှင်လိုက်လို့မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား နန္ဒစောနောင် ... သူက သူဌေးသမီးကိုပဲရတာ။ မြတ်ဘုန်းက လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးကိုရတာပါ။ မြတ်ဘုန်းကိုအရမ်းလည်းချစ်တယ်။ အလိုလည်းလိုက်တယ်။ မောင့်အမေ ဒေါ်သဇင်အောင်ကို အမုန်းဆုံးပဲ။ သူသားက ရွှေထွက်နေလို့လား။ မောင် ... ရှင်လည်း ယောက်ျားမပီသဘူး။ ဂုဏ်ပကာသနကိုမက်တာပဲ။ အလွယ်တကူ သစ္စာဖောက်ရဲတယ်။ သူနဲ့ဝေးရတာ ကံကောင်းပါတယ်လေ။ မင်္ဂလာပွဲခြင်း ပြိုင်ချင်တာလား။ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ။

“အေးမွန်ထင်တာလေ ... နန္ဒက မြတ်ဘုန်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ သူ့အမေအပေါ် မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အကြောင်းတော့ရှိရမယ်လေ ... နန္ဒက သစ္စာမဲ့ချင်လို့တော့ မထင်ပါဘူး”

“သူ့သတ္တိမရှိတာဘဲ ... တာဝန်မယူရဲတာ ယောက်ျားလေးပဲဟာ ... ဆင်းရဲတာက ငါ့ကိုစွန့်ခွာသွားရတဲ့အကြောင်းရင်းလား အေးမွန် ...”

မောင့်အကြောင်းပြောမိရင် မောင်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့တာတွေ တွေးမိရင် မြတ်ဘုန်းကြေကွဲရသည်။ မျက်ရည်က ကျချင်နေ၏။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရ။ မြတ်ဘုန်းအရူးအမူးချစ်ရတဲ့ ချစ်သူပါ။ ဒုထိမေ့ပစ်၍မရ။ ဦးရဲစွမ်းထက်နှင့် တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီးတာ

စိုးလပြည့်စာပေ

တောင် အတူနေထိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေသည်။

“နင့်ကိုပြောရဦးမယ် ... နန္ဒကလည်း အေးမွန်သူငယ်ချင်းပဲလေ။ သူ့ကိုမကောင်းပြောတာတော့ လက်မခံချင်ဘူး ... မနေ့မနက်က သူ ... နင်တို့တိုက်ရှေ့မှာ အကြာကြီးပဲရပ်နေတယ်။ နင့်အမေထွက်တွေ့တယ်တဲ့ ... အေးမွန်အဖေပြောတာ ... ”

မောင်ဘာလာလုပ်တာလဲ။ လာပြီးနှောက်ယှက်ဖို့ပဲနေမှာပါ။ ဦးရဲစွမ်းထက်နှင့် မစေ့စပ်ခင် မောင့်ကိုအကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဖို့ မြတ်ဘုန်းကြီးစားခဲ့တာပဲ။ အရူးအမူးပါ။ မောင်များ မနာလိုဖြစ်ပြီး မြတ်ဘုန်းကို ပြန်ခိုးမလားလို့လေ။ ရှင်ရက်စက်ခဲ့တယ်။ အဖက်တောင် မလုပ်ဘူး။ မန္တလေးက သူဌေးသမီးနဲ့တတွဲတွဲ။ စိမ်းကားလွန်းတယ်။ မြတ်ဘုန်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာတာက လမ်းကြိုလို့ဖြစ်မှာပါ။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာပဲ။ မေမေက နန္ဒကိုတော့ သည်းသည်းလှုပ်အရေးပေးသည်။

“နင့်အမေကတော့ နန္ဒကို သား ... သားနဲ့တောင်းပန်နေတယ်။ နင့်အဖေက အပြတ်ကောပစ်နေတယ်တဲ့ ... ”

မေမေကတစ်မျိုးပဲ။ နန္ဒကို မကောင်းပြောလျှင် ကာစီးကာစီးနဲ့ လက်မခံ။ သမီးအရှက်တကွဲဖြစ်ရတာကို နည်းနည်းလေးမှ ဒေါသမဖြစ်ပေ။ နန္ဒအမေက သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ထင်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ... နင့်မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်မိမလဲ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးရဲစွမ်းထက်က အခမ်းနားဆုံးတွေ ပြင်ဆင်ပေးထားတာပဲ။ သတို့သမီးအရံ သတို့သားအရံတွေကလည်း နိုင်ငံကျော်သရုပ်ဆောင်တွေချည်းပဲ ... ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ကုမ္ပဏီနဲ့ မကင်းတဲ့သူတွေချည်းပဲတဲ့။ နန္ဒအမေက အနံကြီးကွင်းကျယ်လုပ်နေတာပါ”

“အင်းလေ ... ”

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“နင်ကရော ဦးရဲစွမ်းထက်ကို ချစ်လို့ရမလားဟာ”

“မသိဘူးလေ ... အခုတရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီးနေတာတောင် မြတ်ဘုန်း ... သူနဲ့အတူတူမနေချင်ဘူးဖြစ်နေတယ် ... အေးမွန်”

“အဲဒါမဖြစ်သင့်ဘူးဟာ ... နင့်ကိုချစ်တဲ့ ဦးရဲစွမ်းထက်ဘက်က ငါရပ်ပေးချင်တယ်။ နန္ဒက ထားခဲ့သင့်ပြီ။ ဘာလုပ်မှာလဲ ... ဦးရဲစွမ်းထက်အပေါ် နင်ဇနီးကောင်းဝိသပြသင့်ပါတယ်ဟယ်”

“ဇနီးကောင်း ... ”

“ဟုတ်တယ်မြတ်ဘုန်း ... အေးမွန်က အကြောင်းသိလေ။ မြတ်ဘုန်း ရွဲ့တတ်တာကအရေးမကြီးဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မြတ်ဘုန်းက အစေအပါးတွေအများကြီးနဲ့နေရမယ်။ ဘာမှ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရှင်မြတ်နိုး

ပူစရာမလိုဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ မရှိနိုင်ဘူး”

“မြတ်ဘုန်းရယ် ... စိတ်ပူလိုက်တာဟယ်၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“မြတ်ဘုန်း ...”

သူမရဲ့မင်္ဂလာပွဲထက်သာအောင် နန္ဒအမေက လုပ်မှာလား၊ ရယ်ရတယ်။ ဦးရဲစွမ်းထက်က ဘယ်လိုလူမှ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်စေရမယ်တဲ့။ ဒေါသဇင်အောင် ဘယ်လိုလိုက်မှနိုင်မှာလဲ။ မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ မောင်ကရှိနေဆဲပင်။ ဖယ်ထုတ်ပစ်၍မရ။ မြတ်ဘုန်း ချစ်နေသေးသည်။

“မြတ်ဘုန်းကလည်း အရမ်းလှတယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက်ကလည်း လူကြီးလူကောင်း ဖြူနုသန့်စင်နေတာပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်”

ဦးရဲစွမ်းထက်ကတော့ မြတ်ဘုန်းထံဖုန်းဆက်၍ ဘာလိုအပ်နေသေးလဲ။ မြတ်ဘုန်းကျေနပ်ရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်ချင်သေးလည်း မေးနေတတ်သည်။ စိန်တွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ မြတ်ဘုန်းဝတ်ဖို့ ပို့ပေးတာ အမျိုးအမည်တောင်မသိ။ ဒါပေမယ့်လည်း ဦးရဲစွမ်းထက် နှင့်အတူတူ မနေချင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“နန္ဒကို လုံးဝစိတ်ထဲမထားနဲ့တော့ ... မေ့ပစ်လိုက်၊ အဲဒါတိုက်တယ်ဆိုတာ ဦးရဲစွမ်းထက်ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခုချိန်မှာ မောင်ကသာ ခိုးရာလိုက်ဖို့ခေါ်လျှင် မြတ်ဘုန်း ပြန်လိုက်သွားမိမလားဘဲ။ မြတ်ဘုန်း နှလုံးသားထဲမှာ မောင်ပဲရှိနေတယ်။ အစားထိုးဖယ်ထုတ်ပစ်တာလည်း မရဘူး။ မောင်က မြတ်ဘုန်းကိုမနာလိုဝန်တိုပြီး ပြန်လာပတ်သက်မလားလို့ အရူးထွာ မြတ်ဘုန်း မျှော်လင့်နေမိသေးသည်။

“ကဲပါဟာ ... နန္ဒအကြောင်းပြောရင် မြတ်ဘုန်းမျက်ရည်ဝဲပြီ ... အရူးမ ... ဟိုကဖြင့် သူကောင်မလေး သုန္ဒရီနဲ့အပျော်ကြူးနေလောက်ပြီဟဲ့ ...”

မောင့်ဇနီးလောင်းက သုန္ဒရီတဲ့။ ဖြူဖြူပါးပါးလေးပါ။ မြတ်ဘုန်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးတဲ့။ လှတော့လှတယ်တဲ့ မြတ်ဘုန်းလို ငယ်ချစ်ဦးကိုတောင် မောင်ကစွန့်ခွာသွားရက်စွာ သုန္ဒရီမှာ မောင့်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေ မြောက်များစွာရှိနေနိုင်ပေမည်။ ငွေကြေးဥစ္စာပါပဲ။ မောင်က ဂုဏ်မက်တာ။ အခုမှ မြတ်ဘုန်းသေသေချာချာ သိလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... မြတ်ဘုန်း၊ ဟိုမှာ နင့်ယောက်ျားလာနေပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်ယောက်ျားလေ၊ နင်နဲ့တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ထားကြတဲ့ယောက်ျားလေ ... စီးလာတဲ့ကားကြီးက လူရှိန်တယ်၊ အေးမွန်သွားတော့မယ်နော် ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဦးရဲစွမ်းထက်က ကားကြီးပေါ်မှဆင်းလာသည်။ မြတ်ဘုန်း
စိတ်ထဲမှာ အပျော်တွေမရှိ၊ အချစ်လည်းမရှိဘူး။ ဦးရဲစွမ်းထက်အနား
မှာ နေချင်စိတ်လည်းမရှိ။ အေးမွန်က လက်နှင့်တို့ပြီး ပြန်သွား
သည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ရှင် ... ”

“ကိုကိုကို မကြိုဆိုတော့ဘူးလား”

“ကိုကို ... ”

“ဦးရဲစွမ်းထက်လို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းခေါ်မနေပါနဲ့တော့ မြတ်ဘုန်း
လေးရာ ... ကိုကိုလို့ပဲခေါ်ပါ”

ကိုကိုတဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ တရင်းတနှီးခေါ်သင့်နေပြီပဲ။
ကိုကိုလို့ ... ဒါပေမယ့် ... မြတ်ဘုန်းစိတ်ထဲမှာ မောင်ဟုပဲခေါ်ချင်
သည်။ ဘာဖြစ်တာလည်းမသိပါ။ မြတ်ဘုန်းကြောင်ငေးငေးလေး
ကြည့်မိသည်။

“ဦးရဲစွမ်းထက်ကို မြတ်ဘုန်းလေ မောင်လို့ခေါ်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြတ်ဘုန်းရဲ့ ... ကိုယ့်နဲ့မြတ်ဘုန်းက သက်
တူရွယ်သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ ကိုကိုလို့ပဲခေါ်ပါကွာနော်”

မြတ်ဘုန်း ... စိတ်တွေကို ရဲစွမ်းထက်သိသည်။ မင်းငယ်ချစ်
ဦးကို အစားထိုးဖို့ ကိုယ့်ကိုရွံ့ပြီး လက်ခံခဲ့တာပဲ။ သူ့အားလုံးသိထား

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သည်။ ဒါပေမယ့် ... သူ့အရမ်းချစ်မြတ်နိုး၍ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆန္ဒအရ
ပါ။ မင်းကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာပါ။

“မြတ်ဘုန်းက မောင်ပဲခေါ်မယ်၊ အသက်အရွယ်ခြင်းကွာ
တာ ဘာဖြစ်လဲ ... မောင်လို့ခေါ်ချင်တယ် ... ”

“ကဲပါကွာ ... မြတ်ဘုန်းသဘောပါပဲ၊ မောင်က လက်ခံပါ
တယ်၊ မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ”

“မောင် ... ”

“မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ... ”

မြတ်ဘုန်းအသံတွေ တုန်ယင်နေတယ်။ ငိုချင်လာသလိုပဲ။
ဝမ်းမနည်းချင်ပါဘူး။ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေချင်တာပါ။ ငယ်ချစ်ဦး
မောင်ကို မြတ်ဘုန်းဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့မရတာပါလား။ တကယ်ဆို
ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့က တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးပါပြီ။ အေးမွန်ပြောသွား
သလိုပဲ ... မြတ်ဘုန်းရဲ့ယောက်ျားပါ။

“မနက်ဖြန်စောစော ... မြတ်ဘုန်းကိုလာဖို့ မောင်ကားလာ
ပို့တာပါ ... ဒရိုင်ဘာကိုချို လာလိမ့်မယ်၊ စောစောလေးထနေနော်၊
ညလည်း အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပါ ... မျက်နှာလေးပြည့်နေအောင်”

“အင်း ... ”

“မောင်တို့နေမယ့် ခြံနဲ့တိုက်အသစ်ကြီးမှာလည်း ပြင်ဆင်
ထားတာလေ ... မြတ်ဘုန်းလိုက်ကြည့်မလားကွာ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဟင့်အင်း ... မကြည့်တော့ပါဘူး ...”

“မောင်အားလုံး မြတ်ဘုန်းအကြိုက်ပဲ ပြင်ဆင်ထားတယ်၊
မြတ်ဘုန်းကြိုက်တဲ့အရောင် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေအားလုံးပဲ”

“မောင် ...”

မြတ်ဘုန်း ရူးသွပ်တမ်းတစွာ မောင်ဟုခေါ်မိပြီ။ မောင့်ရင်
ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်မိသည်။ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပဲ တဒင်္ဂမှာတော့
ဦးရဲစွမ်းထက်ကိုမေ့ပြီး မြတ်ဘုန်းချစ်ရတဲ့မောင် နန္ဒစောနောင်ဟု
ထင်မှတ်မိန်းမောသွားရသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... မောင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ...
မောင့်လက်တွေနဲ့ မြတ်ဘုန်းကို ဖက်ထားပေးပါ။ ခပ်တင်းတင်း
နော် ... ပြီးတော့ ... မောင့်ဆီက အမြတ်တနိုးအနမ်းလေးတွေကို
မြတ်ဘုန်း ... တောင်းတမိနေပါတယ်”

မြတ်ဘုန်းရှင် ... အရူးမလေးပဲ။ မင်းချစ်သူ နန္ဒစောနောင်
ဆိုတဲ့ကောင်လေးအမှတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောနေခဲ့တာပါ။
ကိုယ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းဖေဖေက ရိုးသားသူပါ။ ရဲစွမ်း
ထက်က သမီးကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်က မြတ်ဘုန်းအကြောင်း
တွေပြောပြခဲ့သည်။ သမီးမြတ်ဘုန်းက အချစ်ရူးမလေးတဲ့။ သူဌေးနဲ့
မလိုက်ဖက်ပါဘူးတဲ့။ မြတ်ဘုန်းက အစွဲအလမ်းကြီးသည်တဲ့။ သူဌေး
မှာ ကျွန်တော့်သမီးထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီးပါတဲ့။

အဲဒီထဲကပဲ ရွေးပါတဲ့။ ကိုယ်က မြတ်ဘုန်းကိုပဲချစ်တာ။ ဒီအရွယ်
အထိ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှမချစ်လို့ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပါ။ မြတ်
ဘုန်းကို သူတင်းတင်းကြပ်ကြပ်လေး ဖက်ထားမိသည်။

“မောင်ရယ် ...”

“မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ...”

လက်လက်စိုနေတဲ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေက
သူ့ကိုမော့ကြည့်နေပြီး နှုတ်ခမ်းအိအိလေးတစ်စုံက တဆတ်ဆတ်
တုန်ရီလိုက်ခါနေလေသည်။ မြတ်ဘုန်းတောင်းခံထားတဲ့ အနမ်း။
နန္ဒစောနောင်ဆီကပါ။ ဒါပေမယ့် ... ကိုယ်က အခွင့်အရေးသမား
ဖြစ်သွား၏။ မြတ်ဘုန်း နှုတ်ခမ်းလေးအား တင်းတင်းလေးတပ်တပ်
မက်မက်နမ်းပစ်မိသည်။

“ဟင် ... ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ် ... လွတ်၊ အဲဒါ
ဘာလုပ်တာလဲ”

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် မြတ်ဘုန်းအသိဝင်လာပြီး မျက်နှာလေး
ကို ရုန်းဖယ်ရင်း ... ဒေါသတကြီးပြောနေသည်။ သူနည်းနည်းလေး
ဒေါသနှင့်တင်းသွားကာ သူမမျက်နှာလေးကို သူ့လက်တွေနှင့်ဖိညှပ်
ဆွဲယူကာ ထပ်နမ်းလိုက်၏။ ပူဇွန်တဲ့မျက်ရည်တွေ စီးကျလာမှ
သူကအနမ်းကို ခွာသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေးကပဲ နမ်းဆို ... မောင့်ကိုတောင်းဆိုတာ

လေ"

“ဟင် ...”

ဒုက္ခပါပဲ။ မြတ်ဘုန်း ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေစီးကျလာရတာလဲ။ ဦးရဲစွမ်းထက်က မြတ်ဘုန်းယောက်ျားလေ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်မိလိုက်၍ အားနာသွားရကာ မျက်ရည်တွေကိုလည်း ကပျာကယာသုတ်ပစ်ရသည်။

“ဆောရီးနော် ... ကိုကို ... မြတ်ဘုန်းရှက်သွားလို့ပါ။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ် ...”

“ကိုကိုလား ...”

“အင်း ... မောင်လို့မခေါ်ချင်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုလို့ပဲခေါ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ကိုကိုကို လေးစားသွားလို့ပါ မြတ်ဘုန်းအလိုဆန္ဒတွေပဲ အရမ်းလိုက်လျောပြီး ချစ်နေလို့လေ ...”

“မြတ်ဘုန်းခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါကွာ၊ ကိုကိုက လက်ခံပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းကို အရမ်းချစ်တယ် ... မြတ်ဘုန်းလေးကို ပျော်စေချင်တာပါ”

မောင်ဆိုတာက မြတ်ဘုန်းချစ်ရတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်ပါပဲ။ ထာဝရသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်။ မြတ်ဘုန်း အရူးမထချင်တော့လို့ပါ။ ဦးရဲစွမ်းထက်က မြတ်ဘုန်းအစ်ကိုအရွယ်ပဲ။ မြတ်ဘုန်း အသိရှိပါတော့မယ်။ အေးမွန်ပြောသလိုပါပဲလေ။ မောင်

ဖိုးလပြည်စာပေ

က ... နန္ဒစောနောင်က ... မြတ်ဘုန်းဘဝထဲမှာ မရှိသင့်တော့ပါဘူး။ ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်းက ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက်ကြရမှာလေ။ အချစ်ကို မြတ်ဘုန်း မရူးသွပ်ချင်တော့ပါဘူး။ မနက်ဖြန်ပဲ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတော့မယ်။ မနက်ဖြန်ညမှာပဲ ကိုကိုနောက်ကို မြတ်ဘုန်းလိုက်သွားရမယ်။ ငြင်းပယ်၍မရနိုင်။ မောင်နဲ့ မြတ်ဘုန်းတို့က မဆုံစည်းနိုင်တဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း ... ဦးတည်ရာတူချင်တူနိုင်ပေမယ့် မဆုံစည်းနိုင်မှာတော့ သေချာသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး မျက်ရည်မကျနဲ့၊ ပျော်နေစမ်းပါကွာ။ မင်းအပြီးလေးက အရမ်းစွဲမက်စရာကောင်းတယ် ... မျက်တောင်ကော့လေးတွေ ဝိုင်းရံထားတဲ့ မြတ်ဘုန်းမျက်ဝန်းလေးတွေက စိုလက်ပြီး ညိုယူနိုင်စွမ်းရှိလွန်းတယ် ... မြတ်ဘုန်းက ကိုကိုရဲ့အချစ်ဦးပါ”

မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလည်းဆိုတာ ကိုကိုသိနေပါတယ် မြတ်ဘုန်းလေးရယ်။ ငယ်ချစ်ဦးအတွက် ရူးသွပ်နေတာ မဟုတ်လားကွာ။ ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့တော့ မြတ်ဘုန်းမေ့ပျောက်သွားမှာပါ။ ကိုကိုရဲ့ အယုအယတွေ အကြင်နာတွေ ကြားမှာ မြတ်ဘုန်းလေးပျော်ရွှင်ပြီး ကိုကိုအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လာမှာပါ။ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းဆီက အချစ်တွေမလိုချင်ပါဘူး။ သံယောဇဉ်တွေပဲ တွယ်စေချင်တာ။ သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ချည်နှောင်တာကပိုပြီး ခိုင်မြဲစေပါတယ်။ သူ့လက်တွေနှင့် မြတ်ဘုန်းခန္ဓာကိုယ်နှင့်

ဖိုးလပြည်စာပေ

လေးအား ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားတော့ မြတ်ဘုန်းငြိမ်သက်နေသည်။

“ရုတ်တရက်ကြီးတော့ မြတ်ဘုန်းလေးက ကိုကိုကိုချစ်နိုင် မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်အရွယ်ချင်းက ကွာတယ်လေ၊ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာပါ ... ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်းကြားမှာ သံယောဇဉ်ကြီးလေးနဲ့ပဲ ချည်နှောင်ထားစေချင်တယ် မြတ်ဘုန်း လေးရယ် ... ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ရဲစွမ်း ထက် ချစ်မိသွားမှတော့ သူ့ဘက်မှ နားလည်မှုတွေ၊ ခွင့်လွှတ်မှု တွေ အပြည့်အဝပေးစွမ်းနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်အား တွေ့ တွေ့ချင်းပဲ သူချစ်မြတ်နိုးမိသွားခဲ့ရပြီး ပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြ နေခဲ့ရ၏။ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရတဲ့ နာကြည်းမှုတွေ ကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင်ကို သူလက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ရှေးရှေးဘဝက ဖူးစာရေစက်ကြောင့်ပဲထင်၏။ နန္ဒစောနောင်ကိုတောင် ကျေးဇူး တင်သည်။

၁၁၁

စိုးလပြည့်စာပေ

အနီး (၁၁)

ဦးရဲစွမ်းထက်နှင့် မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးက ကြီး ကျယ်ခမ်းနားစွာ ပရိသတ်တွေနှင့်စည်ကားလွန်းနေလေသည်။ ဦးရဲ စွမ်းထက်ရဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအားလုံးက အောင်မြင်နေ ကြတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေပဲဆိုတော့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ ကလည်း သူထက်ငါ့အပြိုင် အကောင်းဆုံးတွေပဲဖြစ်နေခဲ့၏။ သတို့ သမီးလေး မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ချောမောလှပပျိုမြစ်နုနယ်မှု ဂုဏ် သတင်းကြောင့်လည်း ပို၍ပင်ပြောမဆုံး ချီးမွမ်းလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“နန္ဒ ... နင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့မင်္ဂလာပွဲကို လိုက်မိနိုင်မှာ လည်းဟ ... ကိုကိုက ငါ့ကိုအချစ်တွေ မြတ်နိုးမှုတွေအတွက် သက် သေပြခဲ့တာပဲလေ၊ အလကားကောင် ... သစ္စာမရှိတဲ့ နင့်ကိုငါမေ့ ပစ်မယ်၊ နင်က လုံးဝငါ့ရန်သူပဲ၊ မုန်းတယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို

စိုးလပြည့်စာပေ

အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ကိုကိုကိုပဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသင့်တယ်”

တစ်ခါတစ်ရံ သတို့သားနေရာမှာ မောင်သာဆိုရင် ဘယ် လောက်များပျော်စရာကောင်းနေမလဲလို့ မြတ်ဘုန်းတွေ့မိသေး သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း ... မောင့်ကို သူမရင်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ် ရမယ်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြတ်ဘုန်းဘာ အကြောင်းနဲ့မှ ငဲ့ညှာထောက်ထားပြီး ချစ်နေရမှာလဲ။ နာကြည်း စရာတွေပဲရှိတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးကိုရလို့ ငယ်ချစ်ဦးကို စွန့်လွှတ်တယ်။ သူမရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် ပေါက်ကွဲချင် သည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ”

“ဟင် ... ”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... ပွဲထွက်ရတော့မယ်လေ”

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲကိုကို၊ မြတ်ဘုန်း ... ကြောက်နေ သလိုပဲ ... မင်္ဂလာပွဲကြီးက အရမ်းခမ်းနားနေလို့ ပျော်လည်းပျော် တယ်၊ ရင်တွေတုန်နေတယ် ... ”

“မြတ်ဘုန်းလေး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ရတယ်ဆိုရင် ကိုကိုဝမ်း သာတယ် ... မြတ်ဘုန်းလေးကိုချစ်တာ ယုံတယ်နော်”

“အင်း ... ”

“ထလေ ... အရမ်းလှတယ်၊ ချောလိုက်တာ တကယ့်ကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုဇနီးက မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို့ပဲ ... ”

“အရမ်းပိုတယ်နော် ... ”

ကိုကိုက သူမလက်လေးကိုဆွဲ၍ ထစေသည်။ ကိုကိုကို လာ ရောက်ကူညီကြတဲ့ အလှူဖန်တီးရှင်တွေကလည်း နာမည်ကြီးတွေ အရမ်းကိုပြာယာခတ်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးနေကြ၏။ မြတ်ဘုန်း လက် ထပ်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတာပဲ ... ကံ ကောင်းလိုက်တာ။ မြတ်ဘုန်းမိဘတွေကလည်း တိုက်နဲ့ကားနဲ့နေ ကြရပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ မျက်နှာငယ်စရာမလိုတော့။ နန္ဒကိုယူရင် တောင် သူ့အမေက အနံကြီးကွင်းကျယ်နဲ့ မတူမတန်ဘူးပြောပြီး နှိမ်ဦးမယ်။ သူမလက်လေးတစ်ဖက်က ကိုကိုလက်မောင်းမှာချိတ် ပြီး လက်လေးတစ်ဖက်မှာ ပန်းစည်းလေးကိုင်ထားရသည်။

“သတို့သမီးလေးကချောလိုက်တာ၊ မှန်နေတာပဲ ... ဥက္ကဋ္ဌ ကတော့ အရမ်းမိန်းမရက်ကောင်းတယ်၊ နုနုထွတ်ထွတ် အိအိစက် စက်လေး ... ”

ကိုကိုကရယ်နေသည်။ မြတ်ဘုန်း ပြီးပြီပင် ခက်ခဲနေ၏။ ဘာဖြစ်နေမှန်းပင်မသိ။ မောင့်ကိုတမ်းတတဲ့စိတ်တွေကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန်မောင်းထုတ်ဖယ်ရှားပစ်နေရတာပင် အခက်အခဲဖြစ်ရ သည်။

“သုန္ဒရီဆိုတဲ့ သူ့ကောင်မလေးနောက်လိုက်သွားတယ် ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်ဘုန်းမင်္ဂလာပွဲကိုကျော်ဖို့ သွားပြီးတိုင်ပင်နေကြမယ်ထင်တယ်”

ရပ်ကွက်ထဲက မြတ်ဘုန်းကို ကြိတ်မနာလိုနေတဲ့ သူငယ်ချင်းသော်တာက တကူးတကလာပြောပြခဲ့သည်။ အေးမွန်ကတော့ လုံးဝကရုမစိုက်နဲ့တဲ့။ မြတ်ဘုန်းကို ဘယ်သူမှကျော်တက်လို့မရနိုင်ဘူးတဲ့။ နန္ဒက မန္တလေးမှာရှိနေတဲ့ သုန္ဒရီဆီတော့ တကူးတကသွားတယ်။ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။ မြတ်ဘုန်းအပေါ်ရက်စက်မှု သရဖူဆောင်းပေးခဲ့တဲ့ကောင်။ မြတ်ဘုန်း မင်္ဂလာပွဲကြီးက အရမ်းခမ်းနားတယ်။ ကိုကိုလက်ကိုတွဲပြီး ... တိမ်တွေပေါ် လျှောက်လှမ်းနေရသလိုပဲ အခါတော်ပေးသီချင်းကလည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ကျက်သရေ ရှိလွန်းနေသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ...”

“ဟင် ...”

“လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေတယ် ကြောက်လို့လား”

“အင်း ...”

“ဟာဝိုင်ယီကျွန်းကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကြမယ်”

“အို ...”

“ပျော်ရွှင်စရာတွေအားလုံးကို မြတ်ဘုန်းလေးပိုင်ဆိုင်နေစေရမယ်”

“ကိုကိုရယ် ...”

မြတ်ဘုန်းလက်လေးတွေ ရေထွက်မတတ် အေးစက်နေတာပဲ။ ကြောက်နေတာလည်းမဟုတ်။ “တစ်ချက် ... တစ်ချက် ကိုကိုလက်မောင်းကိုချိတ်ထားတဲ့ မြတ်ဘုန်းလက်လေးကို ဖြုတ်ချပစ်ချင်လာရသည်။ နန္ဒဝင်ဝင်နောက်ယှက်နေလို့ပါ။ အရာအားလုံး ပြည့်စုံအောင် ကိုကိုက ဖြည့်စွမ်းပေးနေခဲ့ပေမယ့် မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု လစ်ဟာနေ၏။ မသိတော့ဘူး။ မြတ်ဘုန်း မပျော်ရွှင်ဘဲ ဝိုပစ်ချင်လာသည်။ ဘိသိတ်မြှောက်တာတွေ၊ ပန်းကုံးစွပ်တာတွေ၊ စိန်လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ပေးတာတွေအားလုံးက စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာဖြစ်နေရ၏။ သတို့သားက မောင်ပဲဖြစ်စေချင်သည်။

“ဧည့်ပရိသတ်တွေကို ဆင်းပြီးဧည့်ခံကြရအောင် မြတ်ဘုန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကိုကိုဧည့်သည်တွေက လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ ပညာတတ်အရာထမ်းတွေ နိုင်ငံကျော်တွေ အများကြီးပါပဲ။ မြတ်ဘုန်းကို ချီးမွမ်းစကားတွေ ဝိုင်းပြောနေကြလိုက်တာ။ မောင်နဲ့သာခိုးရာလိုက်ပြေးမိရင် အရမ်းသိမ်ငယ်ရမှာပါ။ ဧည့်ခံပွဲပြီးတော့ ကိုကိုနှင့်မြတ်ဘုန်းတို့ နေထိုင်ဖို့ မင်္ဂလာတိုက်အသစ်ကြီးဆီသို့ သွားကြရသည်။ ကြီးတားကြ၏။ စိန်ကြီးတွေ၊ ပတ္တမြားကြီးတွေ၊ တင့်တယ်ခမ်းနားမှုအပေါင်း ခညောင်းနေလေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ဟင် ...”

“နင့်မျက်နှာကြီးက အသက်မပါသလိုဘဲဟယ် ... အေးမွန်တော့ အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ပျော်တယ် ... ဦးရဲစွမ်းထက် နင့်ကို အရမ်းချစ်လို့လေ”

“အင်း ...”

“လက်ဖွဲ့တွေထဲမှာ ကားသေ့တွေပါတယ်ဟဲ့၊ စိန်တွေ ရတနာတွေလည်းပါတယ် ... နင့်ဘဝကတော့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလိုပဲဟယ် ... အားကျတယ် ...”

“နန္ဒ ... ပြန်ရောက်လာပြီလား ...”

“အရေးထဲ ... မသိပါဘူး၊ ပြန်လာမလား ... သူ့ဟာမလေး အနားမှာ အနားပြုလုပ်နေမှာ၊ နင်ခုထိစိတ်မနာသေးဘူးလား မြတ်ဘုန်း ...”

အေးမွန်ကတော့ မြတ်ဘုန်းအိမ်ထောင်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ... ခလုတ်ခသင်း အတားအဆီးတွေရှိလာမှာ စိုးရိမ်သည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းပါ။ မြတ်ဘုန်း အရမ်းပျော်ပစ်ချင်တာပါ။ ကိုကိုမိတ်ဆွေတွေအားလုံးက အရေးတယူနဲ့ မြတ်ဘုန်းလည်း အော်ဟစ်အောင် ပျော်ပစ်ချင်ခဲ့တာ။ ကြည့်လေ ... သူမမျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်တွေ ဘယ်ကနေရောက်လာမှန်းမသိဘူး၊ အကြောင်းပြ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ချက်မခိုင်လုံတဲ့ မျက်ရည်တွေ ... မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် တဖြတ်ဖြတ်ရိုက်ခတ် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

“တကယ်ပဲဟယ် ... နင်ကလည်း ...”

“မြတ်ဘုန်း ... ပျော်နေပါတယ်၊ အရမ်းပဲလေ ... ကိုကိုက ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးလည်းဆိုတာလည်း သိလိုက်ရလို့လေ ...”

“ဟုတ်လို့လား ...”

“အင်းပါ ...”

“ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး ... အလှဆုံး မင်းသမီးလေးရေ ...”

အေးမွန် စိတ်ပူပြီး ... သူမအနားတိုးကပ်လာကာ သတိပေးသည်။ ကိုကိုအနား သူမခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားလိုက်၏။ ဧည့်သည်တွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းသွားတော့မှ ကိုကိုက သူမအား မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးထဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ နံရံမှာ သူမနှင့်ကိုကို ဓာတ်ပုံကြီးက ခန့်ညားလွန်းသည်။

“အို ...”

“သဘောကျရဲ့လား မြတ်ဘုန်းလေး ...”

“အရမ်းခမ်းနားလွန်းနေပါတယ် ... မြတ်ဘုန်း အိပ်မက်မက်နေတာလားဟင် ... မွေးပျိုအေးစိမ့်နေတယ် ... မြတ်ဘုန်းအတွက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကတော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးပါပဲ ကိုကိုရယ် ... ”

“မြတ်ဘုန်းအတွက်ဆို ကိုကိုဘယ်လိုအရာမဆို တောင်းတသမျှ ဖန်တီးပေးချင်တယ်။ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တွေအပြည့်ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ... ”

“အဝတ်အစားတွေလည်း ပြင်ထားပြီးပြီ မြတ်ဘုန်းလေး။ ကိုကိုတို့ ဟာပိုင်ယီကို သွားကြမယ် ... ”

“အခု ... ”

“အင်း ... ”

“မင်္ဂလာဦးညကို ဟာပိုင်ရီမှာကုန်ဆုံးမယ် ... ပင်လယ်လေကို ရှူရှိုက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေမယ် ... ဈေးဝယ်ထွက်မယ်”

မြတ်ဘုန်းရှင် စိတ်တွေက ဟန်ဆောင်အပျော်တွေနဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အလွမ်းတွေရှိနေသည်။ သူသိတာပေါ့။ ဒီကောင်မလေး ငယ်ချစ်ဦးကို သတိရနေတာ ... မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်တွေကိုပြောင်းပစ်ဖို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ကာ မင်္ဂလာဦးညကို ဖြတ်သန်းချင်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း ပြောပြထားပြီးပြီ၊ ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်းလေး အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ လေယာဉ်စီးဖို့ ထွက်ကြမယ်”

“မြတ်ဘုန်းကြောက်ပါတယ် ... လေယာဉ်မစီးရဘူး”

“ကိုကိုရှိတာပဲ ... ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာပဲနေ၊ အိပ်လိုက် ... ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ... ”

မြတ်ဘုန်းယောက်ျားက အရမ်းချမ်းသာတာပဲ။ နန္ဒ ... နင်ဘယ်လိုလိုက်မိမလဲ ... နင်က မလိုချင်လို့ မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး စွန့်ပစ်လိုက်ပေမယ့် မြတ်ဘုန်းက သူဌေးကြီးကတော်တော့ ဖြစ်သေးတယ်။ နင့်မိန်းမက နင့်ကိုဟာပိုင်ယီကျွန်းကို ပို့နိုင်လို့လား ငါသွားတော့မယ် ... တာတာ။

“မြတ်ဘုန်းလေး ကြိုက်တာဝတ် ... စီဒီတွေ ဖွင့်ကြည့်စမ်း”

မြတ်ဘုန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီတွေ အဝတ်အစားတွေ စီဒီတွေနဲ့အပြည့်။

“ကိုကို ... ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ”

“ကိုကို စိစဉ်ထားတာလေ ... မင်္ဂလာမဆောင်ခင်တစ်ပတ်က ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်း Super Mart တစ်ခုသွားပြီး အင်္ကျီတွေဝယ်ကတည်းက ကိုကိုမိတ်ဆွေ MD ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပါ။ မြတ်ဘုန်းလေး ကိုယ်တိုင် မှတ်ထားခိုင်းလိုက်တာ”

“ကိုကိုရယ် ... များလိုက်တာ၊ မြတ်ဘုန်းတစ်သက် ဝတ်လို့တောင် ကုန်ပါဦးမလား ... ”

“တစ်ခါပဲဝတ် ... ပြီးရင် လှူပစ်မယ်၊ ထပ်ဝယ်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ... ”

“ဟွန်း ...”

အေးမွန်ကိုလည်း ပေးချင်တယ်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေ။
မြတ်ဘုန်းတို့လိုပဲ ဆင်းရဲရှာပါတယ်။ မြတ်ဘုန်း အိပ်မက်မက်နေ
သလား။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေပါ။ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းခန္ဓာ
ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးရလည်းဆို
တာ ယုံပြီမဟုတ်လား ... ဟင် ...”

“ယုံပါပြီ ... ကိုကိုရယ် ... မြတ်ဘုန်း တကယ်ကံကောင်း
တာပဲနော်။ ကိုကိုလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သည်းသည်းလှုပ်
အချစ်ခံရလို့လေ ...”

“ကိုကို နမ်းမယ်နော် ...”

“ဟာ ...”

“အမှတ်တရ အနမ်းလေးလေ ...”

ရုတ်တရက် မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေက ရုန်းကန်ဖယ်ရှားခြင်းပစ်
လိုသည်။ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေ မြောက်များစွာ ရနေခဲ့
တာတောင် ဦးရဲစွမ်းထက်ကို မြတ်ဘုန်းမချစ်နိုင်သေးပေ။ နာကျင်
သွားရ၏။ တုန့်ဆိုင်းတွေဝေသွားတဲ့ မြတ်ဘုန်းမျက်နှာလေးအား
အပြီးမပျက် စိုက်ကြည့်ရင်း ... ဘယ်လိုလဲ နမ်းခွင့်ပေးမှာလားတဲ့
မောင်သာဆိုရင် ... အို ... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့အတွေး။ ဘယ်

ကနေ တိုးဝင်လာရတာလဲ။ နန္ဒ ... နင်က အလကားကောင်။
သူမ လွတ်သွားတဲ့အသံကို ပြန်ထိန်းရသည်။

“ကိုကိုရယ် ... မြတ်ဘုန်းက ကိုကိုနီးလေ ... ခွင့်ပြုရဦး
မှာလား ...”

“ဟုတ်သားပဲ ... ကိုကိုကကြောင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း
မြတ်ဘုန်းလေး ခွင့်ပြုပေးမှ နမ်းချင်တယ် ...”

မင်းလေးနာကျင်နေမှာကို ကိုမလိုလားလို့ပါ မြတ်ဘုန်း
ရယ်။ မင်းငယ်ချစ်ဦး နမ်းခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို တခြားယောက်ျား
တစ်ယောက်က နမ်းလိုက်ရင် မင်းလက်မခံနိုင်ဖြစ်နေမလားလို့ပါ။
ကိုကိုက မင်းကို အဲဒီလောက်အထိ ချစ်နေမိတာလေ။

“ကဲပါကွာ ... ခရီးထွက်ကြမယ် ... မင်္ဂလာဦးညက ဟာဝိုင်
ယီမှာပဲ ကုန်ဆုံးချင်တယ် ... လေပြည်နုနုလေးကို အရင်ဆုံးနမ်း
ရှိုက်ပြီးမှနော် ...”

“အို ... ကိုကိုကလည်း မြတ်ဘုန်း ရှက်ပါတယ် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကိုကိုကရယ်ပစ်သည်။ မြတ်ဘုန်းလည်း သိပါတယ်။ ကိုကို
လည်း မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလည်းဆိုတာ သိနေမယ်လို့
လေ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ နန္ဒကို မေ့လို့မရသေးဘူး။ နှလုံးသား
ထဲကလည်း ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့မရဘူး။ အချိန်လေးတော့ပေးပါနော်

အမိပွယ်မရှိ မြတ်ဘုန်းရဲ့အရူးစိတ်တွေကို ရင်ထဲကနေ ဆွဲဖယ်ပစ်ချင်ပါတယ်။ အချိန်လေးနည်းနည်းတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တယ်။ အဝတ်အစားအိတ်တွေကို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက လာသယ်သွားကြသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ဘာမှလုပ်စရာမရှိအောင်ကို စီစဉ်ထားပေးတာပါလား ... ကိုကိုရယ် ... ”

“ချစ်တယ် ... ”

“အဟွန်း ... ”

မြတ်ဘုန်းလည်း ... ကိုကိုကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်စို့နေသည်။ မြတ်ဘုန်းပြောမလိုဘဲ။ ထွက်ကျမလာ။ နန္ဒကိုပဲ ချစ်တယ်ဟုတော့ ရင်ထဲမှာ သူ့အလိုအလျောက် ပြောဆိုဖြစ်သွား၏။ မျက်ရည်ကဲပျံ့လာပြီ။ ကိုကိုကို အားနာတယ်။ နောင်တလည်းရမိသလိုပဲ မဖြစ်သင့်ပါဘူးနော်။

“သွားကြစို့နော် ... မြတ်ဘုန်းလေး မိဘတွေကို လွမ်းလာပြီလား ... ကိုကိုကိုယုံပါကွာ ... သွားမယ်”

ကိုကိုကလူကြီးပဲ။ ပြီးတော့လည်း ... အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးပဲ။ မြတ်ဘုန်းလိုကောင်မလေးတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ဝတ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ဝိပ်စားမိနေမှာပဲပေါ့။ မြတ်ဘုန်း မျက်ရည်စို့နေတာကို မိဘတွေကိုလွမ်းနေလို့လားတဲ့။

ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းလက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုချစ်စရာ ... ကျွန်တော် စိတ်ချပါရစေနော်၊ ခြံကိုစောင့်ပေးပါ ... တစ်ပတ်တစ်ခါ သန့်ရှင်းထားပါ။ လိုအပ်တာတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော့်လက်ထောက် စံလင်းမောင်ကိုပြောပြပါ။ ကျွန်တော် နှစ်လလောက်တော့ကြာမယ် ထင်တယ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါဆရာ၊ ချစ်စရာ တာဝန်ယူပါတယ်”

“စံလင်းမောင် ... မင်းရော ကုမ္ပဏီကို ဂရုစိုက်ပါ။ မြတ်ဘုန်းရှင်မိဘတွေ လိုအပ်တာလည်း စီစဉ်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ... MD တာဝန်ယူပါတယ် ... ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာချစ်ခရီးဖြစ်ပါစေ”

ကိုကိုက သူမကို ဂရုစိုက်လွန်းစွာ တယုတယကားပေါ်တက်စေသည်။ လေယာဉ်ကြီးကိုတွေ့တော့ မြတ်ဘုန်းကြောက်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် လေယာဉ်ပျံစီးဖို့ ထည့်မမက်ဘူးခဲ့။ ကိုကိုအချစ်တွေကြောင့် မြတ်ဘုန်းရှင်တစ်ယောက် နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးကတော်ကြီးတစ်ယောက် အဆောင်အယောင်စည်းစိမ်တွေ ရရှိသွားသည်။

အခန်း (၁၂)

မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေ ယောက်ျားရက် ကောင်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးမှုခံနေရပုံတွေ ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကြား ချင်မှအဆုံးပါပဲ။ ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ယာဝိုင်ယီကျွန်းကိုတောင် ထွက် သွားကြပြီတဲ့။ နန္ဒ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူက စွန့်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် သူထက် သာအောင်ထားနိုင်တဲ့ ... သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ ယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရရှိသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မေမေကတော့ မြတ်ဘုန်းထက်သာတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုမှလုပ် နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံလိုက်ရတယ်ဟု မကျေမနပ်ဖြစ်နေ သည်။

“သားလည်း ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးကို ဦးစီးရတော့ မှာပဲ ကြိုးစားနော် ... သားကငယ်သေးတယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ယောက်ျားက အသက်ကြီးနေပြီကွ ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“မေမေကလည်းဗျာ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ပြိုင် စရာမဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်ဘုန်းက မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့သမီးပဲဟာ”

နန္ဒမကြိုက်။ မေမေက မြတ်ဘုန်းကို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် မပြော စေချင်ပေ။ သူရန်ကုန်ကို ပြန်ရတော့မယ်။ သန္တရီကို ဆေးကုဖို့ဖြစ် သည်။ မြတ်ဘုန်းရယ် ... မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ မြတ်ဘုန်းကိုပဲချစ် နေတာပါ။ သန္တရီကို မချစ်နိုင်ဘူး။ ရောဂါသည်လေးဖြစ်နေလို့ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲသနားတယ်။ မြတ်ဘုန်းကို မောင်ဘယ် လိုမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လို့မရပါဘူးကွာ။ ချစ်တယ် ... မြတ်ဘုန်း။ မောင့် ကိုမင်း ... အထင်လွဲနာကြည်းနေတာကိုပဲ မောင်ကြေကွဲရတာပါ။ ရှင်းပြခွင့်မရှိ။ တစ်ဖက်မှ မေမေက အကြပ်ကိုင်ခြိမ်းခြောက်နေ သည်။

“သားနော် ... မြတ်ဘုန်းရှင်ကို ပြန်ဆက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ မြတ် ဘုန်းရှင်တို့ မိသားစုအရှက်တကွဲနဲ့ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ဖြစ်သွားတာ မြင် ချင်လား ... မေမေက လုပ်ပစ်မှာနော်။ ကိုယ့်သားလေး ဆင်းရဲနို့မို့ ချမှာကို ဘယ်အမေက ကြည့်နေရက်မှာလည်းကွယ် ... သန္တရီက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ သူ့အဖေတွေက မန္တလေးမှာ အရမ်းချမ်း သာကြတယ် ... ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးပိုင်တယ်၊ သားက အင်ဂျင်နီယာလေ ... ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ... ဘယ် လောက်တင့်တယ်လိုက်ဖက်လဲ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“သား ... အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေနဲ့ မတည်ဆောက်ချင်ပါဘူးဖေဖေ ... သူနွဲ့ရီကို ဘယ်တော့မှလည်းချစ်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ... မြတ်ဘုန်းအမေ အန်တီနွယ်ကြောင့် သားချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မြတ်ဘုန်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲ”

“မင်း ... မင်း ...”

သူ့ကိုရုံပြီး မြတ်ဘုန်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်အား ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်သည်။ မင်းရွဲ့တာပါ။ မင်းအကြောင်း ... မင်းစိတ်တွေအကြောင်း၊ မင်းအမူအကျင့်တွေအကြောင်း မောင်အသိဆုံးပါ။ ဦးရဲစွမ်းထက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာနေရင် မင်း ... မောင့်ကို တမ်းတသတိတရနဲ့ မျက်ရည်ကျနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်က မင်းမုန်းပစ်၊ မေ့ပစ်သင့်တဲ့ကောင်ပါ။ မင်းအိမ်ထောင်ရေးကို မထိခိုက်စေချင်ဘူး။ အေးမွန်ကတော့ မင်းအမြဲတမ်း မျက်ရည်ကျနေတတ်တယ်တဲ့ ... နန္ဒလည်း အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လေတဲ့။ မန္တလေးမှာသွားနေမှာ မဟုတ်လားတဲ့။ မောင်လက်ထပ်ပြီးရင် ... မန္တလေးမှာ သွားနေရမှာပါ။ မြတ်ဘုန်းနဲ့အဝေးဆုံးမှာပဲ မောင်နေလို့ရမယ်။ မြတ်ဘုန်းနဲ့မောင်တို့က အဝေးကြီးပါ။ လုံးဝဝေးသွားကြပြီ။ မဆုံစည်းနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။

“ကိုကို ...”

“ဟင် ...”

“တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲဆင်းထိုင်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ ... ငယ်ရည်းစားကို လွမ်းနေတာလား ... ပြော”

သူနွဲ့ရီရောက်လာသည်။ နန္ဒရောက်လာမှ တော်တော်လေးနေထိုင်ကောင်းနေပုံပင်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေတောင် သွေးယောင်လွမ်းလာသည်။ သူနှင့်ပူးကပ်ထိုင်၏။ သူ့မှာ ငယ်ချစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ သူနွဲ့ရီ မသိပါဘူး။

“ကိုကို ... ပြောလေ ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“ငယ်ရည်းစားရှိလား ...”

“မရှိပါဘူး ... သူနွဲ့ရီ၊ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ... ကိုကိုက စာပဲကြိုးစားတာ”

“ဒါဆို ... သူနွဲ့ရီက အချစ်ဦးပေါ့”

အင်းဟု မဖြေချင်။ သူ့အချစ်ဦးက မြတ်ဘုန်းပါ။ ဘယ်တော့မှအစားမထိုးဘူး။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရသူအသက်ရှင်နေသရွေ့ သိမ်းဆည်းထားသွားမယ်။ အမှန်အတိုင်းလည်း ပြောလို့မှမဖြစ်တာ။ သူနွဲ့ရီ ... လဲကျသေဆုံးသွားနိုင်သည်။

“ဖြေလေကွာ ... သူနွဲ့ရီက ကိုကိုအချစ်ဦးလားလို့”

“သူနွဲ့ရီကို ဆရာဝန်ကမှာထားတယ်လေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ မစဉ်းစားနဲ့လို့ ... မင်းနှလုံးအကောင်းကြီး မဟုတ်သေးဘူး”

မနက်ဖြန် ... ရန်ကုန်ပြန်မယ် ... ဆေးကုရမယ်၊ ကျန်းမာရေး အတွက်ပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ ... ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... ကိုကိုစကား နားထောင်ရမယ်၊ ကိုကို က ရည်းစားမှမထားဘူးတာ၊ သုန္ဒရီက အချစ်ဦးပဲ ... ကိုကိုက လည်း သုန္ဒရီရဲ့အချစ်ဦးပါနော်”

သုန္ဒရီခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိမ်းကျလာသည်။ နန္ဒတွေဝေနေ၏။ အချစ်တွေ အယုအယတွေ မလုပ်နိုင်။ မြတ်ဘုန်း ကိုဖက်ခွဲတဲ့ သူ့လက်မောင်းတွေ သုန္ဒရီကို ထွေးပွေ့ဖို့ အခက်တွေ့ နေသည်။

“သုန္ဒရီ ... နေကောင်းသွားချင်တယ်၊ ကိုကိုနဲ့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တာပါ ... မုန်းလိုက်တာ၊ ကံကြမ္မာနတ်မင်းကြီးကို လေ ... ပျောက်နေပြီဆိုတဲ့ နှလုံးရောဂါက ပြန်ထလာတယ်”

သုန္ဒရီက ကံကြမ္မာနတ်မင်းကြီးကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်း မောင်းအပြစ်တင်နေပေမယ့် ... နန္ဒကတော့ ကျေးဇူးတင်သည်။ သုန္ဒရီနှင့်လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ပေးလို့ပါ။ အပြီးအပိုင် ဖျက်ပေးဖို့တော့ နန္ဒ အတ္တကြီးကြီး မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ သုန္ဒရီ သေဆုံးပေးရမှာ လား။ လူ့လောကကြီးထဲကနေ အပြီးအပိုင် ပျောက်ကွယ်သွားပေး ရမလား။ မတရားဘူး ... မြတ်ဘုန်းက ယောက်ျားရသွားပြီ၊ သုန္ဒရီ က အပြစ်မဲ့သူ။ နန္ဒကိုလည်း အရမ်းချစ်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“သုန္ဒရီလေ ... ကိုကိုအတွက် အရမ်းချစ်၊ အရမ်းခံစား၊ အရမ်း စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရတာ မြင်ပြီပေါ့နော် ... ”

သုန္ဒရီက နန္ဒလက်မောင်းကို ဖက်တွယ်သည်။ ညကအေး စက်စက်။ သုန္ဒရီကိုဖက်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေ၏။ မောင်ဘာလုပ်ရမလဲ မြတ်ဘုန်း။ အချစ်တွေက မောင့်နှလုံးသားကို ပူလောင်မြိုက်နေဆဲ ပဲ။ မြတ်ဘုန်းမေမေရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ တောင်းပန်ခယနေမှုတွေ၊ မောင်အကူအညီပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ မြတ်ဘုန်းအပေါ် တာဝန် မယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်သစ္စာလည်း မမဲ့ဘူး။ နန္ဒက ချမ်း သာတဲ့မိန်းမကိုလက်ထပ်ပြီး သူဌေးသမက်ဆိုတာကို အရှက်ဆုံးပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း နန္ဒကိုပဲ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစကားတွေပြောနေကြ သည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင်ကို လူသိရှင်ကြားတွဲပြီးမှ သူဌေးသမီးကိုယူဖို့ လုပ်တယ် ... အရှက်မရှိလိုက်တာ ... အခုတော့ မြတ်ဘုန်းရှင်က အရမ်းကိုချမ်းသာသွားပြီ၊ သူ့ကံပဲလေ ... ”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မေမေကလည်း မာနကြီးတော့ အမြင်ကတ် ကြတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဖက်မလုပ်။ တိုက်နဲ့နေနိုင်ပြီး သား သမီးတွေက ပညာတတ်တွေ ... နန္ဒဆက်မတွေးချင်တော့။ သုန္ဒရီ က သူ့ရင်ခွင်ကိုမှီကာ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ကိုကို ... ”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ပြောလေ ...”

“သုန္ဒရီလေ ... ကိုကို့ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ ခဏလေး တွေ့ဆုံလိုက်ရတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ အရမ်းချစ်မိသွားတာ၊ ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ သုန္ဒရီရှိနေတဲ့ မန္တလေးကို အလည်ရောက်လာခဲ့တာလဲ ... သုန္ဒရီတို့ရဲ့ ဖူးစာကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် ...”

သူ့ကို ဖေဖေကခေါ်လို့ မန္တလေးကိုရောက်သွားသည်။ သုန္ဒရီတို့အိမ်လည်း သွားလည်ခဲ့ရ၏။ သူပြန်လာပြီး မကြာခင်မှာဘဲ သူတို့သမီးနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခံခဲ့ရ၏။ ဖူးစာလား ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မြတ်ဘုန်းတောင် ယောက်ျားယူသွားပြီ။ သူမေ့ပစ်သင့်သည်။

“မမေ့နိုင်ဘူး ... ဘယ်တော့မှ မေ့မပြစ်ဘူး ...”

“ဟင် ... ကိုကို ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာလို့မမေ့နိုင်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလည်း ငယ်ရည်းစားမရှိဘူးဆို ...”

“ဟာကွာ ... ဟိုဟာလေ ... သုန္ဒရီပြောတဲ့ ဖူးစာလေ၊ အဲဒါကို မေ့မပြစ်ဘူးပြောတာပါ”

သုန္ဒရီကတော့ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှထကာ ခပ်စူးစူးကြည့်မိသည်။ ကိုကို့စကားတွေက ထူးဆန်းတယ်။ ရုတ်တရက်ထပြီး အော်ပစ်လိုက်တာပါ။ ကိုကို့မှာ ငယ်ချစ်ဦးရှိကိုရှိရမယ်။ သုန္ဒရီအပေါ် ဆက်ဆံတာ အရမ်းစိမ်းစိမ်းအေးစက်စက်ကြီး ချစ်တယ်လို့လည်း

စိုးလပြည့်စာပေ

မပြောခဲ့။ သူမရင်တွေ တုန်ခါလာသည်။

“အမလေးကိုကို ... မူးလိုက်တာ၊ ရင်တွေတုန်တယ် ... စမ်းကြည့်စမ်းပါ ... သုန္ဒရီရင်တွေ တခုနဲ့တခုနဲ့နုနုတယ် ...”

“ဟင် ...”

သုန္ဒရီက သူ့ကိုမသင်္ကာတဲ့အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်တာ သူရိပ်စားမိသည်။ နန္ဒမားသွားတယ်။ သုန္ဒရီ သေဆုံးသွားရင် သူ့အပြစ်ဖြစ်နိုင်၏။ တကယ်ပဲ ... နှလုံးတွေ တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသည်။

“သုန္ဒရီ ...”

“တိုက်ထဲဝင်ရအောင် ... သုန္ဒရီ မင်းနေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ စိတ်ကိုငြိမ်သက်အောင်နေပါဆိုမှကွာ ...”

“ကိုကို့ကြောင့်ပဲ ... ကိုကို့ကို စိတ်မချလို့ ...”

“လက်ထပ်တော့မှာပဲ မင်းစိတ်မချရင် မြန်မြန်နေကောင်းအောင်လုပ်ပါ ...”

“အား ... မူးတယ် ... ကိုကိုရယ် ... သုန္ဒရီကို ကယ်ပါဦး”

“ဘာမှစိတ်တွေ မလှုပ်ရှားနဲ့ ... ကိုကို့ရှိပါတယ်၊ တိုက်ထဲဝင်ကြမယ်နော် ... အန်ကယ် ... အန်တီ လာကြပါဦး၊ သုန္ဒရီမူးလို့တဲ့”

တိုက်ထဲမှ သုန္ဒရီမိဘတွေနှင့်မေမေထွက်လာသည်။ သုန္ဒရီကို အောက်စီဂျင်ပေးကာ တိုက်ကြီးထဲခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ သူတို့သမီးက မကြာခဏဖြစ်တတ်လို့ ဘယ်လိုပြုစုရမလဲဆိုတာ

စိုးလပြည့်စာပေ

၁၄၈

ရှင်မြတ်နိုး

နေကြသည်။

“သား ...”

“မေမေ ...”

“မင်းကြောင့် မဟုတ်လား ...”

“ဟင် ...”

“သုန္ဒရီလေးက မင်းကိုအရမ်းချစ်ရှာတယ် ... မခံစားနိုင်အောင်ဘဲ ... သားမှာချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလားလို့ ခဏခဏမေးတယ်။ မေမေက မရှိဘူးပြောတာမယ့်ဘူး ... မင်းက ချစ်သူလိုမှ မဆက်ဆံတာ ...”

“သားနဲ့သုန္ဒရီက ချစ်သူတွေမှမဟုတ်တာဘဲ မေမေ”

“မင်းနဲ့လက်ထပ်မှာလေ ... သုန္ဒရီက မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်။ မင်းကြောင့် သူ့နှလုံးထဖောက်တာပါ”

သုန္ဒရီကိုချစ်သူအဖြစ်ဆက်ဆံဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ လက်ထပ်ပြီးမှရော ... သူ့စိတ်က ချစ်မရ။ သုန္ဒရီက ရောဂါသည်။ လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား။ အမွေတွေရမည့် မိန်းကလေးဆိုပြီး နန္ဒလက်မထပ်ချင်ရှက်သည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင်က လုံးဝမျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အရှက်မရှိဘူးဟဲ့ ... အခု ဟာဝိုင်ယီကျွန်းကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်သွားပြီ ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“မေမေ ... စိတ်ကိုထိန်းပါ။ တိုက်ထဲဝင်ရအောင်၊ သုန္ဒရီနေမကောင်းဘူးလေ ... မေမေက သတိလက်လွှတ်ရယ်နေတယ်”

“မိမြတ်ဘုန်းရှင် ... မေမေ့ကိုကျောတာပဲ။ ဘယ်အရူးက လက်ထပ်တာလဲ။ အကြွေးပတ်ချာဝိုင်းနေတဲ့အမေကို ဘယ်သူတိုက်ဆောက်ပေးတာလဲ ... ကားဝယ်ပေးတာလဲ။ အရှက်မရှိလိုက်ကြတာနော် ...”

“တော်ပါတော့မေမေရော ... သားလည်း သုန္ဒရီကို လက်ထပ်တော့မှာပဲ ...”

“မင်း ... မင်းကိုမေမေ သတိပေးလိုက်မယ် ... သုန္ဒရီကို ချစ်သူလို ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပါ ... မင်းလက်ထပ်ရမယ်။ မင်းချစ်ရမယ် ... မေမေ့အကြောင်းသိတယ်နော် ... မြတ်ဘုန်းရှင်ယောက်ျားကို မင်းမလိုချင်လို့စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမလို့သွားပြောမယ်”

“မေမေသွားပြောလည်းအပိုပဲ ... မြတ်ဘုန်းယောက်ျားက အားလုံးသိတယ် ... သူ့အမေကြောင့် သားနောက်ဆုတ်သွားတယ်ဆိုတာပဲမသိတာ ... သားကို အရမ်းစိတ်နာနေတာပဲ မေမေကျေးဇူးတင်ပါ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“အထဲဝင်ကြမယ်”

မေမေ့ကို နန္ဒ ဆက်မပြောချင်တော့။ သုန္ဒရီတို့တိုက်ထဲဝင်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လာတော့ သုန္ဒရီကို ဆရာဝန်က အရေးပေါ်ပြုစုနေသည်။

“ရန်ကုန်ကိုသွားတာကောင်းမယ် ... လက်ထပ်ဖို့ကိုတော့ ရွှေ့ထားပါဦး ... သုန္ဒရီ ကျန်းမာရေး စိတ်ချရမှလုပ်ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“မင်္ဂလာရက်ကို ဘယ်လောက်အထိ ရွှေ့ပစ်ရမှာလည်း ဒေါက်တာ ... သုန္ဒရီက ကိုကိုနဲ့အတူနေချင်တယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပချင်နေတယ် ... ”

“မဖြစ်သေးဘူးသုန္ဒရီ ... ဆေးကုပါဦး ... စိတ်ကိုထိန်းလေ၊ ကျန်းမာရေးကရစိုက်လေ ... ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကိုခံစား၍မရပေမယ့် သူ့ကြောင့် သုန္ဒရီ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာလည်း စိတ်ပူသည်။

“ကိုကို ... ”

“သုန္ဒရီ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်ပဲ ကြိုးစားပါဦးကွာ”

“ရန်ကုန်သွားကြမယ် ... ကိုကိုက သုန္ဒရီအနားမှာရှိနေတာပဲ”

“ကိုကို ... တကယ်ရှိနေမှာလား၊ သုန္ဒရီကြောက်နေတာက မင်္ဂလာပွဲ ပျက်မှာကိုလေ ... ”

“ဘာပျက်စရာရှိလို့လဲ ... ကိုကိုရှိပါတယ်၊ ဓမ္မစပ်ထားပြီးပြီပဲ ... မကြာခင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမယ်”

“အင်းနော် ... ”

“သုန္ဒရီက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မေမေကလည်း သမီးလေး ... သမီးလေးနှင့် တယုတယ။ နန္ဒကတော့ မြတ်ဘုန်းကိုပဲ သတိရနေသည်။ မြတ်ဘုန်းသာဆိုရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ။ မင်းအခုလောက်ဆို ဟာဝိုင်ယီမှာ ပျော်နေပြီလား မြတ်ဘုန်း ... နန္ဒရင်တွေ နာကျင်နေ၏။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေသည်။

“ကိုကို ... ”

“ဟင် ... ”

“သုန္ဒရီအနားရောက်ရင် ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ အတွေးတွေနဲ့ ငိုနေတာလဲဟင် ... ”

လူကြီးတွေက အခန်းထဲကနေ ထွက်ပေးကြသည်။

“သုန္ဒရီ ကျန်းမာရေးအတွက်ပါကွာ ... ကိုကိုစိတ်ပူနေတယ် နေကောင်းအောင် ကြိုးစားစေချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ... သုန္ဒရီက ရောဂါသည်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုစိတ်ပျက်မသွားပါနဲ့နော် ... သုန္ဒရီလေ ကိုကိုကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်”

“တော်ပြီကွာ ... ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့ ရန်ကုန်ကိုသွားကြမယ် ... တိုက်ခန်းလည်း မြေညီထပ်ငှားထားတယ် ... သုန္ဒရီလေး

၁၅

ရှင်မြတ်နိုး

စိတ်အေးအေးထားနော် ... ”

“ဟင် ... ”

“သုန္ဒရီကို တယုတယလေး ဖက်ထားပေးပါ ... ”

သုန္ဒရီရဲ့ ကလေးဆန်နေမှုတွေကို နန္ဒစိတ်ညစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြီး သုန္ဒရီအား ချစ်သူကဲ့သို့ ဆက်ဆံဖို့ ခက်ခဲလွန်းနေ၏။ ဒါပေမယ့်လည်း ... သုန္ဒရီ စိတ်ချမ်းသာစေရန် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိမ်းဖက်ထားလိုက်ရလေသည်။

@@@

စိုးလပြည့်စာပေ

မျန်းခွဲဖူးတယ်

၁၅၃

အခန်း (၁၃)

ကိုကိုရင်ခွင်က မြတ်ဘုန်းအတွက် ပူပူလောင်လောင်ကြီး ဖြစ်နေသလိုပင်။ ကိုကိုအကြင်နာတွေ၊ အချစ်တွေကပင် မြတ်ဘုန်းနှင့်မတန်လို့လား။ အပျော်တွေ ဘယ်လောက်ပဲပေးနေပါစေ မြတ်ဘုန်းမပျော်နိုင်။ ကမ်းခြေအလှလည်း ခံစားမရ။ ကြယ်ငါးပွင့် အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးကလည်း မြတ်ဘုန်းအတွက် ကြမ်းတမ်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ လမ်းတစ်လမ်းကဲ့သို့ပင်။ မြတ်ဘုန်း ဟန်ဆောင်နေရတာလည်း စိတ်ပင်ပန်းလွန်းနေသည်။ ကိုကိုဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက တကယ့်ကို အဖိုးတန်လွန်းနေတဲ့ တံဆိပ်တွေပါ။

“မြတ်ဘုန်းလေးက ဘာပဲဝတ်ဝတ် အရမ်းလှတယ် ... ချောတယ်ကွာ၊ ကိုကိုအရမ်းကံကောင်းတယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“အဲဒီလို တောင့်တောင့်ကြီးအေးစက်စက် မပြောပါနဲ့၊ မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ... ကိုကိုက စိတ်မလုံဘူး၊ ကိုကို ... ဘာများအမှားလုပ်မိလဲလို့ စိတ်ပူတယ်ကွာ ... ”

“ကိုကိုရယ် ... မြတ်ဘုန်းလည်း ကိုကိုအချစ်တွေကို လက်ခံနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ ... ကိုကိုနဲ့အရမ်းစိမ်းနေတယ်၊ တစ်ခါတလေ မြတ်ဘုန်းရှက်တယ် ... ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေမှားနေလားလို့လည်း စိတ်ကမလုံဘူး ... ”

“မြတ်ဘုန်းလေး ဘာမှမမှားပါဘူး ... ကိုကိုချစ်မြတ်နိုးလို့ အရာအားလုံး ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့တာပါ ... စိတ်မလုံမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုအရမ်းချစ်တယ် ... ”

ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းကိုဖက်တော့ မြတ်ဘုန်း ရုန်းထွက်ပစ်ချင်တယ်။ နာကျင်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိပါဘူး။ မြတ်ဘုန်းအပေါ် ကိုကိုအရမ်းကောင်းလွန်းနေတာလည်း ... မြတ်ဘုန်းမသိလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲစွာ ရုန်းကန်နေရတဲ့မိဘတွေလည်း ချမ်းသာနေပါပြီ။ အိပ်မက်ပမာပဲ ... မြတ်ဘုန်းသိသိကြီးနှင့် အချစ်ကိုခံစားမရ။ ကြေကွဲမှုတွေက သူမရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေသည်။

“ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းလေးကို ပျော်နေစေချင်တယ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့တောင် ခံစားစေချင်တာပါ ... ”

“ကိုကိုရယ် ... ”

“အခု ... ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းယောက်ျားဖြစ်နေပြီ၊ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်သမျှ မြတ်ဘုန်းပိုင်ဆိုင်တယ် ... ကိုကိုမှာ မိဘတွေလည်းမရှိကြတော့ဘူး၊ မြတ်ဘုန်းမိဘတွေက ကိုကိုမိဘတွေပဲ ... မြတ်ဘုန်းမိဘတွေကိုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မထားတော့ဘူး ... မြို့နယ်တိုက်နဲ့ထားချင်တယ်”

“နေပါစေကိုကို ... ရပါပြီ၊ ဖေဖေက ရှက်တတ်တယ်၊ အားလည်းနာနေတယ် ... ကိုကိုရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာတွေက ကြီးမားလွန်းပါတယ်”

“ကိုကိုဇနီးအတွက်ပဲ၊ ကိုကိုအချစ်တွေကို သက်သေပြချင်တယ် ... မြတ်ဘုန်းလေး ပျော်ရွှင်ပြီး ကိုကိုအနားမှာပဲ နေစေချင်တယ် ... ”

သူသိနေတာက မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ နန္ဒစောနောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရှိနေဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ငယ်ချစ်ဦးပဲ ... မြတ်ဘုန်းလေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ နန္ဒစောနောင်လည်း လက်ထပ်တော့မယ် ... မြန်မြန်လက်မထပ်ဖြစ်ဘဲ ဘာကြောင့်ရက်တွေရွှေ့နေသည်မသိပေ။ သူစိတ်ပူသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ”

“ဟင် ... ကိုကို”

“ကိုကိုကို ကတိပေးပါကွာ၊ ကိုကိုအနားကနေ မြတ်ဘုန်း ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားပါဘူးလို့လေ ...”

ကတိပေးရမယ်။ အဲဒါတော့ မြတ်ဘုန်းကတိပေးရမှာ ဝန်လေးနေသလိုပင်။ မြတ်ဘုန်းစိတ်က တစ်ခါတရံ အရူးအတွေးတွေ ဝင်ရောက်နေတတ်သည်။ နန္ဒကောင်မလေး သုန္ဒရီ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် ... ဒါမှမဟုတ် နန္ဒအမေ အန်တီသဇင် သေဆုံးသွားခဲ့ရင်ရော ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... တွေးတောင်မတွေးသင့်ပါဘူး။ နန္ဒကို မျှော်လင့်နေတဲ့စိတ်ကို မြတ်ဘုန်းမုန်းတယ်။ ကိုကိုက သူမအားမျက်နှာလေးကိုဆွဲမော့ကာ သူ့ကိုကြည့်စေ၏။ အဖြေ စောင့်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေးနှုတ်ကနေ ကိုကိုအနားကနေ မြတ်ဘုန်း ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ ... ကိုကိုကြားချင်တယ် ... ပေးပါ မြတ်ဘုန်းလေးရယ်နော် ...”

“အဲဒီကတိကို မတောင်းပါနဲ့ကိုကိုရယ် ... ကံကြမ္မာတွေကို ဘယ်သူက ကြိုတင်မြင်နိုင်မှာလဲ ... အဲဒီလိုကတိမျိုးကြီး မပေးချင်ပါဘူး ... မြတ်ဘုန်းကလည်း ကိုကိုအနားကနေ ထွက်သွားစရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘဲနဲ့ ...”

“အကြောင်းရှိလာရင်ရော ...”

“ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းကို နှိပ်စက်မှာလား ... ဖောက်ပြန်မှာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လား ... စမောလ်လေးတွေနဲ့ ကဲပြမ္မာလား ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုက ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ ယောက်ျား ... အဖေက အရမ်းလေးစားတယ် ချီးမွမ်းတယ်လေ”

မြတ်ဘုန်း ... မင်း ... တမင် ကတိမပေးချင်တိုင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာပါကွာ။ သူသိသည်။ မြတ်ဘုန်းမပေးချင်တဲ့ကတိကိုလည်း သူကစွတ်အတင်း မတောင်းလိုပေ။ မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ မျက်နှာလေးတစ်ချက် ညှိုးသွားမှာတောင် ရဲစွမ်းထက်က မနေတတ်အောင် ချစ်မြတ်နိုးနေရ၏။ သူမကို ဘာမှမမေးတော့ဘဲ အပျော်တွေပဲ ပေးစွမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ကဲပါကွာ ... မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တော့ပါဘူး ... မြတ်ဘုန်းလေး မျက်နှာလေးပေါ်မှာ သောကရိပ်လေး ... ဖြူမှုန်လေးတစ်မှုန်စာလောက် တွယ်ကပ်မနေစေချင်တာ”

“ကိုကိုရယ် ...”

မြတ်ဘုန်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့တုန်နေအောင် သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ခဲ့ရတာလဲဟင်။ ကိုကိုအချစ်တွေကို ခံယူထိုက်တဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင် မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ကိုကိုကို အချစ်တွေ တုန်ပြန်ပေးအပ်ဖို့ ဝန်လေးတွေနဲ့တိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မြတ်ဘုန်းအတွက်ဆို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ကိုကိုလိုလေးသေးမရှိ အလွန်အကျွံ လုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ ... ဘယ်သွားချင်လဲ”

“မြတ်ဘုန်းတို့ မြန်မာပြည်ပဲ ပြန်ချင်ပါတယ်ကိုကိုရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒီမှာ မပျော်ဘူးလား ... ”

“ကိုကိုမှာလည်း အလုပ်တွေရှိနေသေးတယ်လေ ... ပြန်ကြရအောင်နော် ... ”

နန္ဒရဲ့ လက်ထပ်ပွဲ ရွှေသွားသည်ဟု မြတ်ဘုန်းသိထားသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ... မြတ်ဘုန်းတို့ မင်္ဂလာပွဲထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင်လုပ်ဖို့တုဲ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ပြိုင်နိုင်လို့လား ... ပြိုင်လေ။ စောင့်ကြည့်မယ်။ ကိုကိုနှင့်နေထိုင်ရတဲ့ အခြေအနေတွေအားလုံး နန္ဒလိုကောင် ဘယ်လိုလိုက်မိမှာလဲ ... နင့်အမေက မြတ်ဘုန်းနဲ့ မတူမတန်ဘူးဟုတ်လား ... မိဘကတော့ သားသမီးကို ဆင်စီးမြင်းရံမြင်ချင်တာ ထားလိုက်ပါ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ချစ်သူအဖြစ် လူသိရှင်ကြားတွဲလာခဲ့တဲ့ ချစ်သူအပေါ် တာဝန်မဲ့တဲ့ နန္ဒ ... ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်။ နန္ဒကောင်မလေး သူနဲ့ရှိတဲ့ လား။ အေးမွန်ကတော့ မြတ်ဘုန်း ခြေဖျားတောင်မမီပါဘူးတဲ့။ ဖြူရော်ရော်နဲ့ ချမ်းသာတာပဲရှိတာပါတဲ့။ နန္ဒက ငွေမက်တဲ့ကောင်လား။

“မေမေသဘောမတူလည်း ... မောင် ... ယောက်ျားပါ။ တာဝန်ယူရဲပါတယ် ... မြတ်ဘုန်းအပေါ် မောင်ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ဘူး၊ အဝေးလည်းမခံနိုင်ပါဘူး ... မောင်ခိုးပြေးမယ်၊ ဘဝကို တည်ဆောက်မယ် ... မြတ်ဘုန်းက မောင့်အချစ်ဦးပါ ... မောင်အရမ်းချစ်မြတ်နိုးရပါတယ် ... ”

အလကားနန္ဒ။ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့တာနဲ့များ သစ္စာမဲ့သွားရက်သည်။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး ငယ်ချစ်ဦးကို သတိတရတွေ့တော့ တမ်းတနေမိတာလည်း ... မြတ်ဘုန်း မုန်းတီးရွံ့ရှာနေပေမယ့် နန္ဒကိုမေ့ပစ်လိုက်လို့ မရတာ ခက်နေ၏။ ကိုကို သူမကိုဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့လဲ။

ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းလေး ... အပြင်ထွက်မယ်။ ရေကူးကြမလားဆိုမှ မြတ်ဘုန်းအတွေးတွေ ရပ်သွားသည်။

“အင်း ... ကောင်းသားပဲကိုကို ... မနက်ဖြန်တော့ ရန်ကုန်ကိုပြန်မယ်နော် ... ”

“မြတ်ဘုန်းလေး ပြန်ချင်နေပြီလားကွာ ... ကိုကိုနဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးလား ... ”

“ပျော်ပါတယ် ... ကိုကို”

မြတ်ဘုန်းကလေ တစ်မျိုးပဲသိလား။ သူများနိုင်ငံတွေ ဘယ်
လောက်ကို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းပြီး လှပခမ်းနားနေပါစေ ရန်ကုန်
ကို လွမ်းတတ်တယ်”

“မြတ်ဘုန်းလေးသဘောပါပဲ ... ကဲ ... အဝတ်အစားလဲ
ရေထဲဆင်းမယ်”

“အင်း ... ”

ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မည်ဆိုတော့လည်း မြတ်ဘုန်းအရမ်းဟန်
မဆောင်နိုင်အောင် ပျော်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်နေအောင်
လွမ်းနေသလိုပဲ။ သူမရေကူးဝတ်စုံလေးကို လဲလိုက်သည်။

“အို ... အရမ်းစွဲမက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ၊
အနက်ရောင်လေးနဲ့ မြတ်ဘုန်းအသား ဝင်းအိအိလေး အရမ်းလိုက်
ဖက်တယ် ... ချစ်တယ် ... မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ... ”

ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုကိုက အရူးအမူးပဲ မြတ်ဘုန်းခန္ဓာကိုယ်လေး
ကို ဆွဲပွေ့ကာ ချစ်တယ်ဟု တတွတ်တွတ်ပြောရင်း အနမ်းလေး
ပေးသည်။ မြတ်ဘုန်း ငိုချင်တယ် ... ကိုကိုအယုအယ အကြင်နာ
တွေကိုရတိုင်း သစ္စာမဲ့သွားတဲ့ အရူးကောင်နန္ဒကို သတိရတမ်းတမိ
နေသည်။

“မြတ်ဘုန်းကို မောင်အရမ်းချစ်တယ် ... ဘယ်တော့မှမခွဲ
ဘူး ... မြတ်ဘုန်းကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ပွေ့ဖက်ထားချင်တယ်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ထားရပဲကွာ ... ”

“မောင် ... ”

“ပြော ... ”

“တကယ်လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ မပေါင်းဖက်ရဘဲ ဝေး
သွားကြရင်တောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမေ့ကြေးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပေါင်းဖက်ရမှာလဲ ... နမိတ်မရှိကွာ၊ ဖွဟဲ့
လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှလည်း အဝေးမခံနိုင်
ဘူး၊ မေ့လည်းမေ့လို့မရဘူး ... သစ္စာရှိကြေးနော် ... ”

“အင်း ... ”

ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းလက်လေးကိုဆွဲပြီး ရေကူးကန်ဆီပြေး
တော့မှ သတိဝင်လာသည်။ မြတ်ဘုန်းက အိမ်ထောင်ရှင် ... မြတ်
ဘုန်းဘေးမှာ မြတ်ဘုန်းယောက်ျားခင်ပွန်းကိုကိုက ရှိနေ၏။ မြတ်
ဘုန်းကို အချစ်ကြီးချစ်ပြီး လင်ယောက်ျားရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ
ကျေလွန်းနေသည်။

“ဗွမ်း ... ”

“အား ... ”

ကိုကိုက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ချို၍ ရေကန်ထဲပစ်ချ
ပြီး ... သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ဆင်းလာကာ မြတ်ဘုန်း
ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်သည်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကိုကိုလွန်ပါတယ် ...”

“ချစ်တယ် ... တကယ်ကွာ၊ မီးဖြူသီး၊ ဖန်ခါးသီးသာဆိုရင် ကိုကိုငုံထားတယ် ... တာနောယကွာဘိလူးလို အာခံတွင်းထဲမှာ ရွှေကြုပ်လေးနဲ့ငုံထားလို့ရရင် ကောင်းမှာပဲကွာ”

“ကိုကိုကလည်းလေ ... ပိုတယ် ... မြတ်ဘုန်းက ကောင်းဆိုးမလေးနော် ... စိတ်အပြောင်းအလဲလည်းမြန်တယ် ... ကိုကိုအချစ်တွေနဲ့ ထိုက်တန်ပါ့မလား ...”

“ထိုက်တန်တယ် ... လုံးဝပဲ ... ကိုကိုအပေါ် မြတ်ဘုန်းလေးဆိုးချင်သလောက်ဆိုးပါ ... ခွင့်လွှတ်ပြီးချစ်မယ်”

“ယောက်ျားတွေက အစမှာတော့ ဒီလိုပဲပြောကြမှာပေါ့နော် ... နောက် ... ရိုးအိသွားရင် မြတ်ဘုန်းကို အပြစ်တွေရှာပြီး အသစ်ရှာချင်ကြတာပါ”

“အဲဒီလိုယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ ကိုကိုမပါဘူးနော်၊ မြတ်ဘုန်းလေးကငယ်တာပဲ ... ဆိုးနဲ့တာလေးကိုပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မှာပါ”

ကိုကိုရဲစွမ်းထက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အချစ်တွေ၊ အကြင်နာတွေ စီးပျော်ဝင်နေပြီး ရိုးသားတည်ကြည်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုမူနေထိုင်မှု စတိုင်လ်အပြည့် ... ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့ မိန်းမလေး ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်မလဲ။ မြတ်ဘုန်း

သိပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းဘဝလေးကိုလည်း နန္ဒအမေရှေ့မှာ ခေါင်းမောရင်ကော့နိုင်ခဲ့တာလည်း ... ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မြတ်ဘုန်းအချစ်ကို ခံစား၍မရခဲ့။ မြတ်ဘုန်းနှလုံးသားတွေထုံနေ၏။ ကိုကိုအချစ်ကို လက်မခံချင်။ အေးစိမ့်စိမ့်ရေကန်ထဲမှာ ပူလောင်လောင်ကြီး။ ကိုကိုအထွေးအပွေ့ အနမ်းအရှိုက်တွေက အသက်မဲ့အေးစက်နေလေသည်။

“ကုမ္မဏီရောက်ရင်တော့ ... မြတ်ဘုန်းလေး ကိုကိုတို့ ကုမ္မဏီမှာ ဒါရိုက်တာလုပ်ရမယ် ... လုပ်ငန်းတွေသင်ပေးရမယ်၊ ကိုကိုပြီးရင် မြတ်ဘုန်းဩဇာအာဏာသက်ရောက်စေရမယ် ... မြတ်ဘုန်း လုပ်ချင်လား ...”

“လုပ်ချင်တယ် ... မြတ်ဘုန်း စီးပွားရေးတွေ လုပ်ချင်တယ်”

မြတ်ဘုန်းအတွက် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေသာမက နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးမြင့်မှု၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေလည်း လိုအပ်နေသေးတယ် ... ခင်ပွန်းက သူဌေးပဲ နာမည်ကြီးအောင်လုပ်တာ ဘာခက်လို့လဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်က မိုးထိတုန်ဟည်း ရိုက်ခတ်နေစေရမယ်။ ကိုကိုနှင့်ဝေးရာကို ကူးခတ်သွားတော့ ကိုကိုက နောက်မှလိုက်ဖမ်းသည်။

“ကောင်မလေး ... အရမ်းမြန်တယ်၊ ရွှေငါးလေးတစ်ကောင် လိုပါပဲလား”

မြတ်ဘုန်း မတရားဘူး။ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာမနေချင်လို့ ရေထဲမှာ ပြေးနေတာပါ။ မြတ်ဘုန်း ငယ်စဉ်လေးတည်းက ရေကူးကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်။ နန္ဒနဲ့အတူတူ ဝါသနာလည်းတူပြီး ရေကူးသင်တန်းတွေလည်း တက်ခဲ့ကြ၏။ ကုက္ကိုင်းရေကူးကန်မှာဝင်ပြီး ရေကူးနေကြ။ ငယ်ချစ်ဦးကို လွမ်းမောတမ်းတစရာတွေ ရှိနေပြန်သောကြောင့် ကန်ဘောင်ပေါ်ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ဘာလို့ထွက်ပြေးရတာလဲ ... အရုံးပေးတာလား ... ပြန်ဆင်းခဲ့ ... ”

“ဟင့်အင်း ... တော်ပါပြီ၊ အရမ်းချမ်းလာလို့ တုန်နေတယ်၊ အခန်းကိုပဲ ပြန်တော့မယ်”

“နေဦးလေ ... အရမ်းချမ်းနေလား ... ”

“သွားပြီ ... ”

ကိုကို ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မြတ်ဘုန်း တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ အရူးမလေးပါ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ရှူးထချင်တယ်။ ချောက်ချောက်ချားချားနဲ့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်ပြေးချင်လာသလိုပဲ။ မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ ညစ်နွမ်းပုတ်သိုးနေတဲ့ အသဲနှလုံးတွေရှိနေတယ်။ ရင်ကိုခွဲပြီး ထုတ်ပေးစမ်းပါနော်။ ကိုကိုကိုချစ်နိုင်မယ့် နှလုံး

သားအသစ်တွေ ထည့်ပေးပါလားဟင်။ သူမ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေပန်းအောက်မှာ အကြာကြီးအဓိပ္ပာယ်မရှိ ရပ်နေမိသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ရေချိုးနေတာကြာပြီကွာ ... ချမ်းတယ်ဆို တော်တော့လေ ... ထွက်ခဲ့ ... ”

ကိုကိုက အပြင်မှအော်ပြောလိုမရတော့။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို တဝှန်းဝှန်းထုမှ သူမကြားပြီး ရေပန်းကိုပိတ်ပစ်ရသည်။ မြတ်ဘုန်းအပြင်ထွက်လာတော့ အမွှေးပွသဘက်အကြီးကြီးနှင့် ရေချိုးခန်းအပြင်မှ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုကိုက ... သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံစေကာ ရေစိုနေတဲ့ မြတ်ဘုန်းဆံပင်တွေကိုလည်း တယုတယလေး သုတ်ပေးနေသည်။

အခန်း (၁၄)

သုန္ဒရီနှင့်နန္ဒ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ... မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းကား ပြီး တည်းသည်။ နန္ဒတို့အိမ်မှာတော့ မေမေကလက်မခံ။ အလိမ်မာ လေးနှင့်တိုက်ခန်းမှာပဲ တည်းနေ၏။ နန္ဒလက်ထပ်မည့် ကောင် မလေးက ရောဂါသည်လေးဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိစေလိုပေ။ မေမေအတွက် ဂုဏ်ပကာသနကိုပဲ အဓိကထားနေတာ ... နန္ဒ လည်းမကြိုက်။ နန္ဒပါ ... မြို့ထဲတိုက်ခန်းမှာ နေထိုင်ရသည်။

“ကိုကို လိုက်နေပေး ... သုန္ဒရီနားမှာ ကိုကိုအမြဲတမ်းရှိနေ ရမယ် ... သုန္ဒရီ အရမ်းကြောက်လို့ပါ ကိုကိုနဲ့ဝေးရမှာကိုလေ”

နန္ဒ စိတ်အရှုပ်ထွေးရဆုံးပါပဲ။ သုန္ဒရီက အရမ်းတွယ်ကပ် လွန်းနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သုန္ဒရီ ... နေကောင်း သွားမှာလည်း သူအတ္တကြီးစွာ မလိုလားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ မြတ်ဘုန်း ... မင်းအရမ်းပျော်နေတာလား။ အရွဲ့တိုက်ပြီး ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လက်ထပ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်းကိုယ်တိုင် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဆုံသွားလို့ မဟုတ်လား။ မေမေကတော့ နန္ဒမင်္ဂလာပွဲအတွက် ဒီထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပဖို့တဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်အား သတင်းလွှင့်ထားသည်။

“မေမေရာ ထားလိုက်စမ်းပါ ... သုန္ဒရီရောဂါအခြေအနေ မေမေအသိဆုံးပဲ ... လောလောဆယ် လက်ထပ်ဖို့ခက်ခဲတယ်တဲ့”

“နေပြန်ကောင်းတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်သား ... မေမေလည်း စိစဉ်နေတယ်”

“မြတ်ဘုန်းကို လိုက်မိဖို့လွယ်မလားမေမေ ... မြတ်ဘုန်း ယောက်ျားက သူဌေး ...”

“တိတ်စမ်း ... မြတ်ဘုန်းရှင်ကို အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အဖေ အရွယ်ကြီးယူထားတာ ...”

“မေမေ ...”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆယ်နှစ်ကွာတယ်ဆိုတာ အဖိုးကြီးပဲ၊ နေပါဦး ... မင်းက မြတ်ဘုန်းရှင်ကိုထိတာနဲ့ ဆတ်ဆတ်ခါနာနေရ လား ... သူဌေးတွေတာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါအောင် ယူပစ်တာ၊ အရှက်မရှိ ...”

သူလည်း မေမေအနားမှာ မနေလိုပေ။ ဖေဖေက လူအေး ကြီး၊ စီးပွားပဲရှာပြီး အချိန်ပြည့်လုပ်ငန်းခွင်မှာ၊ အစစ်မတွေ့ကလည်း ...

ဖိုးလပြည့်စာပေ

သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့။ မေမေပဲ ... သူလည်း အိမ်မှာမနေချင်။ မြတ်ဘုန်းကို သတိရနေလို့ပါ။ သုန္ဒရီက ဖုန်းဆက်ခေါ်နေသဖြင့် သူထွက်လရသည်။ လမ်းမှာ အန်တီရီရိန္ဒယ်နှင့်တွေ့တော့ ကားကိုရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြ၏။ အန်တီရီရိန္ဒယ်မှာ ဝတ်ထားတာ စိန်တွေညွတ်သီးနေသည်။

“နန္ဒ ... သား ... ”

“အန်တီရီရိန္ဒယ် ... ဝမ်းသာပါတယ် ... အခုလိုတွေ့ရတာလေ၊ မြတ်ဘုန်းရော ပြန်လာပြီလား ... ”

“ပြန်လာပြီနန္ဒ ... အခုပဲ အန်တီရီရိန္ဒယ် သွားကြပြီး ... သူတို့နေမယ့်တိုက်ကြီးထဲပို့ခဲ့ရတယ်”

နန္ဒလေးကိုမြင်ရင် ဒေါ်ရီရိန္ဒယ် စိတ်မလုံပေ။ သမီးကိုချစ်မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ကောင်လေးပါ။ မိမိကြောင့် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

“အန်တီရီရိန္ဒယ်လေ ... သားကိုမြင်ရင် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... သမီးကိုလက်ထပ်လိုက်ရင် မင်းဒုက္ခရောက်မှာပါ။ သင့်အကြောင်း အန်တီရီရိန္ဒယ် အသိဆုံးပဲ၊ ဂုဏ်မောက်တယ်၊ ရက်စက်တယ် ... အန်တီကိုလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေလုံးဝသိမှာမဟုတ်ဘူး ... ရက်စက်မှာပဲ ... သားလေးရော ... မင်္ဂလာပွဲကို ရက်ရွှေ့သွားတယ်ဆို ... မင်းဘာအကူအညီလိုလဲ ... အင်းလေ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘာလိုမှာလဲ ... မင်းလက်ထပ်မယ့် ကောင်မလေးကလည်း ချမ်းသာတာပါပဲ ... ”

“အဆင်ပြေပါတယ် အန်တီရီရိန္ဒယ် ... နန္ဒတို့ဖူးစာရေစက်မရှိကြလို့ဘဲနေမှာပါ ... ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မြတ်ဘုန်း ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ... ဝမ်းသာဆုံးက နန္ဒပါ ... ”

“နန္ဒလေး စိတ်သဘောထားပြည့်ဝပြီး ... သမီးအပေါ်ချစ်တာလည်း အန်တီရီရိန္ဒယ်အသိဆုံးပါ ... အန်တီရီရိန္ဒယ်တို့ မိသားစုကို ကယ်တင်လိုက်တာလည်း နန္ဒလေးပါပဲ ... ”

“နန္ဒ ... သွားပြီနော် ... ”

အန်တီရီရိန္ဒယ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာသဖြင့် နန္ဒအားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး ကားကိုဆက်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နန္ဒလည်း ကြွေကွဲရပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းပြန်ရောက်ပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ အကြာကြီးမနေတာလဲ။ မောင်သိပါတယ် ... မင်းရင်ထဲက နှလုံးသားကို မြတ်ဘုန်း ... မောင့်ကိုမမုန်းပါဘူး ... ချစ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဖူးစာရေစက်တော့ ကုန်နေပါပြီ။ မြတ်ဘုန်းမှာက တရားဝင်ခင်ပွန်းရှိနေပြီဖြစ်သည်။ နန္ဒကလည်း သုန္ဒရီကို လက်ထပ်ရမှာပဲ။ မေမေက အရမ်းလက်ထပ်စေချင်နေတယ်။ သုန္ဒရီ အဖေပိုင်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး ... သူ့လက်ထဲရောက်စေချင်နေသည်။ သူ့ကားရပ်လိုက်တော့ သုန္ဒရီကထွက်ပြီး ... ကြိုနေထ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ယုံယုံလေးပဲ အားမရှိ။ သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ထား၏။ မင်းလေးကိုလည်း သနားတယ် သန့်ရီရယ်။ ကိုကိုကို အရမ်းချစ်နေတာပါ။ နန္ဒကတော့ မျက်နှာပူသလိုလို ရှက်ရဲရဲ။ သူဌေးသမီးရောဂါသည်ကို လက်ထပ်ဖို့ စောင့်နေရတာ စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ။ နန္ဒကကိုယ်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ချမ်းသာချင်တာပါ။ သုန္ဒရီမိဘတွေကတော့ နန္ဒကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ အပ်နေကြသည်။

“မောင်နန္ဒ ရောက်လာမှပဲ လန်းတော့တယ် ... သမီးလေးဝေဒနာတွေပျောက်ကင်းချမ်းသာဖို့ .မောင်နန္ဒကူညီမှဖြစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သုန္ဒရီကို နန္ဒအတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ အန်ကယ် ... ”

“အန်ကယ်လည်း အလုပ်တွေရှိလို့ ပြန်ရမယ် ... မင်းအန်တီကျန်ခဲ့မယ်လေ ... သမီးလေးအနားမှာနေပေးပါ။ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ဒီမှာ ... မသက်သာရင်တော့ နိုင်ငံခြားမှာပဲ သွားကုသသင့်ရင် ကုမယ်လေ ... ”

“နန္ဒဘက်ကတော့ စိတ်ချပါ ... သုန္ဒရီကို စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့အရေးကြီးပါတယ် ... မောင်နန္ဒပဲ စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မှာပါကွယ် ... မောင်နန္ဒက လူတော်တစ်ယောက်ပဲ ... အန်ကယ်လည်း အသက်ကြီးပြီ၊ မင်းလက်ထဲပဲအပ်

ချင်တာပါ။ သမီးလေးလည်း စိတ်အေးစေချင်တယ် ... ”

“သုန္ဒရီကို လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ကျွန်တော် ... ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ လုပ်ငန်းတွေလုပ်မှာပါ။ အန်ကယ်သင်ကြားပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို တစ်ကပ်စကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်အန်ကယ်”

“ဒီစကားမျိုးကြားရတာ အန်ကယ်အရမ်းကျေနပ်တယ်။ မောင်ရင့်ကိုလည်း လေးစားပါတယ် ... အားပေးပါမယ်”

သုန္ဒရီဖေဖေက ကြိုးစားတဲ့သူပါ။ နန္ဒလေးစားမိသည်။ နောက်နေ့မှာပဲ မန္တလေးကိုပြန်သွားသည်။ နန္ဒကတော့ သုန္ဒရီဆေးခန်းပြဖို့တွေ တာဝန်ယူနေရ၏။

“ကိုကို ... ”

“ပြောလေ ... သုန္ဒရီ ... ”

“သုန္ဒရီလေ ... ကိုကိုကို မောင်လို့ပြောင်းခေါ်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သုန္ဒရီရဲ့ ... ကိုကိုပဲခေါ်ပါ။ သုန္ဒရီက ကိုကိုထက် အသက်ငယ်တာပဲ”

သုန္ဒရီက မောင်ဟုပြောင်းခေါ်မယ်ပြောနေ၍ နန္ဒအထိတ်တလန့်နှင့် မနှစ်သက်သလိုကြီးနှင့် ဒေါသတွေလည်းဖြစ်သွားသည်။ အကြောက်အကန် ပြင်းထန်ကန့်ကွက်ချင်တာပါ။ သုန္ဒရီက ပျော့ခွေခွေလေး ... ဖြူရော်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တုန်တုန်ရီရီ သူ့စိတ်တွေကို လျော့ပစ်ရသည်။

“နန္ဒနော် ... ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်လို့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဝေးကွာရင်တောင် ... နန္ဒကို မောင်လို့ ခေါ်ခွင့် မြတ်ဘုန်းတစ်ယောက်တည်းရှိစေရမယ် ... ကတိနော်”

“မြတ်ဘုန်းနဲ့မောင်က ဘာဖြစ်လို့ဝေးကြရမှာလဲ ... မောင် ချစ်သူ မြတ်ဘုန်းရှင်အတွက် ... မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထာဝရနေပြီး ခေါ်ရမယ့် အမှတ်အသားလေးပဲ”

“မြတ်ဘုန်းက ကြောက်တယ် ... မောင်တို့မိဘတွေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်လေ ... ဂုဏ်လည်းရှိတယ်၊ မြတ်ဘုန်း က ... ”

“ဆက်မပြောပါနဲ့လား မြတ်ဘုန်းရယ် ... မောင်ကတော့ လုံးဝအဝေးမခံဘူး ... ခိုးပြေးမှာပဲ၊ ဘဝကိုတည်ဆောက်ကြမယ်၊ မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းပဲ အတူတူလက်တွဲပြီး လောကကြီးကို ဖြတ်သန်း ရမှာ ... မောင်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မြတ်ဘုန်းလေးနဲ့ပဲ သေဆုံးတဲ့အထိ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေဖြစ်ကြတဲ့အထိ၊ မြေးတွေ ... မြစ်တွေ”

“မောင်နော် ... ရှင့်ဘက်ကိုပဲ ကျွန်မက စိတ်ပူတာသိလား၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှင့်အမေမျက်နှာကျောကြီးက တင်းတင်းလာတယ်၊ ကျွန်မမေမေကလည်း ရှင့်အမေကို အရမ်းအောက်ကျခံဆက်ဆံနေ ရတယ် ... ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး ... ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ဘယ်သူတွေတားတား နောက်ဆုံး

မိုးပေါ်ကနေ သိကြားမင်းကြီး နားကင်းကြီးနဲ့ဆင်းတားဦး ... မခွဲ ဘူး ... မောင်ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ခိုးပြေးမယ် ... ဒါပဲ ... ”

“မောင်ရယ် ... ”

နန္ဒစိတ်တွေ တဒဂံမေ့လျော့ အသိကင်းမဲ့စွာ မြတ်ဘုန်း အမှတ်နှင့် သုန္ဒရီကို ပွေ့ဖက်မိနေသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးအစုံကို နမ်းမည်ပြုပြီးမှ အသိစိတ်တွေ ပြန်လာ၍ မျက် နှာချင်းထိလှအနေအထားကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လွှဲပစ်သည်။

“မောင်ရယ် ... သုန္ဒရီ နှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းပါ၊ မောင့်အနမ်း တွေကို သုန္ဒရီ ... တမ်းတစွာ တောင်းနေမိပါတယ်”

“မဖြစ်ဘူးသုန္ဒရီ ... မင်းက နှလုံးခံစားလို့မရနိုင်ဘူးလေ၊ ကိုကိုဆင်ခြင်ရမှာ ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ သုန္ဒရီ ... နှလုံးဖောက်လာနိုင် တယ် ... ဆေးခန်းပြရဦးမှာပါ”

နန္ဒ ငြင်းပစ်သည်။ သူ့စိတ်က မြတ်ဘုန်းကို သတိရတမ်းတ စိတ်နှင့် သုန္ဒရီကို ဖက်မိနမ်းမိတော့မလို့ ... သူရတ်တရက် အသိဝင် သွားပြီး အကြောင်းပြကာ သုန္ဒရီအား ဖက်ထားတဲ့ လက်တွေကို ဖြေလျော့ဖယ်ရှားမိသွား၏။ သုန္ဒရီ နှုတ်ခမ်းလေးစုတင်းသွားတော့ သည်။

“မောင်နော် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲ ... သုန္ဒရီကို ချစ်သူ တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံချင်တာမဟုတ်လား၊ မောင့်အကြောင်း

တွေကို သုန္ဒရီမသိဘဲနေမလား ... အရမ်းချစ်လို့ သည်းခံနေတာပါ”
 တမင် ... မောင်လို့ပြောင်းခေါ်တာပါ။ သုန္ဒရီ နှလုံးရောဂါ
 ပြန်ဖောက်လာရတာ ကိုကိုကြောင့်သိလား။ သုန္ဒရီ ရန်ကုန်ကနေ
 မောင်နှင့်စေ့စပ်ပြီး ပြန်ကာနီးတွင် ရပ်ကွက်ထဲမှ ကောင်မလေး
 တစ်ယောက်က ကိုကိုနှင့်သူ့ကောင်မလေး ငယ်ချစ်ဦးအကြောင်း
 ပြောပြခဲ့သည်။ သုန္ဒရီ ဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင်တဲ့
 သူမကိုပြသေး၏။ ချောလိုက်တာ ... သူဌေးတစ်ယောက်နှင့်လက်
 ထပ်သွားလို့ သုန္ဒရီ နည်းနည်းလေးစိတ်အေးခဲ့ရသည်။

“သုန္ဒရီ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ ... မင်းက နှလုံး
 ရောဂါသည်နော် ... ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကျန်းမာမှဖြစ်မယ်လေ”

“မောင်ပဲ ...”

“ကလေးကလားနဲ့ မောင်လို့မခေါ်နဲ့ကွာ၊ ကိုကိုဆိုတာက
 ကြားလို့ကောင်းတယ် ...”

“ဘာကြားလို့ကောင်းတာလည်း ... မောင်ပဲခေါ်မယ်”

“သုန္ဒရီ ...”

“ဟင် ...”

ကိုကိုမျက်နှာကြီး တည်သွားတော့ ... သုန္ဒရီ ထိတ်ထိတ်
 ပြာပြာနှင့် ကြောက်သွားရကာ မောချင်သွားသည်။

“ကိုကိုမကြိုက်ရင်လည်း သုန္ဒရီမခေါ်တော့ပါဘူးနော် ...”

စိုးလပြည့်စာပေ

တကယ်ပဲ ... မျက်နှာကြီးတင်းမသွားပါနဲ့ ... သုန္ဒရီ အရမ်းစိတ်ပူ
 တယ် ... ကိုကို စိတ်ဆိုးမှာကိုလေ ...”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့လည်း နန္ဒမရက်စက်နိုင်။ သုန္ဒရီက ဖြူ
 စင်သူလေးပါ။ နန္ဒကို အချစ်ကြီးချစ်နေရှာသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်
 သွားသလို သူ့ရင်ခွင်ထဲလည်း ပြိုကျလာ၏။ သုန္ဒရီအမောဖောက်
 လာပြန်ပြီထင်တယ် ... သူ့ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။

“သုန္ဒရီ ဘာဖြစ်တာလဲ ... မောနေလား ... အဲဒါကြောင့်
 ကိုကိုပြောတာလေ ... စိတ်ကိုမခံစားရဘူးလို့ ထိန်းမှပေါ့”

ကိုကိုရယ် ... သုန္ဒရီလေ မသေချင်သေးပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့
 လက်ထပ်ချင်တယ် ... မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပချင်တယ်။ ကိုကိုရင်
 ခွင်မှာ သုန္ဒရီရဲ့ခင်ပွန်းအဖြစ် တစ်ညတာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် နားခိုအိပ်
 စက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက မြတ်ဘုန်း
 ရှင်ပါ။

“သုန္ဒရီမယုံရင် နန္ဒကို မောင်လို့ခေါ်ကြည့်လေ ... မြတ်ဘုန်း
 ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခေါ်ခွင့်ရှိရမယ့် အမှတ်အသားတဲ့ ... နန္ဒ
 မကြိုက်ဘူး ...”

သုန္ဒရီသိနေပေမယ့် ကိုကိုကို ဖွင့်ဟမပြောမိပေ။ ကိုကိုစိတ်
 ဆိုးမှာ၊ ဒေါသထွက်သွားမှာ သုန္ဒရီကြောက်လို့ ... ချစ်ဦးသူပဲရှိရှိ
 ဘာပဲရှိရှိ၊ သုန္ဒရီ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့မှာပဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ဆိုတာက

စိုးလပြည့်စာပေ

လက်ထပ်သွားပြီ။ တရားဝင်ခင်ပွန်းနဲ့ အပျိုလည်းမဟုတ်တော့
ကိုကိုကိုလည်း သုန္ဒရီလေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်တို့မင်္ဂလာပွဲထက် ကြီး
ကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ယူချင်တယ်။ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းရှင်ကို
အရမ်းချစ်တဲ့အကြောင်းသိပြီး ... မန္တလေးမှာ သုန္ဒရီကြွေကြွေကွဲကွဲ
ခံစားရပြီး စိတ်တွေပူပန်နာကျင်နေရလို့ ပျောက်စပြုနေတဲ့ နှလုံး
ရောဂါပြန်ထလာတာပါ။ ကိုကိုရယ် ... မောင်လို့လည်း မခေါ်တော့
ပါဘူး။ မျက်နှာကြီးတင်းသွားတာပဲ ဒေါသတကြီး ဟန့်တားပစ်မလို့
ပါ။ သုန္ဒရီ အသက်ရှူမဝဖြစ်လာသည်။

“သုန္ဒရီ ... စိတ်ကိုမခံစားပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအနားမှာ ကိုကိုရှိ
နေတာပဲ ... ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ ... မဖြစ်ဘူး၊ ဆေးရုံ
ပဲတက်နေမှကောင်းမယ်ထင်တယ် ... အန်တီလာပါဦး၊ သုန္ဒရီ နည်း
နည်းမောနေတယ် ... ဆေးပေးပါ ... ”

သုန္ဒရီ မေမေလည်း အိပ်ခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်လာပြီး
သမီးကို ပြုစုနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း သမီးလေးရယ် ... မနက်က
အကောင်းပါ ... ဆေးခန်းသွားကြရအောင် ... ”

သုန္ဒရီအတွက် ဆေးရုံကားလှမ်းခေါ်ပြီး ဆေးခန်းမှာပဲ
အနားယူနိုင်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။

“သမီး ခဏပါ ... အဲဒီလောက်ရောဂါသည်ကြီး မဟုတ်ပါ

စိုးလပြည့်စာပေ

ဘူး၊ ဆေးရုံကားကြီးနဲ့ မလိုဘဲနဲ့ ... ”

သုန္ဒရီ မောဟိုက်ခွမ်းနယ်သွားတာဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကိုကို
ရှေ့မှာ ရောဂါသည်ကြီးလို မနေထိုင်လိုပေ။ သူမ ထူမတ်လိုက်၏။
စိတ်ပူနေတဲ့ ကိုကိုကိုကြည့်၍ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုန္ဒရီရယ် ... ဆေးခန်းမှာပဲ နားရအောင်ပါ
မင်းမောနေတာပဲ ဟန်ဆောင်နေပြတာ ဘယ်သူမှ အကျိုးမရှိဘူး
နော် ... သုန္ဒရီ ... ကိုကိုစကားနားထောင် ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးလေးရယ် ... ဆေးခန်းမှာက ပစ္စည်းစုံ
တယ် ဆရာဝန်တွေလည်း ရှိနေတာပါ”

“သမီးရောဂါသည်မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုကိုမောင်းပို့တဲ့ကား
နဲ့ပဲ ဆရာဝန်ကြီးကိုပြမယ် ... သုန္ဒရီ ဆေးရုံကားကြီးနဲ့ မသွားချင်ပါ
ဘူး ... ”

သုန္ဒရီ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းပယ်နေရင်း သတိလစ်သွား
သည်။

၀၀၀

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁၅)

“ဘာပြောတယ်အေးမွန် ... နန္ဒလက်ထပ်မယ့် ကောင်မလေးက နှလုံးရောဂါသည် ဟုတ်လား ... ဟား ... ဟား ဟင်း ... ကောင်းတယ်၊ ဂုဏ်မက်တဲ့ဒေါ်သဇင်အောင် ချွေးမလောင်းကရောဂါသည် ... သူက သူ့သားနန္ဒအမွေရဖို့ပဲလေ၊ သေတော့ဘာဖြစ်လဲ ... ”

မြတ်ဘုန်း ဘာဖြစ်လို့ပျော်သွားရတာလဲ။ စိတ်သဘောထားယုတ်မာကောက်ကျစ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် နန္ဒလက်ထပ်ရသေးဘူးဆိုတော့ နည်းနည်းလေး စိတ်သက်သာသွားသလို ... သူ့ကောင်မလေးနှလုံးရောဂါထပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတာဆိုတော့ ပျော်သွားသည်။ ဟန်းနီးမွန်းကနေပြန်လာပြီး ... အေးမွန်ထံ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေသွားပို့တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သတင်းတွေကြားရ၏။ မြတ်ဘုန်း စီးလာတဲ့ကားကြီးက သိန်းထောင်ချီတန်တာပဲ၊ မြတ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဘုန်းကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းပျော်သလို ... လွတ်လပ်စွာနေဖို့ ပြောထားသည်။

“မြတ်ဘုန်းကို ဘယ်လိုမှမယှဉ်ပြိုင်နိုင်လို့ နန္ဒအမေ အရူးဖြစ်နေတယ် ... ချွေးမလောင်းသတင်းကို အထူးလျှို့ဝှက်ထားတာဟာ ကံဆိုးချင်တော့ ဆေးခန်းမှာ သတိလစ်နေတဲ့ ချွေးမလောင်းကို အရေးပေါ်တင်နေတုန်း ... အေးမွန်နဲ့တိုးတာ၊ သူတို့ကတော့ မတွေ့ပါဘူး ... နန္ဒက ပွေ့လာတာ ... ”

နန္ဒနဲ့တန်တာပဲလေ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဂုဏ်မက်တဲ့ကောင် ... ရောဂါသည်ပဲရမယ်လေ။ မြတ်ဘုန်း အူလိုက်သည်းလို့က်ရယ်နေသဖြင့် အေးမွန်က လက်တိုပြီး သတိပေးရသည်။

“ဟဲ့ ... တော်တော့ ... နင့်ရယ်သံက အကျယ်ကြီးပဲ”

“ရယ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ... ပျော်လို့ရယ်တာပဲ နန္ဒကိုမရလို့လည်း မြတ်ဘုန်းရှင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမနေဘူး၊ အရမ်းပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေရတယ်ဆိုတာ ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ သိစေချင်တာ”

“သိပါတယ်ဟဲ့ ... နန္ဒအမေမောက်မာလို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မကြည်ကြပါဘူး ... နင့်ဘက်ကပဲ၊ လက်ဆောင်တွေပေးတာ ကျေးဇူးပဲ ... များလိုက်တာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကောင်းစားတော့လည်း အေးမွန်တို့ ကောင်းစားရတာပဲပေါ့လေ ... နန္ဒက နင့်ကို

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လာခိုးပြေးရင်တောင် နင်ဒုက္ခရောက်မှာ ... ”

အေးမွန်ရယ် ... ငါလေ အတောင်းတဆုံးက နန္ဒရိုးပြေးတာ ကိုပါပဲဟာ။ ဒုက္ခတွေကို ငါခံစားကြည့်ချင်တယ်။ နန္ဒရင်ခွင်ထဲမှာ ဆို ငါအရမ်းပျော်နေမယ်ထင်တယ်။ အခုထိတောင် ငါတမ်းတနေမိ တာ နန္ဒပဲ ... ကိုကိုက အဖြည့်ခံပါ။ မြတ်ဘုန်းကို အရမ်းချစ်မြတ် နိုးနေလို့ သံယောဇဉ်အမျှင်လေးတန်းတာပဲရှိနေတယ်။ ကိုကို စည်း စိမ်ဥစ္စာတွေ စံစားနေရတာ ငါရှက်တယ်။ နောင်တလည်းရမိပါ တယ်။ ကိုကိုအပေါ် ငါအရမ်းမတရားဘူးလို့လေ။ ငါ့နှလုံးသားထဲ မှာလေ နန္ဒကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေပဲ သိမ်းထားချင်မိတယ်။ အစားထိုး လို့မရဘူးဟာ။ မြတ်ဘုန်း ... ဒီရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့လည်း နန္ဒ နှင့်ဆော့ကစားခဲ့တဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ... နန္ဒစက်ဘီးနောက်မှာ ထိုင်ပြီး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် လုပ်ခဲ့တာတွေမြင်ပြီး ပျော်ရွှင် စွာ သွားလာခဲ့တဲ့နေရာလေးတွေကို နာကျင်စွာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ လာ၍ မြတ်ဘုန်း ငိုချင်လာရသေးသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ဟင် ... ”

“နန္ဒကိုမေ့လိုက်တော့၊ ဒါဟာ ... နင့်အတွက် အရမ်းခက်ခဲ မယ်ဆိုတာသိပါတယ် မြတ်ဘုန်းရယ် ... မေ့ပစ်သင့်လို့ပါ။ ဟိုကောင် နန္ဒက သူ့ကောင်မလေးအတွက် ပျာယာခတ်နေတာဟာ သူကမေ့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

နေပြီ ... ”

နန္ဒက မြတ်ဘုန်းကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီတဲ့လား ... လွယ်လွန်း ပါတယ်။ အေးမွန်စကားတွေက မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ ခါးသည်းသွား ရသည်။ ဟုတ်ပါတယ်လေ။ နန္ဒကိုယ်တိုင်က ရက်ရက်စက်စက်ပဲ မြတ်ဘုန်းကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာပဲ မေ့ပစ်လိုက် ... သူမလက်ဆောင်ပေး တဲ့အထဲမှာ အေးမွန်အတွက် Hand Phone တစ်လုံးပါဝင်သည်။

“နင့်အတွက် Hand Phone ပဲအေးမွန် ... ဟိုကောင်နန္ဒ သတင်းကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြော ... ”

“ဘာသတင်းလဲ ... ”

“သူ့ကောင်မလေး သေတဲ့သတင်း ... ”

“မြတ်ဘုန်း ... နင်ရူးနေပြီလား၊ နင်ဘာကိုမျှော်လင့်နေ သေးတာလဲ ... ဦးရဲစွမ်းထက်အပေါ် နင်လုံးဝသစ္စာမမဲ့နဲ့နော် ... နင် ... အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ နင့်အပေါ် နန္ဒသစ္စာမဲ့တော့ နင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ ... ကိုယ်ချင်းစာစမ်းပါ။ ဒီဖုန်းကို နန္ဒအကြောင်း သိချင်လို့ လက်ဆောင်ပေးတာဆိုရင်တော့ ငါလက်မခံချင်ဘူး ... ငါကနင် ... နန္ဒကို စိတ်နာအောင်ပြောပြတာပါ ... နင်က ... သူ့ ကောင်မလေးကို သေစေချင်နေတာလား ... ဘာလဲ ... နန္ဒ ကောင်မလေးသေရင်၊ နင်က ... ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ကွာရှင်းပြီး ပြန်ယူ မလို့လား”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ဝေးသေးတယ် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ကိုကိုမကွာဘူး သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ကို ပြန်ယူစရာလား ... မြတ်ဘုန်းအပေါ် သစ္စာ မဲ့ခဲ့တဲ့ဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်ခံစားနေစေချင်လို့ ... သူ့အမေ ဒေါ်သဇင်အောင်လည်း မှတ်သွားစေချင်လို့ပါ”

“တော်ပြီဟာ ... နင်ဒီရပ်ကွက်ထဲကို သိပ်မလာနဲ့ ... အရေး ကြီးတာက နင့်အိမ်ထောင်ရေးကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုလေးဖန်တီးဖို့ပဲ မြန်မြန်ကလေးယူ ... ”

အေးမွန်က မြန်မြန်ကလေးယူလို့ အကြံပေးပေမယ့် မြတ်ဘုန်းက ကိုကိုနှင့်မင်္ဂလာမဆောင်ခင်တစ်ရက်မှာပဲ သန္ဓေတားတဲ့ ဆေးကပ်တွေဝယ်ပြီး သောက်ထားပြီးပြီ။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိပါဘူး။ ကိုကိုနှင့်ကလေးရမှာ မြတ်ဘုန်းမလိုလားသလိုတဲ့။ မြတ်ဘုန်း စိတ်တွေရဲ့စေ့စားမှုကို တစ်ခါတရံ မြတ်ဘုန်းပင် နားမလည်နိုင်။ မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးကလေးယူတဲ့။ ကိုကိုကလည်း မြတ်ဘုန်းရယ် ကိုကိုအတွက် သားလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက်မွေးပေးပါတဲ့။ မြတ်ဘုန်းစိတ်က မလိုချင်။ သန္ဓေတားဆေးတွေ ခိုးသောက်နေတာ ဘယ်သူမှမသိကြပေ။ မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း မြတ်ဘုန်းသောက်ခဲ့သည်။

“လောကကြီးထဲမှာ ဦးရဲစွမ်းထက်လို ယောက်ျားမျိုးမရှိနိုင်

ဘူးဟာ ... မြတ်ဘုန်းကံကောင်းတယ်၊ ဒါ ... ဖူးစာရေစက်ရှိကြလို့ လေ ... နင့်ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်က ဦးရဲစွမ်းထက်ပဲ သေချာတယ်။

“မြတ်ဘုန်းမှ မသေသေးတာဘဲ အေးမွန် ... ”

“ဘာပြောတယ် ... နင့်စကားကြီးက ကြောက်စရာကောင်း လိုက်တာဟာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိစရာ ... တော်ပြီဟာ နင်ပြန်တော့”

“ကောင်မ ... မောင်းထုတ်နေတယ်၊ ငါ့ကိုနားလည်ပေး စမ်းပါ။ ငါနဲ့နင်က ... ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်အတွင်းကျကျသိထားကြတာပါ ... သည်းခံပေးမှပေါ့ ဟ”

“နင်အရူးထတိုင်း နားလည်မပေးနိုင်ပါဘူး ... နင့်ဘဝ အပျက်မခံနိုင်တာ ... နန္ဒအကြော်ငှား နင်တတွတ်တွတ် ပြောဆို မေးမြန်းနေတာကိုက ... ငါမုန်းတယ် ... ”

“ငယ်ချစ်ဦးတွေလေ ... ငယ်ကချစ်တော့ အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာတဲ့”

“ကြီးမှချစ်တော့ အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်းတဲ့”

“မြတ်ဘုန်းက အနှစ်တစ်ရာတောင် အသက်ရှင်မှာမဟုတ် ဘူး”

“အရူးမ ... ”

မြတ်ဘုန်းကိုလည်း အေးမွန် အပြစ်မတင်လိုပေ။ နန္ဒ

မြတ်ဘုန်းတို့ ဘယ်လောက်အထိ အချစ်ကြီးချစ်ကြတယ်ဆိုတာ အေးမွန်အသိဆုံးပင်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေမှာ သစ္စာဆိုကြ၊ သစ္စာ ရေတွေသောက်ကြ၊ ကိန္နရီ ကိန္နရာ မောင်နှံထက်တောင် ကံသေး တယ်။ မြတ်ဘုန်းရယ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြေကြေကွဲ ကွဲမျက်ရည်စတွေ ပြည့်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ပြန်တော့မယ် ... အလကားလျှောက်ပြောနေ တာပါဟာ ... ငါ့ရင်ထဲမှာ ကိုကိုပဲရှိနေတာပါ။ နင်နဲ့တွေ့တုန်း ရှေး ဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်တွေပြောတာပါ ... နောက်ပိုင်း ငါ စီးပွားရေးတွေလုပ်တော့မယ် ... နိုင်ငံခြားမှာ သင်တန်းကျောင်း သွားတက်မယ် ...”

“နင့်ကိုကိုက လွှတ်လား ...”

“ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းသဘောပဲ။ မြတ်ဘုန်းကြိုက်တာလုပ် ပျော်သလိုနေ ... ကိုကိုအနားမှာ ကိုကိုဇနီးအဖြစ်နေပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာတယ်တဲ့ ...”

“ဟယ် ... ကံကောင်းလိုက်တာ၊ လင်ရက်အရမ်းကောင်း လွန်းတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင် ... အားကျတယ်၊ ဘယ်ဘဝက ဆုတောင်း တွေလဲ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... သွားပြီနော်၊ ပြန်တော့မှာ”

ဖေဖေတို့ဆီလည်း ဝင်တွေ့ပြီးပြီဖြစ်၏။ မြတ်ဘုန်းပြန်တော့

မည်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုကုမ္ပဏီကိုသွားရမှာ မြတ်ဘုန်းကိုလုပ်ငန်းတွေ သင်ပေးမလို့တဲ့။ ပြီးတော့ ... ကိုကိုနဲ့အတူတူပြန်မယ်။ ညစာစား ကြမယ်။ မြတ်ဘုန်း ... ကားမောင်းထွက်လာတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မြတ်ဘုန်းကလည်း ခပ် ကြွားကြွားလေး ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ မြတ်ဘုန်းကား အကောင်းစားကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတဲ့ သတင်းကို နန္ဒအမေနား ပေါက်ကြားစေချင်၍ဖြစ်သည်။

“မြတ်ဘုန်းရေ ... ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ ကိုယ့်ဘဝတူချင်းတွေ မြတ်ဘုန်းက အရမ်းချောတာကိုး ... တော်ကောက်ခံရတာပဲဟေ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မြတ်ဘုန်းက ရပ်ကွက်ကိုတော့ မမေ့ ပါဘူး ... သင်္ကြန်ရောက်ရင် အလှူအကြီးအကျယ်လာလုပ်မယ်၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကိုလည်း ပိုက်ဆံနဲ့ကန်တော့မယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... မြတ်ဘုန်းလေး ဒီ ထက်ချမ်းသာအောင်မြင်ပါစေ”

မြတ်ဘုန်းရှင်ပဲဟာ။ အရွဲ့တိုက်တတ်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ် ယောက်မရှိအောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သူ။ မြတ်ဘုန်းကို နန္ဒ အမေ ဘယ်လိုကျောအောင်လုပ်မလဲ ... လုပ်လေ ... နန္ဒက သူဌေး သမီးကိုရတာ၊ မြတ်ဘုန်းရှင်က သူဌေးကြီးကိုရတာ။ မြတ်ဘုန်း အပျော်တွေများပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကားနှင့်တိုက်မိတော့

မလိုဖြစ်သွား၍ ကြည့်လိုက်တော့ ... ဒေါ်သဇင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အို ... ဆောရီးနော် အန်တီသဇင် ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ... ဆေးခန်းကလား ... ”

“ဘာ ... ”

“ချွေးမလောင်းနှလုံးရောဂါဖောက်ပြီး ... ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ဆို ... ”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ဒီသတင်း နင်ဘယ်ကနေကြားလာတာလဲ၊ မဟုတ်မဟတ်တွေ ရပ်ကွက်ကလည်း သူများအတင်းအရမ်းပြောချင်နေကြတာပဲ ... နင့်မင်္ဂလာပွဲထက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင်ကျင်းပဖို့ ငါ့သားမင်္ဂလာပွဲကို နောက်ဆုတ်ထားတာဟဲ့ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဟင်း ... ဟင်း ... အဟွန်း၊ မြတ်ဘုန်းကြားရတာက နန္ဒသတို့သမီးလောင်းက ဆေးရုံမှာတဲ့ ရောဂါသည်တဲ့ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

မြတ်ဘုန်းရှင်က ကားအကောင်းကြီးမောင်းလို့ မိမိချွေးမလောင်းသတင်းက ရပ်ကွက်ထဲပျံ့နှံ့နေပြီပဲ။ မြတ်ဘုန်းရှင် ကြားသွားလို့ ဒေါ်သဇင်အောင် ဒေါသထွက်သွားရသည်။ ကောင်မစုတ်လေး ... နင့်ကိုငါ့သားနှံပေးစားပြီး နင်တို့အမေအိမ်ကို အကြွေးနဲ့

သိမ်းလိုက်ရမှာ ... အခုတော့ မြတ်ဘုန်းရှင်အဖေနဲ့အမေက ကောင်းစားနေလိုက်တာ။ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ မတန်မရာ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံးစီနဲ့ အမြင်ကတ်စရာကောင်းတယ်။ ရဲစွမ်းထက်ဆိုတဲ့သူဌေးကပဲ အဖြစ်သဲပြနေတယ်။ အသက်ငယ်ငယ်ချောချော ... ကောင်မလေးကို ရလိုက်တာကိုး။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်လေးက ဒေါ်သဇင်အောင်ရဲ့အသံနှလုံးတွေကို ဒေါသမီးတောက်တွေ လောင်မြိုက်စေရန် ဓာတ်ဆီလောင်း၍ မီးရှို့သလို ဖြစ်နေသည်။

“ညည်းက ဆီးသီးသည်မမျိုင်းပဲ ... ကောင်းကောင်းသတိထားနေနော် ... ဆီးသီးသည်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရောက်တော့လည်း မြတ်ဘုန်းရှင်တို့က ခုံရင်းပဲပေါ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ဘုရင်ကတော်ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်ကာလလေးမှာတော့ မိဖုရားစည်းစိမ်အပြည့်အဝ ခံစားရမှာပဲ ... ဒါပေမယ့် အန်တီသဇင်ထင်ထားသလို ဆီးသီးသည်ဘဝပြန်ရောက်မသွားအောင်တော့ မြတ်ဘုန်း ကြိုးစားထားပါ့မယ် ... မကြာခင် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်ဖို့ စီစဉ်နေတယ် ... ကိုကိုရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ဦးစီးလုပ်ရမှာ ... မြန်မာပြည်မှာတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဒေါ်မြတ်ဘုန်းရှင်အဖြစ်ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်လေ ... အဟွန်း ... အဟွန်း ... ”

“တောက် ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

မြတ်ဘုန်းရှင် ပြောပစ်ချင်နေတာတွေ ပြောလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်အားရစွာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားသည်။ ငါကအတ္တကြီးပြီး မောက်မာပြနေတာမဟုတ်ဘူးနန္ဒ ... နင်ကစခဲ့တာပဲ။ ငါ့ကို အရှက်တကွဲနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် သုန္ဒရီဆိုတဲ့ သူဌေးသမီးနဲ့စတဲ့ပြပြီး သစ္စာဖောက်သွားတာ၊ နင်လေ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရပ်သိရွာသိတဲ့ချင်တိုင်းတဲ့ပြီး ဥပက္ခာပြု တာဝန်မဲ့စွန့်ပစ်ထားခဲ့လို့ရမလား ... မြတ်ဘုန်းရှင်ပဲဟာ၊ နာကြည်းမှုအပေါင်း သရဖူဆောင်း၍ နန္ဒနှင့်သူ့အမေ ဒေါ်သဇင်အောင်တို့အား ထိုးချေမှုန်းပစ်လိုသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... နင့်ရင်ထဲက နန္ဒကိုဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါဟာ ... ဘာလုပ်မှာလဲ ... နင့်ဘဝက ကောင်းကင်ဘုံအထိ မြင့်တက်နေပြီပဲ ... အောက်ကိုငုံကြည့်မနေစမ်းပါနဲ့တော့”

သူငယ်ချင်းအေးမွန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို မြတ်ဘုန်း ပြန်ကြားယောင်လာကာ အမှန်ဆုံးစကားဟု သိရှိနေပေမယ့် ... မြတ်ဘုန်း နှလုံးသားထဲမှ ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူက ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။ မောင့်ကို မြတ်ဘုန်းက ဘယ်လိုမှ တိုင်းတာပြလို့မရနိုင်တဲ့ ရင်နှင့်အပြည့်အသိပ် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ... ငယ်ချစ်ဦးလေ စွန့်ပစ်ခံရလိုက်ရတာလည်း မြတ်ဘုန်းပါပဲ။ နောက်ကောင်မလေး အသစ်တစ်ယောက်နဲ့တွဲသွားလို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အရှက်ရနေခဲ့ရတာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လည်း မြတ်ဘုန်းပဲဟာ ... ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့မောင်းမိနေပြီးမှ ကိုကိုကုမ္ပဏီကို လွန်သွားမှအသိတွေ ပြန်ဝင်လာကာ ပြန်ကွေ့မောင်းခဲ့ရလေသည်။

@@@

ဖိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁၆)

“ဟိုကောင်မက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လာလုပ်ပြနေတယ်သား ... ချက်စီနောက်တယ်၊ ပြီးတော့ ... သူနဲ့ရီ ဆေးရုံတက်ရတာလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ် ... ဟိုကောင်မက ... မေမေ့ကို လာရီနေသေးတယ်လေ”

“မေမေရာ ... ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စက ဖုံးဖိထားလို့မှမရတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... မြတ်ဘုန်းကိုသွားကြည့် မနေပါနဲ့၊ အရွဲ့တိုက်တတ်တဲ့အကျင့်ကိုက မပျောက်တာ၊ မြတ်ဘုန်းက ခံစားခဲ့ရတဲ့သူပဲ”

“ဘာပြောတယ် ... မင်းက ဒီဟာမကိုထိရင် ဘာကြောင့် အကာအကွယ်တွေပေးနေရတာလဲ ... သားကြည့်ရတာ မြတ်ဘုန်းကို မမုန်းသလိုဘဲ ... ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“မုန်းစရာအကြောင်းမှမရှိတာမေမေ ... သားက စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာလေ၊ မြတ်ဘုန်းက နစ်နာရသူပဲ”

“တော်စမ်း ... ဒီဟာမလေးက ဘာနစ်နာလို့လဲ ... မေမေက ကိုယ့်သားကို ဒီလိုအဆင့်မှာနေစေရမလား၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ဆင်စီးခြင်းရံစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရှေးစကား ... ဘယ်နားသွားထားမလဲ ... နစ်နာကြေးအဖြစ် သူ့အမေအကြေးတွေကို အဆုံးခံလိုက်တာလေ၊ ဒင်းတို့မိသားစု အိမ်ခြေရာခြေမပျက်အောင် ဒင်းအမေ အရှက်မကွဲအောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“အဲဒါ ... မြတ်ဘုန်းမှ မသိတာဘဲ”

“ဒင်းသိအောင် ပြောပြရမယ် ... ”

“မပြောပြနဲ့နော်မေမေ ... မြတ်ဘုန်းသိသွားရင် သားကို စိတ်မနာဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

မြတ်ဘုန်းက နန္ဒကိုအရွဲ့တိုက်ချင်တိုင်း တိုက်နေတာသိသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပွက်လောရိုက်အောင် မြတ်ဘုန်းလုပ်ပြနေကတည်းက နန္ဒကို မြတ်ဘုန်းချစ်နေဆဲဆိုတာ သက်သေပြနေသလိုပင်။ မြတ်ဘုန်းအမေကြောင့်ဆိုတာ သိသွားလျှင်၊ နန္ဒကို စိတ်မနာဘဲ ဦးရဲစွမ်းထက်ကို ချက်ချင်းကွာရှင်းပစ်မယ်ဆိုတာရော နန္ဒသိနေ၏။ မြတ်ဘုန်းအကြောင်းတွေ မကြားချင်။ သူနဲ့ရီကလည်း တစ်မျိုး၊ နန္ဒကိုတစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်လေးတောင် အပျောက်မခံဘဲ သူမရှေ့

စိုးလပြည့်စာပေ

မှာနေစေသည်။ အိမ်ကိုခဏလေး အဝတ်အစားတွေယူဖို့ ပြန်လာတော့လည်း မေမေက မြတ်ဘုန်းအပေါ် ဒေါသတကြီးနှင့်ပြောဆိုနေ၏။ နန္ဒစိတ်ညစ်ရ၏။ သူကဆိုးနေတာပဲ ... မြတ်ဘုန်းကိုလည်း သူနှလုံးသားထဲမှ ဖယ်လုတ်ပစ်၏။ မရဲ။ မြတ်ဘုန်းအပြုအမူတွေကို ဒေါသဖြစ်၍ နာကြည်းမုန်းတီးဖို့ကျတော့လည်း မြတ်ဘုန်းကို သစ္စာမဲ့ခဲ့တာ နန္ဒပဲ။ အကြွေးကိစ္စတွေ မြတ်ဘုန်းမေမေ အကူအညီတောင်းခဲ့တာတွေ ... မေမေ အကြပ်ကိုင်ခဲ့တာတွေ မြတ်ဘုန်းမှ မသိတာ။ မြတ်ဘုန်းချမ်းချမ်းသာသာနေရပြီး ခင်ပွန်းရဲ့အချစ်တွေ အပြည့်အဝရနေတာ နန္ဒကျေနပ်ဝမ်းသာရသည်။

“ကျွန်တော် အဝတ်အစားတွေယူပြီး ပြန်သွားရမယ် ... သုန္ဒရီ အိပ်ပျော်နေတုန်း ထွက်လာရတာပါ ... မေမေလည်း သိတာပဲ။ သုန္ဒရီက သားကို မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံဘူးလေ”

ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သားကိုလည်း ဒေါသဇင်အောင် သနားမိသည်။ ကံဆိုတာ အလကားပဲ။ သုန္ဒရီက နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်။ အခုတလော မကြာခဏ ... ဖောက်နေတတ်၏။ သားမှာ လက်မထပ်ရသေးတဲ့ ဇနီးလောင်းကို နေ့မအား ညမအားပြုစုပေးနေရရှာသည်။ ပိန်သွားတယ်။ ကြည်လင်ဝင်းဖန့်နေတဲ့သားရဲ့ အသားအရည်ကညိုရောင်သမ်းလာနေ၏။ စိတ်လည်းပင်ပန်းတယ် ထင်တယ်။ ဟိုကောင်မလေး မြတ်ဘုန်းရှင် အရွဲ့တိုက်ပြနေတာက

စိုးလပြည့်စာပေ

သားခံစားနေရမှာပါ။ မပြောတော့ပါဘူးလေ ... သားနှင့်လက်ထပ်မည့် သုန္ဒရီကရော အသက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပြောအဆိုခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“သား ... သွားတော့မယ် မေမေ ...”

“သွား ... သွား ...”

နန္ဒ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ သူလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ မနေချင်။ မြတ်ဘုန်းနှင့်သူ ယေစဉ်လေးတည်းက နေ ချစ်သူတွေအဖြစ်ရောက်တဲ့အထိ တတွဲတွဲသွားလာခဲ့တဲ့ အမှတ်တရနေရာလေးတွေဖြစ်နေသည်။ လမ်းမှာ အေးမွန်နှင့်ဆိုတော့ သူက ရယ်ပြန့်တိဆက်တာပင်အကြည့်ကို ဆတ်ခနဲလွှဲပစ်၏။ အေးမွန်ကတောင် နန္ဒကိုမုန်းနေတာပဲ။ အဖြစ်မှန်တွေ သူဘာအတွက်ကြောင့် ချစ်ရသော မြတ်ဘုန်းရှင်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာလဲဆိုတဲ့အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းမပြချင်။ ပြီးတာကလည်းပြီးသွားပြီပဲ။ နန္ဒဆေးခန်းကို ရောက်လာသည်။

“မောင် ... ဘာဖြစ်လို့ပြန်သွားရတာလဲ ... သုန္ဒရီ နီးနေတော့ မောင့်ကိုမတွေ့ရတာ အရမ်းလွမ်းသွားတာနော်”

“သုန္ဒရီကို သတိပေးထားတယ်နော် ... စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့လို့ ကိုကိုက ခဏလေးပြန်သွားတာပါ ... အဝတ်အစားတွေ ယူတာလေ”

စိုးလပြည့်စာပေ

“ဖုန်းဆက်လွမ်းမှာလိုက်ရင်တာပဲ ... မောင်ကိုက ပြန်ချင်တာမဟုတ်လား”

မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီးကို နန္ဒမနှစ်သက်မိ။ ကိုကိုလို့ ပဲခေါ်ဖို့ ပြောလို့လည်းမဖြစ်။ နန္ဒ စိတ်ညစ်မိသည်။ မြတ်ဘုန်းက ကံကောင်းပြီး ... နန္ဒက ကံဆိုးတာပါ။ သုန္ဒရီက ဂျီကျတယ်။ နန္ဒ နှင့်ချစ်သူတွေကဲ့သို့ နေထိုင်ပြုမူစေချင်သည်။

“သုန္ဒရီ ဆေးသောက်ရမယ် ... ဘာစားပြီးပြီလဲ”

သူနာပြုဆရာမလေးက ပေါင်မုန့်စားပြီးပြီတဲ့။ သုန္ဒရီ မေမေလည်းအိပ်နေသည်။ သုန္ဒရီကိုစိတ်ပူပြီး အရိပ်လိုကြည့်နေရတာပါ။ အချစ်တွေကို မျှော်လင့်တောင်းတနေသူ သုန္ဒရီနှင့်သူ ခပ်စိမ်းစိမ်းပုဝါးပါးပါးက ကာရံထားနေဆဲပါပဲ။ ချစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့နန္ဒ။ သံယောဇဉ်လေးပင် တွယ်ညှိနိုင်ဖို့ခက်နေ၏။ သုန္ဒရီနဲ့တော့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုနေသည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်နှင့် ထူထဲခိုင်ခံ့လွန်းတဲ့ မဟာတံတိုင်းကြီး ကာရံပစ်ချင်လို့ပါ။ သုန္ဒရီနဲ့ဖြူရောင်ရှက်ရှက်ခမ်းလေးက သူ့အနမ်းကို ငုံ့လင့်နေသလိုပင်။ သူ့ရှိနေလျှင် သူနာပြုဆရာမလေး အကြောင်းရှာပြီး အပြင်ထွက်သွားတတ်သည်။

“မောင် ...”

“ပြောလေ ... သုန္ဒရီ ...”

“ကိုကိုဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီးကို သုန္ဒရီ မနှစ်သက်ဘူး။”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မောင်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်၊ ကိုကိုဆိုတာက စိမ်းတယ် ... မောင်ဆိုတာ ကျွန်မရင်ကို ထိခိုက်စေတယ် ... ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“သုန္ဒရီ ...”

“ဟင် ...”

“ကိုကိုလို့ပဲခေါ်ပါ ...”

“မခေါ်ဘူး ... မောင်ပဲ ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ တွန့်တိုနေရတာလဲ မောင့်ငယ်ချစ်ဦးကိုပဲ မူပိုင်ပေးထားလို့လား ...”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ မင်းနဲ့ကိုကို လက်ထပ်ဖို့က မင်းကျန်းမာရေးကောင်းမှဖြစ်မယ်နော်၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား ... မင်္ဂလာပွဲရက်ကို မင်းကြောင့်ရွှေ့ထားရတာပါ၊ မောင်လို့ခေါ်တာ မင်းနှလုံးသားကိုထိခိုက်စေလိမ့်မယ် ... ကိုကိုလို့ပဲခေါ်ပါ ... ကိုယ်လည်းမကြိုက်ဘူး ...”

“ခေါ်မယ်ဆိုရင်ရော ...”

“ကိုကိုပြန်မှာနော် ...”

နန္ဒ စိတ်နည်းနည်းလေး တိုချင်သွားရသည်။ သုန္ဒရီက သူ့အကြောင်းတွေ သိထား၏။ ပြဿနာကို အစဆွဲထုတ်တာမျိုး မကြိုက်။ စိတ်ပျက်တယ်။ နန္ဒ ... နှလုံးသား နာကျင်ရလွန်းနေသည်။

“ဆေးသောက်မယ်နော် သုန္ဒရီ ... တခြားဘာတွေမှ ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

၁၇၆

ရှင်မြတ်နိုး

စားမနေပါနဲ့ ... သုန္ဒရီလေး နေကောင်းရင် တို့လက်ထပ်ပွဲကျင်းပမယ် ... ”

မောင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက သူ့ငယ်ချစ်ဦးအတွက်ပဲ ထားတာပါ။ သုန္ဒရီသိတယ်။ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။ မောင် ... မောင် ဘာဖြစ်လည်း ကိုကိုစိတ်ဆိုးသွားမှာတော့ သုန္ဒရီ ကြောက်ရွံ့နေ၏။ မပြောတော့ ... ကိုကိုသဘောဆန္ဒအတိုင်းပါပဲနော်။ သုန္ဒရီ နည်းနည်းလေး နေကောင်းသွားသည်။ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာ၍ ကိုကိုနှင့်အပြင်သွားချင်ကြောင်း တောင်းဆိုတော့ ... ကိုကိုက လက်မခံ။ အနားယူပါတဲ့။ သုန္ဒရီ ... နှုတ်ခမ်းလေး စုတင်းသွားရ၏။ အိပ်နေရာကနေ ရုတ်တရက် ထပစ်မိ၍ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ပြာဝေသွားသည်။

“အား ... ”

“ကိုကိုပြောသားပဲ ... သုန္ဒရီ ကောင်းကောင်းမကျန်းမာသေးဘူးလေ ... နားလိုက်ပါဦးကွာ ... ”

စိတ်တွေ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်ပြီး ‘အား’ဟု သုန္ဒရီ တအား အော်ပစ်တော့ မေမေအထိတ်တလန့်နဲ့ နိုးလာသည်။ သုန္ဒရီ အနားရောက်လာပြီး သုန္ဒရီကို ဖက်ထားကာ သတိနဲ့ထိန်းလေ။ သမီးနေမှမကောင်းသေးတာတဲ့။ မကြားချင်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အသံကြီး သုန္ဒရီ အခံရအခက်ဆုံးပဲ။ မောင်ဘာရပ်လုပ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မုန်းခဲးတယ်

၁၇၇

နေတာလဲ။ ကျွန်မကိုဖက်ထားဖို့ တွန့်နေသလိုပဲ။ ဒေါသကဖြစ်လာတော့ အသက်ရှူလို့မဝ။ သူနာပြုဆရာမလေးဝင်လာပြီး အောက်စီဂျင်ပေးရသည်။

“မောင်နန္ဒရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ် ... အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် ... သမီးလေးဆန္ဒအတိုင်းသာ လိုက်လျောပေးပါကွယ် ... ”

“သုန္ဒရီ သူ့ကိုယ်သူအားမရပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာပါ အန်တီ ပြောလို့လည်းမရဘူး ... ”

“မင်း ... ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံပေးပါကွယ်။ မင်းဘက်ကတာဝန်ကျနေတာ ... အန်တီတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးမျှော်လင့်နေတာက ဒီထက်ကြင်နာယုယမှုတွေပါ ... ”

လောကကြီးက ဘာကြီးလဲ ... ဘာကြောင့်များ သူ့အပေါ်ကို မတရားသဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲနေမှုတွေနှင့် မလုပ်သာ မလွန့်သာ ကံကြမ္မာဆိုးတွေ ကျရောက်နေခဲ့တာလဲ။ သုန္ဒရီအပေါ် သူလိုက်လျောမှုတွေအများကြီး ပြုလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ ရောဂါဝေဒနာကြောင့်ပါ။ ငွေကြေးစည်းစိမ်ချမ်းသာမှုတွေကြောင့်မှ မဟုတ်တာ။ သူ့ရင်ထဲမှဆန္ဒတွေကိုပင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိ။ နန္ဒထွက်သွားပစ်ချင်သည်။

“အန်တီသမီးလေးအသက်ကို ကယ်တင်ပေးပါ ... အန်တီတို့

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ မောင်နန္ဒအကုန်ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ ... တောင်းဆိုပါတယ် ... ”

“သုန္ဒရီကို ကျွန်တော် ဂရုတစိုက်ပြုစုပေးနေတာ၊ သုန္ဒရီဆိုက ရမယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ ... ကျွန်တော် မေတ္တာစေတနာ အပြည့်နဲ့ပါ”

“အန်တီသိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သမီးလေး အလိုလား အတောင်းတဆုံးက မင်းရဲ့အချစ်တွေ မြတ်နိုးမှုတွေပါ”

မောင်နန္ဒစောနောင်မှာ ငယ်ချစ်ဦးရှိနေတယ်ဆိုတာ သိထားပြီးတည်းက သမီးလေး နှလုံးတွေဖောက်လာနေသည်။ ဒါကလည်း မောင်နန္ဒအပြစ်မှ မဟုတ်တာဘဲ။ သမီးလေးက ဖြစ်နေတာပါ။ ပြောရတာ အားနာပြီး ရှက်စရာကောင်းပေမယ့် တောင်းပန်ရသည်။ ဆရာဝန်က သမီးလေးကို ဆေးထိုးပေးသွား၍ အိပ်ပျော်သွား၏။ မောင်နန္ဒရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကိုလည်း မိမိတို့ သဘောကျနေသည်။

“သားကို ... အန်တီအပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား မောင်နန္ဒရယ် ... မင်္ဂလာပွဲမလုပ်သေးခင် သမီးလေးနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်စေချင်တယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

“သမီးလေး သွားနိုင်ပါတယ် ... တရားရုံးမှာလေ ... ဒါမှမဟုတ် ဆေးခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားသူကြီးကိုခေါ်ပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့အန်တီ ... မဖြစ်နိုင်သေးလို့ပါ။ သုန္ဒရီက နေမကောင်းသေးတော့ ... ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ သုန္ဒရီနဲ့ စေ့စပ်ထားတာပဲ ... ”

“တောင်းဆိုပါတယ် လက်ခံပေးပါကွယ် ... သမီးလေး ပျော်သွားစေချင်လို့ပါ ... မောင်နန္ဒရဲ့မေမေနဲ့ရော သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့ရော အားလုံးတိုင်ပင်ထားပါတယ်၊ မောင်နန္ဒလက်ခံဖို့ပဲ လိုအပ်တာပါ”

နန္ဒအတွက် ငြင်းဆန်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေပါ။ မေမေက မပြောပြခဲ့။ နန္ဒက အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိသည်။

“မောင်နန္ဒကို အခွင့်အရေးသမားလို့ မထင်ပါဘူးကွယ်၊ လက်ခံပေးပါနော် ... ”

“ကောင်းပါပြီအန်တီ ... ကျွန်တော် လုပ်ပေးသင့်တယ်ထင်ပါတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုန္ဒရီက ကျွန်တော် မလွှဲမသွေ လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းကလေးပါ၊ စီစဉ်ပါ ... သုန္ဒရီ စိတ်ချယုံကြည်ဖို့အတွက်

ပါ ... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မောင်ရင် ... ”

မြတ်ဘုန်း ... မောင်လက်ထပ်တော့မယ်။ တကယ်တော့ မြတ်ဘုန်းအရင်တောင် မောင်ကလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ မောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ... သုန္ဒရီနဲ့လက်ထပ်မယ်။ အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ် ထစ်ခုပဲလေ။ မြတ်ဘုန်းနဲ့မောင့်ဘဝက ခြားနားသွားကြလို့ အတိတ် တွေကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ရတော့မယ်။ ပြီးဆုံးသွားသင့်နေပါပြီ။ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။

“သမီးလေး သုန္ဒရီသားနိုးလို့သိလိုက်ရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ ပါ။ ရုတ်တရက်ကြီးတော့ ... ပြောမပြရဲပါဘူး ... ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သုန္ဒရီကို ပြောပြပါ့မယ်အန်တီ ... သုန္ဒရီသိပ်ပြီး နလန်မထူသေးဘူးထင်ပါတယ် ... ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောရမယ် ... သုန္ဒရီဆန္ဒအတိုင်းပဲ စီစဉ်ပေးပါ”

သုန္ဒရီ အိပ်စက်နေဆဲပင် မျက်ဝန်းလေးတွေချိုင့်ပြီး ပိန်လွန်း သည်။ မင်းလေး နလန်မှထူပါ့မလား သုန္ဒရီရယ် ... ကိုကိုစိတ်ပူ တယ်။ သူမမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်မိနေသည်။

“မောင်နော် ... မြတ်ဘုန်းတို့ ကံမကောင်းလို့ အကြောင်း တစ်ခုခုနဲ့ ဝေးကွာသွားကြမယ်ဆိုရင်တောင် မြတ်ဘုန်းကလွဲပြီး

မောင်ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထပ်မချစ်ဘူးလို့ သစ္စာဆိုပြ ... ”

နန္ဒသစ္စာဆိုခဲ့သည်။ ကတိတွေလည်း ပေးခဲ့၏။ ကတိပျက် တဲ့သူ ... သစ္စာဖောက်ပစ်ခဲ့တာက မောင့်ဘက်ကလား ... မြတ် ဘုန်း။ ဒါကြောင့်ထင်တယ် ... မောင့်အိမ်ထောင်ရေးက လုံးဝ ကံ မကောင်းဘူး။ မောင်နဲ့လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးက နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာတွေဖောက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ပျော့ခွေလဲပြိုနေရတယ်။ ကိုယ်လက်ထပ်ယူရမည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ရှိရုံနဲ့ ရှိနေသင့်ပါတယ်။ သုန္ဒရီရဲ့ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင် မိသည်။

“ကိုကို ... ”

“ဟင် ... သုန္ဒရီနိုးနေတာလား ... ”

“အခုမှပါ ... သုန္ဒရီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လို့ ရင်ထဲမှာ အေးစိမ့်ပြီး လန့်နိုးသွားရတာပါ”

“သုန္ဒရီရယ် ... ”

သုန္ဒရီလက်လေးအား ပိုမို၍ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိ သည်။ သူမ ... နှုတ်ခမ်းလေးက ပြီးနေ၏။ သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ မှာ ရောဂါကြောင့် အင်အားပျော့တော့နေပေမယ့် ... အချစ်ရိပ်တွေ ကတော့ လင်းလက်တောက်ပနေသည်။ ကိုကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ဘုန်းရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့မယ်။ သုန္ဒရီက ကိုကိုကြောင့်

တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမှာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

ကိုကိုဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖြေသိမ့်လို့မရနိုင်တဲ့ နောင်တ
တွေမရစေချင်ဘူး သုန္ဒရီလေးရယ် ... နန္ဒလက်တွေက သုန္ဒရီကိုယ်
လုံးလေးအား ပထမဆုံးအကြိမ် ထွေးပွေ့ထားမိသည်။

၁၁၁

အခန်း (၁၇)

ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေသဖြင့် သုန္ဒရီ ဘယ်လိုဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်ရမှန်းမသိ။ ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တာပါ။ သုန္ဒရီ ရင်တွေ
ခုန်လွန်းလာသည်။

“ကိုကိုက တောင်းဆိုတာပါ ... သုန္ဒရီလေး ပျော်အောင်
လေ ... တရားရုံးမှာသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ် ... သုန္ဒရီလေး
သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လားကွာ ... ”

“သုန္ဒရီ သွားနိုင်ပါတယ် ... သတို့သမီးလေးတစ်ယောက်လို
ပြင်ဆင်ချင်တယ် ... သုန္ဒရီ ဆေးရုံကနေ ဆင်းတော့မယ်လေ”

သုန္ဒရီ ဖြစ်ချင်တာက ကိုကိုရဲ့အလှပဆုံး သတို့သမီးလေးပါ။
ပိန်လျှလျခန္ဓာကိုယ်လေးကိုလည်း အားမရ။ အားအင်တွေ ပြည့်ဝ
နေတဲ့ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုကိုဝေယျာဝစ္စတွေ ပြုစု
ချင်တယ် ... သူမစိတ်တွေ တက်ကြွရွှင်လန်းသွားစေသည်။ ပြီး

တော့လည်း ... ကိုကိုအယုအယတွေက ယခင်ကကဲ့သို့ အေးစက်စက်မဟုတ်ပါ။ နွေးထွေးနေသည်။

“သုန္ဒရီလေး နေကောင်းရဲ့လားကွာ ... ကိုကိုက အနားယူနေစေချင်တာပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... အိမ်ကပဲ ကိုကိုနဲ့ပလက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးလေးကိုပြင်မယ် ...”

“မင်္ဂလာပွဲကျမှ ပြင်ပါလား သုန္ဒရီရယ် ...”

“လက်မှတ်ထိုးတာလည်း မင်္ဂလာအခမ်းအနားပဲဟာ ဆင်းမယ် ...”

“သုန္ဒရီလေး ...”

“ဟင် ...”

“စိတ်တွေအရမ်းမခံစားရဘူးလေ ... ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မှာ ဒီလောက်ကောင်ပဲ ပျော်ရလား ...”

“ပျော်တာပေါ့ ... သုန္ဒရီရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒပဲဟာ”

သုန္ဒရီကို ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ကို ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်မပြုပေ။ ဆေးခန်းမှာက အရေးမကြီးပေမယ့် အိမ်မှာဆိုလျှင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် ဆက်ဆံဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဟု တားမြစ်ထားသည်။ သုန္ဒရီက ဆန္ဒပြင်းပြနေ၏။ အိမ်ပဲပြန်ချင်သည်။

“ဆေးရုံမှာပဲ ကျင်းပမယ် ... တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်။

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ပြီးတော့ ... ဆေးခန်းပြန်လာပြီး အနားယူရမယ် ...”

“သုန္ဒရီမြင်ပါတယ် ... လူမမာကြီးလို မတားပါနဲ့၊ သုန္ဒရီ နေကောင်းနေပါပြီ ... ဒီညနေပဲ ဆင်းမယ် ...”

“သုန္ဒရီ ခေါင်းမာတယ်ကွာ ... ကိုကိုကို စိတ်ပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“သုန္ဒရီကို ပျော်စေချင်တယ်ဆို ...”

သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးအား ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တော့ ဆင်းခွင့်မပေးပေ။ သုန္ဒရီက အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိသေးဘူးတဲ့။ သုန္ဒရီ ပြန်ခွေကျသွား၍ ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

“သုန္ဒရီ ... သတိထားပါ ... မင်းအရမ်းခံစားလွယ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ ... ထိန်းချုပ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သုန္ဒရီကို လူမမာကြီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာ မကြိုက်ဆုံးပင်။ သုန္ဒရီ ဘာမှမမြင်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုအချစ်တွေကို မျှော်လင့်ခြင်းတွေနှင့် သုန္ဒရီအသည်းတွေ နာကျင်ခံစားနေရသည်။ ဆေးရုံကနေဆင်းမယ် ... ကိုကိုဇနီးအဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ ဆေးခန်းမှ ဆင်းခွင့်ပေးခဲ့သည်။

“ဒီမင်္ဂလာပွဲလေးက တရားဝင်လက်ထပ်တဲ့ပွဲလေးပဲနော်”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မောင်နန္ဒနဲ့ အတူတူနေခွင့်တော့မရှိဘူး ... ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးတော့ပဲ မဟုတ်လား ... သူနဲ့ရိလေ ကိုကိုနဲ့အတူတူနေချင်ပြီ ... ”

“သမီးလေး နေကောင်းမှ မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပကြမယ်လေ နော် ... သမီးလေး ... ”

သမီးလေးကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆောင်နေသည့်ပုံ။ အားကမရှိ သေးပါဘူး။ မိမိတို့ စိတ်ပူမိနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မချရဘူးတဲ့။ သူနဲ့ရိရဲ့ နှလုံးရောဂါအခြေအနေ အဆိုးရွားဆုံးအခြေအနေပဲ ရှိနေ သေးသည်။

“မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပစရာမလိုပါဘူးမေမေ ... ရှုပ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့အတူတူနေချင်ပြီ ... နောက်တစ်ပတ်မှာ တရားရုံးမှာ လက် ထပ်မယ် ... သမီးလှပတဲ့ သတို့သမီးလေးအဖြစ် ပြင်ဆင်မယ်”

“သမီးလေးရယ် ... ”

“မန္တလေးမှာ ကိုကိုနဲ့သမီးအတွက် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းလေး ပြင်ဆင်ပေးပါ”

“မဖြစ်ဘူး သမီးလေး ... လုံးဝမဖြစ်သေးပါဘူး။ မေမေတို့ က သမီးလေးစိတ်အေးရအောင် လက်ထပ်ပေးမှာပါ”

“သမီးရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒပါ ... လိုက်လျောပေးပါမေမေ”

“သမီးရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒ ... မဟုတ်လား”

“သမီး ... မန္တလေးမှာပဲ လက်မှတ်ရေးထိုးမယ်၊ သမီးဆန္ဒ အတိုင်း စီစဉ်ပေးပါ ... ကိုကိုနဲ့အတူတူနေပါရစေ”

သမီးလေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မန္တလေးပြန်ဖို့ပြောနေ သဖြင့် စိတ်ပူရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်မပြု။ ရန်ကုန်မှာ ဆေးခန်း ပြန်ပြုရမည် ဖြစ်သည်။

“မေမေ ... သမီးလုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ပြုပါ။ သမီးဆေးခန်း တွေလည်း ပြမနေချင်တော့ပါဘူး။ သမီး ... နေကောင်းပါပြီနော်”

သူနဲ့ရိ လူမမာကြီးလိုမနေချင်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုနှင့်လက် ထပ်လိုက်လျှင် သူနဲ့ရိ နေပြန်ကောင်းသွားမည်ဟုထင်သည်။ မုန်း လိုက်တာ။ ဆေးခန်းတွေပဲပြနေရတယ်။ သူနဲ့ရိရင်ထဲမှာ ကိုကိုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ အကြောက်ဆုံးနှင့်အစိုးရိမ်ဆုံးဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုနှင့်လက်ထပ်ပြီးလျှင် သူနဲ့ရိ ဘာဝေဒနာမှ ခံစားရမှာမဟုတ် တော့။

မန္တလေးမှ ဖေဖေလည်းရောက်လာသည်။ ကိုကိုမိဘတွေ ရော၊ ကိုကိုရော အားလုံးစုဝေးတိုင်ပင်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူနဲ့ရိက အတင်းအကြပ်တောင်းဆိုနေသဖြင့် လိုက်လျောပေးလိုက် ရသည်။

“မောင်နန္ဒ ... လိုက်လျောစေချင်ပါတယ်။ အန်ကယ့်သမီး လေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲလေ”

နန္ဒာ လိုက်လျောလိုက်သည်။ သုန္ဒရီဆန္ဒပဲ။ သူမအတွက် နောက်ဆုံးအချိန်တွေလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ သုန္ဒရီ ကတော့ လူတွေရှေ့မှာ သွက်လက်နေ၏။ သူမကျန်းမာကြောင်း သက်သေထူနေသည်။

“အန်ကယ့်သမီးဆန္ဒပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ စိတ်ကြောင့် လည်း နေမကောင်းဖြစ်နေမှာပါ။ မထူးတော့ပါဘူးလေ ... မင်းတို့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး အတူပဲနေလိုက်ကြပါတော့”

နန္ဒာကလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ မြန်မြန်လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း အေးချမ်းသွားတာပါပဲ။ မင်္ဂလာပွဲအကြီးအကျယ် ကျင်းပခြင်းမပြု တာဘဲ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

မန္တလေးသို့ နန္ဒာနှင့်မိဘဆွေမျိုးတွေလိုက်သွားပြီး ... လက် မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြ၏။ သုန္ဒရီကို အလှပဆုံး သတို့သမီး အဖြစ် ပြင်ဆင်နေသည်။

“သုန္ဒရီ ... ”

“ကိုကို ... ”

“နေကောင်းရဲ့လားကွာ”

“သုန္ဒရီကို လူမမာကြီးတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပါနဲ့ ကိုကို ရာ ... နေကောင်းတယ်၊ သုန္ဒရီစိတ်ထဲမှာ အရမ်းပျော်နေတယ်” တကယ်တော့ ... သုန္ဒရီစိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး တထိတ်ထိတ်

တုန်ရီလိုက်မောနေပေမယ့် ကိုကိုနှင့်အတူတူနေထိုင်ခွင့်ကို လက် မလွှတ်ချင်။ သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ကိုကိုသတို့သမီးလေးက အရမ်းလှပနေပါလား”

“ကိုကို ... ”

“ပြောလေ ... သုန္ဒရီ”

“မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပချင်တယ်၊ အခမ်းနားဆုံးလေ”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ သုန္ဒရီစိတ်မော့ပါမယ် ... နောက်မှနော် အရေးကြီးတာက တရားဝင်အကြင်လင်မယားဖြစ်ဖို့ပဲ၊ အတူတူ နေ ကြမယ်၊ ကိုကိုတို့ ရင်သွေးလေးတွေမွေးကြမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား သုန္ဒရီလေး ... ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သုန္ဒရီစိတ်တွေ ပူလောင်နေရတာက ကိုကိုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လို့လေ ... ”

“ကလေးရယ် ... ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုန္ဒရီကိုတော့ သူချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြုစုယုယ ပေးနေသည်။ နဖူးလေးကို တယုတယနမ်းတော့ ... သူမနှုတ်ခမ်း လေးတွေ အပျော်တွေနှင့် ပြီးတုန့်တုန့်။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ လည်း ကိုယ်စိတ်ပူတယ်။ ကိုကိုကိုချစ်လွန်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။ သုန္ဒရီ ပြုံးရယ်နေပေမယ့် ... သူမမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ ဖျော့တော့ နေ၏။ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသလိုပင်။ အလှပြင်သူက လှပနေ

အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။ ပန်းနုရောင် ချိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ပဝါပန်းရောင်လေးကို သူမပန်းလေးပေါ်တင်ပေးကြ၏။ အရမ်းလှပ နုနယ်နေ၏။ မိသားစုဝင်အားလုံးလည်း ပြင်ဆင်ပြီးကြပြီဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ပြီးကြပြီလား၊ တရားရုံးကိုသွားကြမယ် ... သမီး လေးက အရမ်းကိုလှပတာပဲ ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဖေဖေကလည်း ...”

ကိုကိုနှင့်သုန္ဒရီတို့က ကားတစ်စီး၊ ကိုကိုလည်း ခန့်ညား ချောမောနေတယ်။ ယောက်ျားပီသလိုက်တာ။ ကိုကိုနှုတ်ခမ်းစိုရဲ ရဲပေါ်မှ အပြီးတွေက ယခင်ကနှင့်မတူဘဲ တောက်ဝင်းလက်နေ သည်။ ကိုကိုလည်း ပျော်နေတာလား။ ငယ်ကျွမ်းဆွေကိုလွမ်းပြီး တမိုင်မိုင်တတွေတွေ စိတ်မသက်မသာ အေးစက်စက်နေထိုင် ဆက် ဆံတတ်တဲ့ အမူအရာတွေမရှိ။ သုန္ဒရီကို ပြုံးပြသည်။

“ကောင်မလေး ... အိုကေလား ...”

“အင်း ...”

“ဘယ်အရာမဆို ကြိတ်မှိတ်ခံစားမနေနဲ့နော်၊ ကိုကိုကို ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ စိတ်ပူအောင်မလုပ်နဲ့ကွာ ...”

“ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ရလို့ သုန္ဒရီ စိတ်ချမ်းသာသွားတာ လေ ... အရမ်းပျော်ဟယ် ... သုန္ဒရီ အိမ်ရှင်မလေး ပီသအောင် ကြိုးစားမယ် ... ကိုကိုဝေယျာဝစ္စတွေကိုလေ အလုပ်သမားတွေကို

မခိုင်းပါဘူး ... သုန္ဒရီကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမှာ ...”

“တော်ပြီ ... စကားတွေအရမ်းမပြောနဲ့၊ ကလေးမအနားယူ တော့ ...”

“အင်းပါ ...”

ပြောမယ့်သာပြောရတာ။ သုန္ဒရီခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနောက် ကျိလာသည်။ ရင်တွေလည်း တုန်နေတယ် ... သုန္ဒရီလေ လူ လောကကြီးထဲမှာ ကြာကြာမနေရတော့ဘူးထင်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ မကြာခင် ခွဲခွာရတော့မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မကြိုးစားပြီး ရပ်တည် နိုင်အောင် ကြိုးစားနေမိတာပါ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရောဂါတွေ က တိုးမသွားပါဘူးကိုကိုရယ်။ ကျွန်မကဆိုးပြီထင်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်တာဝန်တွေကို အမြန်ဆုံးလုပ် ဆောင်ချင်မိတာပါ။

မရတော့ဘူးထင်တယ်။ မောလိုက်တာကိုကို။ ဝေဒနာတွေ ကို မှိတ်ကြိတ်မခံစားပါနဲ့တဲ့။ သုန္ဒရီမောတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပွဲလေးက ပျက်စီးသွားရတော့မယ်။ သုန္ဒရီလေ ကိုကိုနဲ့နီးမယားအဖြစ် တစ်စက္ကန့်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဝင်နေခွင့် ပြုပေးပါနော်။ ကံကြမ္မာ နတ်မင်းကြီးရယ် ... ခွင့်ပြုပေးပါဦး၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုကိုချစ်တယ် ...။

“သုန္ဒရီ ... သုန္ဒရီ အိပ်နေတာလား ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သုန္ဒရီ ငြိမ်သက်လွန်းနေလို့ နန္ဒကြည့်လိုက်တော့ မျက်
တောင်ကော့လေးတွေစင်းကျကာ ... ရောဂါဝေဒနာကြောင့်ဟု
ထင်၍ နှိုးကြည့်တော့ သုန္ဒရီ သတိလစ်သွားသည်။ ကားကိုလမ်း
ဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် တစ်ခြားကားတွေလည်း
ရပ်သွားတော့၏။ သုန္ဒရီမိဘတွေနှင့် ဆွေမျိုးတွေ ဆင်းလာကြ
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... မောင်နန္ဒ ... ”

“သုန္ဒရီ သတိလစ်သွားလို့ ... ဆေးရုံကို အမြန်ပို့မှဖြစ်မယ်
ထင်တယ်”

“ဆေးရုံကားကို လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်တော့၊ သမီးလေး
အခြေအနေမကောင်းဘူး ... ”

မန္တလေး ဆေးရုံကြီးကို တင်ဖို့အတွက် ဆေးရုံကားကိုခေါ်
လိုက်ရသည်။

“သမီးလေးသုန္ဒရီ ... မြန်မြန်သတိပြန်ရပါတော့၊ မေမေတို့
ကို ရင်ကျိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ... ”

“သုန္ဒရီ ... ”

“သမီးလေး ... ”

ဆေးရုံကားရောက်လာသဖြင့် မန္တလေးဆေးရုံကြီးကို တင်ဖို့
ကြသည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ အောက်စီဂျင်တွေပေးနေရင်းပင်

သုန္ဒရီလေး လူလောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရ၏။ အလှပဆုံး
သတို့သမီးလောင်းလေးပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက သုန္ဒရီ
အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပြောကြားခဲ့
သည်။

“သုန္ဒရီလေး ဆုံးသွားပါပြီ ... စိတ်ကိုဖြေကြပါ၊ ဝမ်းနည်းပါ
တယ် ... ”

သက်ဆိုင်ရာ သူနာပြုတွေရောက်လာပြီး သုန္ဒရီလက်မောင်း
မှာသွယ်တန်းထားတဲ့ ပိုက်တွေကို ဖြုတ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့သမီးလေး ဆုံးသွားပြီတဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး၊
မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ... ဒေါက်တာ ... ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး၊
နှလုံးစက်လေးရပ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ နှလုံးကိုနှိုးကြည့်
ပေးပါဦး ... ”

“စိတ်ကိုဖြေကြပါ မရတော့ပါဘူးနော် ... သေဆုံးသွားတာ
အမှန်ပါပဲရှင် ... ”

သုန္ဒရီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အား ပိတ်ဖြူစနှင့် ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

“သမီးလေး ... သမီးလေး၊ ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုဖြေကြရမလဲ၊
ကြည့်စမ်းပါဦး ... သမီးလေး အရမ်းမြင်ချင်တဲ့ အလှပဆုံး သတို့
သမီးလေးရယ်ပါ”

နန္ဒလည်း သုန္ဒရီရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်နှာ

လေးအား ကြည့်နေရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းရလွန်းစွာ ... သူမ နှုတ်
ခမ်းလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်မိသည်။ မင်းအတောင်းတဆုံး
အနမ်းလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်ပါတယ် သုန္ဒရီရယ် ... ငယ်စဉ်လေးတည်း
က နှလုံးရောဂါအခံရှိနေတဲ့ မင်းလေးအတွက် ... ကိုကိုလို
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားတာ ကံဆိုးတာပဲထင်တယ်။
ကိုကိုရဲ့တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် မင်းအရမ်းမြင်ချင်နေခဲ့တာ မဟုတ်
လား။ ဖူးစာရေစက်မပါရှိကြလို့ဘဲထင်တယ်။ မိသားစုဝင်တွေ ရူး
မတတ် ပူဆွေးသောကရောက်ကြရပြီး ... သက်ဆိုင်ရာမှ ရေခဲ
တိုက်သို့ ပို့ဆောင်ရန် အတော်လေး တောင်းပန်ပြီး ဇွတ်အတင်းပဲ
သယ်ဆောင်သွားကြရလေသည်။

အခန်း (၁၈)

နန္ဒဇနီးလောင်း မန္တလေးမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတဲ့သတင်း
ကြောင့် မြတ်ဘုန်းနည်းနည်းတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။
နင်ကြိမ်စာမိတာပဲနန္ဒ ... သစ္စာစူးတာလေ။ နန္ဒဇနီးလောင်းကို
အလှပြင်ပေးရတဲ့ ချောက ... မြတ်ဘုန်းအသိ။ အရမ်းကိုလှပနေ
အောင်ပြင်ပေးပါတဲ့။ ကိုကိုမျက်စိထဲမှာ အလှပဆုံး သတို့သမီးလေး
ဖြစ်နေစေချင်တယ်တဲ့။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဆေးခန်းမှာဆရာဝန်ကြီး
တွေတားတဲ့ကြားမှ သုန္ဒရီဆန္ဒအရ ဇွတ်ဆင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

“သတို့သားကလည်း အရမ်းချောတယ်၊ ဖြူနင်းဖန်နေတာ
ပဲ ... အင်ဂျင်နီယာတဲ့၊ ကြေကွဲစရာကောင်းလိုက်တာဟယ် ...”

မြတ်ဘုန်းနဲ့ကိုကိုမင်္ဂလာပြုမှာလည်း ကိုချောက နာမည်ကြီး
မိတ်ကပ်အဖွဲ့နှင့်ပါလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ နန္ဒနှင့်မြတ်ဘုန်း ပတ်သက်မှု

တွေရှိနေတာမသိပေ။ ဒီအဖြစ်ကိုကြားရတော့ မြတ်ဘုန်းမပျော်ပါဘူး။ သုန္ဒရီက မြတ်ဘုန်းရန်သူဆိုပေမယ့် အဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် ရင်မဆိုင်စေလိုခဲ့။ သုန္ဒရီကြောင့် မြတ်ဘုန်းနှင့်မောင်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ဝေးခဲ့ရပေမယ့် ... အဓိက သစ္စာဖောက်ခဲ့သူက နန္ဒစောနောင်ပါ။ သစ္စာမဲ့တဲ့သူက သစ္စာရှင်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် အပေါ်စီးရဖို့ကျောသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ... မြတ်ဘုန်းဘဝကတော့ ကိုကို့အချစ်တွေနှင့်စည်းစိမ်တွေအပြည့် လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံစေကာ ကိုကို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာသာမက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဆောင်ရန်ပင် စီစဉ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အေးမွန်လည်း နန္ဒဇနီးလောင်းသတင်းကြား၍ ရောက်လာသည်။

“နန္ဒသတင်းကြားပြီးပြီလား မြတ်ဘုန်း ... သူဇနီးလောင်းက လက်မှတ်ထိုးဖို့အသွား လမ်းမှာဆုံးသွားတာတဲ့”

“သစ္စာစူးတာလေ အေးမွန် ... နင်အသိဆုံးပဲမဟုတ်လား၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေရောက်တိုင်း တို့နှစ်ယောက်သစ္စာတွေ ဆိုခဲ့ကြတာလေ”

“ကြောက်စရာကြီးနော် ... ”

“မြတ်ဘုန်းဖေဖေတို့ဆီ သွားဦးမယ် ... စားစရာတွေသွားပို့မလို့လေ ... နင်ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... အတူတူသွားကြမယ်”

“နန္ဒတို့ပြန်ရောက်နေပြီဟာ ... မနေ့က ရက်လည်သွားတာတဲ့ တစ်လပြည့်မှ ပြန်သွားမယ်တဲ့ ... ”

“ဘာဆိုလဲ ... မြတ်ဘုန်းက ဖေဖေတို့ဆီသွားနေကျလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူတို့အကြောင်းနဲ့သူတို့ပဲဟာ၊ သိလား မြတ်ဘုန်း ... ဟိုမိန်းမကြီး နန္ဒအမေလေ ... မျက်နှာကြီးမဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရန်ရှာနေသေးတယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ ... ”

မောင် ... လူလွတ်ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ မဆီမဆိုင်အဓိပ္ပာယ်မရှိ အရူးထသလိုလိုနှင့် မြတ်ဘုန်းစိတ်ပျော်သလိုလို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသလိုလို ခံစားနေသည်။ မြတ်ဘုန်းလည်း မနှစ်သက်ပါဘူး။ မြတ်ဘုန်းနှင့်အေးမွန်တို့ ကားနှင့် ဖေဖေတို့အိမ်ရောက်ခဲ့ကြတော့ ဖေဖေမရှိ။ မေမေက ငိုနေသည်။

“မေမေ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဖေဖေနဲ့စကားများလို့လား၊ ဘာလဲ ... နန္ဒဆိုတဲ့ကောင်ကို သနားလို့ငိုနေတာ မဟုတ်လား”

“မြတ်ဘုန်း ... သမီးလေး ... ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”

“နန္ဒကို မေမေ အရမ်းသနားလို့ပါကွယ် ... ”

“မေမေနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ ... သမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက် ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ သမီးတို့မိသားစုအရှက်ရအောင် သိပ္ပံ

ကျအောင် ရက်ရက်စက်စက် သစ္စာဖောက်ပြီး သမီးကို ထားပစ်ခဲ့တာပါ။ သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲလေ ... သစ္စာစူးတာ”

“အဲဒီလိုမပြောလိုက်ပါနဲ့ သမီးလေးရယ် ... နန္ဒက သမီးကို သစ္စာမဖောက်ပါဘူး။ သူ့အမေကြောင့်ပါကွယ် ... သမီးကိုချစ်ပါတယ်။ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ပါ ... ”

“မေမေကလေ အမြဲတမ်း နန္ဒဘက်ကပဲ ... ကိုယ့်သမီးလေးဘက်က မနာဘူး ... ငိုမနေပါနဲ့၊ မျက်ရည်တွေ တော်တော်ပေါ်နေလား ... ”

ဒေါ်ရီရီနွယ်ကတော့ မိမိအကြောင်း မိမိအသိဆုံးပင်။ နန္ဒကူညီလို့ မိမိတို့မိသားစု အိမ်ခြေရာခြေမပျက်ရတာပါ။ ဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်ပေမယ့် မဖြစ်ပါဘူး။ နန္ဒက လုံးဝဖွင့်မပြောဖို့ တောင်းဆိုထားခဲ့သည်။ ကံဆိုးတဲ့ကလေး ... ငယ်ချစ်ဦးနှင့်လည်းဝေးရ။ လက်ထပ်မယ့်နှီးလောင်းလေးကလည်း သေဆုံးရ။ အဖြစ်ဆိုးလွန်းနေ၏။ ဒေါ်ရီရီနွယ် နှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။

“ဖေဖေရော ... ”

“သမီးအဖေ အညာကိုခဏပြန်သွားတယ် ... တစ်ပတ်လောက်ကြာမလားဘဲ၊ သမီးအလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ မပြောတော့တာပါ”

ဒါကြောင့် ... တယောက်တည်း လွပ်လွပ်လပ်လပ်ငိုနေ

တာပေါ့လေ ... သစ္စာမဲ့သူတွေရဲ့သွားရာလမ်းက ဘယ်လိုလုပ်ဖြောင့်ဖြူးမှာလည်းမေမေရယ် ... သနားစရာမလိုပါဘူး”

မေမေဆက်မပြောတော့ဘဲ ... အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“မေမေကတော့လေ၊ အမြဲတမ်း နန္ဒဘက်ကပဲ အေးမွန်ရေ”

“ဟုတ်တယ်နော် ... အန်တီနွယ်ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပဲ ... နန္ဒကို မကောင်းပြောလို့ကိုမရဘူး”

အေးမွန်နှင့်စကားတွေပြောပြီး ... မြတ်ဘုန်းပြန်လာတော့လမ်းမှာနန္ဒကိုတွေ့သည်။ မြတ်ဘုန်း ... ကားကို နန္ဒဘေး ဝင်တိုက်မလိုလို ... ရှေ့မှ ဘရုတ်သုတ်ခလုပ်တော့ နန္ဒရပ်သွားသည်။ သူမကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ အေးမွန်လမ်းမှာ ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့၍ မြတ်ဘုန်းတစ်ယောက်တည်း။ နန္ဒက ဆက်သွားဖို့ပြင်သည်။

“ခဏ ... ဘယ်လိုလဲနန္ဒ ... တို့တွေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ ... ဒီလောက်ထိ မစိမ်းကြပါနဲ့၊ နင့်သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းလို့ မြတ်ဘုန်းက သတင်းမေးမလို့ ... ”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မြတ်ဘုန်း ... သတင်းမမေးပါနဲ့ ကြားပြီးသားတွေ မဟုတ်လား ... ဒါပါပဲလေ ... ”

မြတ်ဘုန်းက အောင်နိုင်သူပါ။ ကိုယ်က ကျရှုံးသူလေ။ မြတ်ဘုန်းက စိတ်သဘောထားယုတ်မာတတ်သူ၊ မနာလိုဝင်တတ်သူ။

လူတဖက်သား ဒုက္ခရောက်နေရင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတတ်သူမှ မဟုတ်တာ ... မြတ်ဘုန်း ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ထိခိုက်ခဲ့ရလဲ ဆိုတာလည်း နန္ဒသိနေသည်။

“နန္ဒ ...”

“ဟင် ...”

“သတင်းတော့မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်သိထားဖို့ စကားတခွန်းပြောခဲ့ချင်တယ် ... ငါ့ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်လို့မရအောင် အရမ်းပြောချင်လို့ပါ ... အဲဒါ နင်သစ္စာစူးတာ ... သိလား။”

မြတ်ဘုန်း ကားပေါ်ပြန်တတ်သွားတော့မှ နန္ဒစိတ်တွေလွတ် မြောက်သွားသလို မြတ်ဘုန်းပြောသွားတာမှန်သည်ဟုထင်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နန္ဒ ... သစ္စာစူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ နန္ဒသစ္စာမဲ့ရတာက အကြောင်းတွေရှိသေးပါတယ်လေ။ သူ့အသိမဲ့စွာ ရယ်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်မသိ။ မေမေရောက်လာသည်။

“သား ...”

“မေမေ ...”

“ဟိုဟာမလေး မြတ်ဘုန်းရှင်က သားကိုကားနဲ့ဝင်တိုက်မ လိုလုပ်ပြီး ... ကလိသွားသေးတယ်ဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ ... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သတင်းမေးတာပါ”

“သူမေးစရာလား ... ဒီကောင်မက အရမ်းပျော်နေတယ် ပေါ့လေ ... ဒင်းသိမယ်”

“မေမေ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ... သားတောင်းပန်ပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းနဲ့ထပ်ပြသနာမဖြစ်ချင်ဘူး၊ သားလည်း နိုင်ငံခြားထွက် တော့မယ် ... စိတ်ပျက်လို့ပါ ...”

ဒေါ်သဇင်အောင်ကတော့ မိမိသားကျရှုံးမှုတွေအတွက် အခဲမကြေနိုင်။ မြတ်ဘုန်းရှင် အရွံ့တိုက်ပြီး သားကိုစိတ်ဒုက္ခရောက် အောင်လုပ်ပြနေတာပါ။ သန္တရီမိဘတွေက သားအဖြစ်လက်ခံပြီး လုပ်ငန်းတွေ ကုမ္ပဏီတွေကို အပ်ပေမဲ့ သားကလက်မခံ။ သူ့လမ်း သူ့လျှောက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သားပြန်သွား၏။ ဒေါ်သဇင်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့သား နန္ဒမှာ အပြစ်မရှိကြောင်းနဲ့ ညည်းအမေ မျက်ရည်ခံထိုးလို့ မိဘ သဘောတူတဲ့ သန္တရီကို လက်ခံလိုက်ရတာလို့ ပြောပစ်လိုက်ရ မလား။ မိမိသဘောမတူ၍ လုပ်ပစ်လိုက်တာဟု ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား။

ညည်းဘဝကြီးကိုလည်း ကျုပ်ဆီးပစ်ရမှာပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်။ ငါ့သားဆီမှာ ညည်းခူးထောက်စေရမယ် ... ညည်းလိုဟာမလေးမျိုး ကများ အံ့တုဖက်ပြိုင်တယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်တို့မိသားစု ကားတစ် ဝိစိစီးပြီး ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ မိမိထက်မျက်နှာပွင့်နေတာလည်း ...

ဒေါ်သဇင်အောင် အမြင်ကတ်လွန်း၍ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေရသည်။

“တွေ့ကြသေးဘာပေါ့၊ မြတ်ဘုန်းရှင်ရယ် ... သဇင်အောင် အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့ ...”

ဒေါ်သဇင်အောင် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး ... သားမရှိခိုက်၊ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်စုံစမ်းပြီး ဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်သူက မြတ်ဘုန်းရှင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၏။ အဆင်ပြေလိုက်တာ ဘေးမှလူသံတွေ ကြား၍ အစည်းအဝေးတစ်ခုလုပ်နေကြသည့်ပုံပင်။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေ အောင်မြင်မှုတွေကို ဒီနေ့ပဲဖယ်ရှားပစ်နိုင်ဖို့ ဒေါ်သဇင်အောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ပြောပါ ... မြတ်ဘုန်းရှင်ပါ ...”

“ငါကနန္ဒအမေ ဒေါ်သဇင်အောင်ပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ငါ့ညည်းကိုပေးစရာပစ္စည်းတစ်ခုရှိလို့ပါ ... ပြီးတော့ ပြောပြစရာလည်းရှိတယ် ... ညည်း ... အခုပဲ ညည်းတို့ကုမ္ပဏီရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ ... ငါစောင့်နေပြီ ...”

“ရှင် ...”

နန္ဒအမေပဲ။ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချသွားသည်။ အစည်းအဝေးလုပ်နေတာပါ။ ကိုကိုက ဘယ်ကဖုန်းလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု စိုးရိမ်တကြီးမေးနေ၏။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... အသိပါဆိုပြီး ဒေါ်သဇင်အောင်ချိန်းတဲ့နေရာသို့ မြတ်ဘုန်း ... ထွက်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ညည်းနဲ့ကျုပ်ပြောစရာရှိတယ်၊ ရာဇဝင်ကြေးပေါ့ ... ရှင်းရမယ် ...”

“ကျွန်မကို ရှင်းရှင်းနဲ့တိုတိုပဲပြောပါ ဒေါ်သဇင်အောင် ... အလုပ်တွေအရေးတကြီးရှိပါတယ် ... အခုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုအတွက် အစည်းအဝေးလုပ်နေကြတာပါ”

“ညည်းက သိပ်ကိုကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာပါပဲလား မြတ်ဘုန်းရှင် ... အင်းလေ ဘဝကပြောင်းသွားပြီကိုး ... ဆင်းဆင်းရဲရဲ နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ် ကောင်မလေးမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ ...”

“ကျွန်မကို ဘာပြောမှာလဲ ... ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ပြောပြရတော့မှာပဲပေါ့၊ အရင်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ ငါ့သား ... ငါသဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ခံလိုက်ရတာက ညည်းအမေကြောင့်ပဲ ...”

“ဘာပြောတယ် ...”

“ညည်းအမေကို အကြပ်ကိုင်တာကတော့ ငါပဲ၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးဘဝရှေ့ရေး ကောင်းစားဖို့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြကြတယ်လေ”

နန္ဒသစ္စာဖောက်ခဲ့တာ မေမေကြောင့်တဲ့။ ဘာတွေလဲ။ မဟုတ်မဟုတ်တွေ ... ဒေါ်သဇင်အောင် သဘောမတူတာတော့ သိသည်။ နန္ဒအား ... မန္တလေးက သူဌေးသမီးနှင့်အတင်းစေ့စပ်ပြီး

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ စီစဉ်တာ ဒေါ်သဇင်အောင်ပဲ ... နဂိုတည်းက မောက်မာသူ ... ဂုဏ်မက်သူ။

“ဒီမှာ ညည်းအမေ ... ငါ့ဆီမှာ အိမ်ဂရန်ကို ညည်းနဲ့ကိုဘရှင် မသိအောင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်နဲ့ ပေါင်ထားခဲ့တဲ့ စာချုပ်မိတ္တူတွေပဲ ... မူရင်းကတော့ ငါ့သားက ငါ့စကားနားထောင်လိုက်လို့ ပြန်ပေးလိုက်တယ် ... ”

“ရှင် ... ”

“ညည်းအမေက သူ့သူကွကိုကူညီဖို့ ငါ့သားဆီမှာ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာ ... ညည်းတို့မိသားစု အိမ်ခြေရာခြေပျောက်ပြီး ... လမ်းဘေးရောက်သွားမှာစိုးလို့လေ။ ပြီးတော့ ... ညည်းအမေရဲ့အရှက်သိက္ခာကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ခိုင်းတာကငါလေ ... ညည်းနဲ့ငါ့သား တန်မာမတန်တာ၊ ငါ့သားဘဝကို အပျက်မခံနိုင်လို့ ... ”

မြတ်ဘုန်း ... ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဒေါ်သဇင်အောင်ပေးတဲ့ အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွေနှင့် မေမေရဲ့ဝန်ခံကတိစာချုပ်တွေ ဖတ်ကြည့်မိသည်။ ဘာတွေဖြစ်သွားရတာလဲ။ သူ့သားနန္ဒက မြတ်ဘုန်းရှင်တို့မိသားစုကို ကယ်တင်လိုက်တာတဲ့။ ဒေါ်သဇင်အောင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။

“ငါ့ချွေးမလောင်းသေတာ ... ညည်းအရမ်းပျော်နေတယ်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

မဟုတ်လား ... ငါ့သားသစ္စာစူးပြီဆိုပြီးတော့လေ၊ ညည်းကိုပြောထားမယ်၊ ငါ့သားက ညည်းအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တာမဟုတ်လို့ ညည်းမလိုမုန်းထားစိတ်တွေနဲ့ မရှိဖို့ ငါပြောပြလိုက်တာပဲ ... ငါ့သားကို စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ညည်းကို သတိပေးလိုက်မယ် ... ဒါပဲ ... ”

ဒေါ်သဇင်အောင် ပြောပြီး ထပြန်သွားတဲ့အထိ မြတ်ဘုန်းနေရာမှာ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ မောင်နှင့်မြတ်ဘုန်းတို့ကွဲရတာ မေမေကြောင့်ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း ... နန္ဒဘက်ကနေ မေမေရပ်တည်ပေးနေခဲ့တာပဲ။ နန္ဒအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့မေမေ၊ နန္ဒမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။ အဖြစ်မှန်တွေ စောစောက မြတ်ဘုန်းကို မေမေပြောပြသင့်သည်။

“မောင်ရယ် ... မြတ်ဘုန်း ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ၊ မောင်က မြတ်ဘုန်းတို့အိမ်အကြွေးနဲ့ အသိမ်းမခံရအောင် မေမေ့အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သုန္ဒရီကို လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံသဘောတူပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား ... ”

မောင့်ကိုသနားလိုက်တာ။ အပြစ်မရှိသူကိုမှ မြတ်ဘုန်းအမုန်းကြီးမုန်းတီးနေကာ ရက်ရက်စက်စက် တုန်ပြန်မိသွားရသည်။ မြတ်ဘုန်း ... ငိုပစ်ချင်တယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စားသောက်နေကြတဲ့လူတွေရှိနေလို့လေ ... သူမခန္ဓာကိုယ်လေးက လှုပ်ရှား၍မရ။ အားအင်ကုန်ခမ်းနေသည်။ ကိုကိုက ဖုန်းဆက်၏။ မြတ်ဘုန်း ဘာ

ဖိုးလပြည့်စာပေ

လုပ်နေတာလဲ။ ပြန်လာတော့လေတဲ့။ အင်းဟဲ့ပဲ ... မြတ်ဘုန်းပြန်ပြောနိုင်သည်။

“မေမေ ... ဒေါ်သဇင်အောင်ပြောတာတွေက အမှန်တွေပဲလား ... မောင်က မေမေ့အရှက်သိက္ခာအတွက် သူ့အမေစီစဉ်တာလက်ခံလိုက်တာလားဟင် ... မေမေ့တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံပေးရတာလား”

သူမ မေမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီးမေးတော့ ... သဇင်အောင်က ပြောပြလိုက်တာလားဟဲ့။ အင်းဆိုပြီး မေမေ့ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေလေသည်။ မြတ်ဘုန်း ဘာဆက်လုပ်ရတော့မလဲ မောင်ရယ်။ သစ္စာမဲ့တဲ့နန္ဒ ... သစ္စာစူးပါစေလို့ မြတ်ဘုန်း စိတ်တိုမိတိုင်း မောင့်အတွက် နာကြည်းကြေကွဲရတိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ကြိမ်စာတိုက်ပစ်မိတယ်။ အမှန်တကယ် မောင့်မှာ အပြစ်မှမရှိတာ။ မြတ်ဘုန်းအပေါ် သစ္စာလည်းမဖောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ... ဒီနေ့အထိ မောင့်အချစ်တွေကို မြတ်ဘုန်းရင်ထဲကနေဖယ်ထုတ်ပစ်လို့ မရခဲ့တာပါ။ အရမ်းပဲ အစိုင်းအခဲကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်ချစ်မိနေဆဲပဲမောင်ရယ်။ ကိုကိုက မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ခေါ်နေ၍ ဖုန်းက ဘက်ထရီကိုဖြုတ်ကာ သူမလက်ကိုင်အိတ်ထဲပစ်ထည့်ပြီး အိမ်ပဲပြန်လာခဲ့မိသည်။

@@@

စိုးလပြည့်စာပေ

အခန်း (၁၉)

ရဲစွမ်းထက် စိတ်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်းအရေးတကြီး ထွက်သွား၍ စိတ်ပူပြီး ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်တော့လည်းမရ။ ဖုန်းပိတ်ထားသည်တဲ့။ မြတ်ဘုန်း ... အစည်းအဝေးလုပ်နေရင်း ဘာကြောင့် အရေးတကြီး ထွက်သွားရတာလဲ။ ကုမ္ပဏီသို့ တစ်နေ့ကုန်ပြန်ရောက်မလာပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မြတ်ဘုန်းမိခင်ဆီ လှမ်းမေးတော့ သူတို့အိမ်မှာမရှိဘူးတဲ့။ အကြောင်းရင်းလည်းမသိရ။ ရဲစွမ်းအိမ်မှာပဲနေရင်း မြတ်ဘုန်းအိမ်ကများ ထွက်သွားပြီလားဟု သူမအဝတ်အစားတွေ ထည့်ထားသော ဗီဒီအားဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ရဲစွမ်းတစ်ကြိမ်တစ်မျှ ဖွင့်မကြည့်မိ။ သော့ကလည်းရှိနေ၍ ဖွင့်ကြည့်တော့ အဝတ်အစားတွေမပျောက်ဘဲ သန္ဓေတားဆေးကိစ္စတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာတွေလဲ ... မင်း ... မင်းဘာတွေလုပ်နေခဲ့တာလဲ မြတ်

စိုးလပြည့်စာပေ

ဘုန်းရှင် ... မင်းကိုကိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်မရအောင် တားဆေးတွေ သောက် နေတာပဲ”

ရဲစွမ်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားရသည်။
မြတ်ဘုန်း ... မင်းတော်တော်လေး ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ။ အရာအား လုံးကို လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်စွမ်းပေးနေခဲ့တာပါ။ မင်းဘာလိုအပ် လဲ။ မင်းအတွက် ... ကိုကိုဖြည့်စွမ်းပေးနေခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုရင်သွေး ကိုတောင် မယူချင်ဘူးလား။ မင်းငယ်ချစ်ဦးကိုပဲ တမ်းတနေတာ လား။ မြတ်ဘုန်းလုပ်ရပ်အတွက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... မင်းဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ... မင်းငယ်ချစ်ဦး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီလား ... ”

မြတ်ဘုန်းရဲ့ ငယ်ချစ်ဦး နီးလောင်းသေဆုံးသွားကြောင်း သူသိထားသည်။ မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေလေနေပြီလား။ ညအမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့အထိ မြတ်ဘုန်းပြန်ရောက်မလာ၍ သူလသာဆောင် မှာ အရက်ထိုင်သောက်နေသည်။

“တိ ... တိ ... ”

“တိ ... တိ ... ”

သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြတ်ဘုန်းကားဖြစ်နေသည်။ မြို့ စောင့်ကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မြတ်ဘုန်း ... လသာဆောင်သို့ မလာဘဲ သူမအခန်းထဲတန်းဝင်သွား၏။ သူအရက်ကို ထပ်သောက်

နေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... မင်းကို ငါခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး၊ မင်းရက်စက် တယ်၊ ငါ့ရင်သွေးကိုတောင် မင်းမယူချင်တော့ဘူးလား ... ”

သူထသည်။ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်တိုင်းပေါက်ကွဲနေ ၏။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဒယ်ခန်းဒယ်ခင်းနှင့် ဝင်လာသည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းဘယ်ကနေပြန်လာတာလဲ အိပ်ခန်း ထဲမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားမရှိရင်လည်း မင်းရှာရမယ် ... မေးရမယ်၊ မင်းဆီမှာ အဆက်အသွယ်မရအောင် ဖုန်းပိတ်ထားတယ် ... ဘာ အကြောင်းတွေလည်းပြော ... ”

မြတ်ဘုန်း ရှင်းမပြချင်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလည်းမသိတော့ ပါဘူး။ တကယ်ပဲ ... သူမဆီမှ အင်အားတွေ ဘယ်ရောက်သွားရပြီ လဲ။ ကိုကိုကလည်း အပြစ်မဲ့သူပါ။ မြတ်ဘုန်းအပေါ် လိုအပ်တာ တွေအားလုံးဖြည့်စွမ်းပေးနေသူ။ မြတ်ဘုန်း မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နှက်နေသည်။

“ဒါကရော ... ဘာလဲ ... ”

“ဟင် ... ”

သန္ဓေတားဆေးကပ်တွေ ကိုကိုမသိအောင် ... မြတ်ဘုန်း သောက်နေခဲ့တာပါ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။

“ဖြေလေ ... ငါနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်တွေ ရင်သွေးတွေကို မင်းခွင့်

မလိုချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား ... မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“ဒါ ... ဒါ ... မြတ်ဘုန်း စိတ်ကိုမယုံကြည်သေးလို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် ... မင်းက မယုံကြည်သေးလို့ဟုတ်လား၊

ငါကဘာကောင်လည်း ... ဆိုက်ကားနင်းစားရတဲ့သူလား၊ ဘာကို
မယုံကြည်တာလဲ ... မချစ်နိုင်သေးလို့လား”

“ကိုကို ... ”

“မောင်လို့ခေါ်စမ်းပါ ... ”

“ကျွန်မကိုသာ ကွာရှင်းပေးစမ်းပါ ... ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“ကျွန်မ ကွာရှင်းချင်တယ်၊ ကျွန်မကိုပေးထားတဲ့ စည်းစိမ်
ဥစ္စာတွေအားလုံး ကျွန်မပြန်ပေးပါမယ် ... ”

“မင်းဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး မြတ်ဘုန်းရှင် ... ငါက ဘာဖြစ်လို့
ကွာရှင်းရမှာလဲ၊ ဒါ ... ကလေးကစားစရာလား၊ မင်းလုပ်ချင်တိုင်း
လုပ်လို့မရဘူး ... ကွာရှင်းပေးဖို့ လုံးဝမတောင်းဆိုနဲ့”

“ကျွန်မလေ ... ကျွန်မလေ ... ”

“မင်းတော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ငါက
မင်းအပေါ် ဘာလိုအပ်တာရှိနေလို့လဲ ပြောစမ်းပါ ... ”

မောင့်ကို မြတ်ဘုန်းအရမ်းသနားနေတယ်။ ခံစားလို့မရဘူး။
ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုကိုမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အပြစ်ရှိသူက ကျွန်မလေ။

ကျွန်မကို အပြစ်ပေးပါ။ အမိုက်မဲဆုံးမိန်းမတစ်ယောက် ... သူမ
တစ်နေ့ကုန် မောင်နှင့်ထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ရပ်ကွက်ထိပ်အအေးဆိုင်လေး
မှာ ထိုင်ခဲ့သည်။ မောင့်ဖေမေ ... ဒေါသဇင်အောင်ရဲ့ ထိုးနှက်ချက်
ပဲ။ မေမေရောက်လာပြီး ပြန်ခိုင်းမှ မြတ်ဘုန်းပြန်လာခဲ့သည်။

“မင်း ... မင်း ... ငါ့အပေါ် သစ္စာမဲ့တာပဲ၊ ငါ့သွေးကိုတောင်
မင်းကလက်မခံချင်တဲ့ သဘောလား”

“ကျွန်မ ... သန္ဓေတားဆေးတွေ မသောက်တာ ကြာနေပါ
ပြီကိုကိုရယ် ... ဖြတ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မရင်ထဲမှာ
မောင့်ကိုပဲချစ်နေတယ်၊ ကျွန်မဝန်ခံတာပါ၊ ဒါကြောင့် ... ကျွန်မတို့
ကွာရှင်းကြမယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းငယ်ချစ်ဦးရဲ့ ဇနီးလောင်းကဆုံးသွားလို့
လား၊ အဲဒီကောင်က မင်းကိုပြန်ယူမယ်ပြောလား ... ”

“ကျွန်မက ကိုကိုကိုရွဲ့ပြီး အရယူခဲ့တဲ့အဖြစ်မို့ ... ပြီး ...
မောင်က သစ္စာမဲ့တာမဟုတ်ဘဲ မေမေအကြွေးတွေကြောင့် ကျွန်မ
ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ ဖြစ်နေလို့ ... ”

“တိတ်စမ်း ... ”

သူအော်ပစ်မိသည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့အခြေအနေမှန်ကို သိသိ
ကြီးနှင့်ယောက္ခမလောင်းကြီး ဦးဘရှင်တားနေသည့်ကြားမှ သူ
ကိုယ်တိုင် ချစ်မြတ်နိုးစွာ လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်လည်း

ငယ်ချစ်ဦးကို အရွဲ့တိုက်ပြီး သူ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ သိသိကြီးနဲ့ပဲ။
ဒါပေမယ့် ... မင်းဘက်က ရက်စက်စိမ်းကားလွန်းတယ်။ မင်းရဲ့
ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ပြန်လည်ပေါင်းစပ်ဖို့အတွက် ငါနဲ့ကွာရှင်းချင်တာလား။
မရဘူး ... ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းမပေးဘူး ... ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ
ဘယ်နားသွားထားရမလဲ။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးကွ၊ ငါက နာမည်
တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ... မင်းကိုချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ မင်း
သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ လက်ထပ်ယူခဲ့တာ
ပါ။ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပေးဖို့မစဉ်းစားဘူး ... မင်းထပ်
မတောင်းဆိုနဲ့ ... ”

“ကိုကို ... ”

“ဖယ်စမ်း ... ”

ကိုကို အပြင်ထွက်သွားသည်။ မြတ်ဘုန်းတစ်ယောက်တည်း
ငိုကျွေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မြတ်ဘုန်း မှားတာပါ။ ကိုကိုမမှားပါဘူး။
ကိုကိုအမျက်ဒေါသတွေက သူမအပေါ် မထင်မှတ်စွာ ကျရောက်
လာသည်။ မြတ်ဘုန်းကွာရှင်းခွင့်တောင်းခံဖို့ မသင့်ပေမယ့် မောင့်
ကိုအားပေးနှစ်သိမ့်လို၏။ မောင့်ကိုတွေ့ဆုံချင်သည်။ ကိုကိုဂုဏ်
သိက္ခာအတွက်ပါ။ ကိုကိုနီးမြတ်ဘုန်းရှင်က ကိုကိုငုတ်တုတ်နဲ့
ဖောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဖြစ်ချင်လို့ပါ။ မြတ်ဘုန်း ...

ကွာရှင်းပါရစေ။ သူမထပ်ကာ ... ထပ်ကာ တောင်းဆိုနေမှာပဲ
ဖြစ်သည်။ မေမေ့ထံမှ ဖုန်းဆက်လာ၏။ သူမ ... ငိုရိုက်နေ၍ မေမေ
စိတ်ပူပြီး မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်ဟုပြောသည်။

“သမီး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မောင်နန္ဒက သမီးနဲ့ဘာမှပတ်
သက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်လက်ရှိ အိမ်ထောင်ရေး
ကိုပဲ ခိုင်မြဲသာယာဖို့ ကြိုးစားပါ ... ”

“ကိုကိုနဲ့သမီး ကွာရှင်းမယ်၊ သမီး ... မောင်ကလွဲပြီး ဘာကို
မှ မမက်မောတော့ဘူး ... မေမေ ... ”

“အရူးမ ... သဇင်အောင်က ညည်းဘဝကို ရိုက်ချိုးပစ်ဖို့
အဖြစ်မှန်တွေ လာပြောပြခဲ့တာပါ။ ညည်းဘဝပျက်အောင် မေမေ
တို့ဘဝပျက်အောင်ပါ ... ”

“ဟင့်အင်း ... မောင့်ကိုအရမ်းသနားတယ်၊ သမီးဘဝပျက်
ချင်ပျက်ပါစေ၊ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းမယ် ... မောင် ... အရမ်းအထီးကျန်
နေတယ်၊ ရင်တွေကွဲအက်ကြေမွမတတ် နာကျင်ခံစားနေရမှာပါ”

“ညည်းမှာက အိမ်ထောင်နဲ့လေ ... အရူးမထစမ်းပါနဲ့ မြတ်
ဘုန်း ... မောင်ရဲစွမ်းထက်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုရဖို့
မလွယ်ဘူး ... သမီးကို အရမ်းချစ်တာပါ ... ”

“မဟုတ် ... မဟုတ်သေးဘူးမေမေ ... ”

“အရူးမ ... တိတ်စမ်း ... ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ မောင်ရဲစွမ်းတော်

စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ... ”

“ဘာလဲ ... မေမေတို့ တိုက်ကြီးနဲ့မနေရမှာကြောက်လို့လား ဆင်းရဲမှာလေ ... မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းကွဲရတာ မေမေကြောင့်ပဲ၊ သမီး တို့နှလုံးသားတွေကို စတေးပစ်လိုက်ရတာ ... ”

“ဟဲ့ ... မောင်နဲ့အမေကိုယ်တိုင်က ညည်းနဲ့သဘောမတူ တာဘဲ ... သူဌေးသမီးနဲ့လက်ထပ်နိုင်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ကြိုးစားမှာပဲ လေ ... မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် ... အရာရာပြီးဆုံးသွားပြီလေ၊ မောင်ရဲစွမ်းထက်ရဲ၊ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သမီးလေး ဆင်ခြင်ပေးပါ၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ... သမီးခင်ပွန်းကောင်းပါ ... ”

မေမေ ဖုန်းပိတ်သွားသည်။ မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းကို ဝေးကွာ စေခဲ့တာ မေမေတရားခံ။ ဒေါ်သဇင်အောင်နဲ့ငွေကြေးကိစ္စတွေ မရှိ ခဲ့ရင် မောင်ကမြတ်ဘုန်းကို ကြိမ်းသေခိုးပြေးမှာပါ။ မောင့်ကို သနား တယ်။ အနစ်နာဆုံးက မောင်ပဲလေ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်းကို ချစ်နေဆဲပါ။ မြတ်ဘုန်းသိတာပေါ့။ မောင့်ဇနီးလောင်း သေဆုံးသွား တာ မောင်နှင့်မြတ်ဘုန်းတို့ ဖူးစာရေစက်မကုန်သေးလို့ဘဲနေမှာပါ။ ကိုကိုနှင့်ရင်သွေးမယူချင်ခဲ့ပေမယ့် ... အခုတလော သန္ဓေတားဆေး တွေကို မသောက်တော့။ ကိုကိုကို ချစ်နိုင်ဖို့ မြတ်ဘုန်းစတင်ကြိုး ပမ်းနေဆဲမှာမှ မောင်နှင့်မြတ်ဘုန်းတို့ ကွဲကွာရတဲ့ အကြောင်းရင်း ကို သိခဲ့ရသည်။

“မောင့်ဆီပြန်သွားမယ် ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပေးပါ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ဘာတစ်ခုမှမမက်မောပါဘူး ... ကျွန်မ ခုထိချစ်နေဆဲပါ ... ”

ကိုကို ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ သူမ တသိမ့်သိမ့်ကြေကွဲစွာ ငိုပစ်မိသည်။ မိုးလင်းကာနီးမှ ကိုကိုအိပ်ခန်းထဲဝင်လာ၏။ အလွန် အကျွံမူးနေပြီး ... သူမဘေးမှာ ဝင်အိပ်သည်။

“မြတ်ဘုန်း ... မင်းကိုငါအရမ်းချစ်ခဲ့တာပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရက်စက်ချင်ရတာလဲဟင်”

ကိုကို တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ မြတ်ဘုန်းလည်း စိတ် ထိခိုက်ကြေကွဲရပါတယ်ကိုကို ... မြတ်ဘုန်းရက်စက်ခဲ့တာပါ။ ကိုကို မှာအပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ... မောင့်ကို မြတ်ဘုန်းချစ်နေဆဲပါပဲ။ သူမဆန္ဒတွေက မောင့်ရင်ခွင်ကိုပဲ တမ်းတမ်းတတ်ဖြစ်နေ၍ ကိုကို နှင့်အဝေးဆုံးမှာ နေချင်သည်။ ကိုကိုအိပ်မောကျသွား၏။ အရက် တွေ အလွန်အကျွံသောက်ထားပုံပင်။ ကိုကိုလည်း စိတ်သောက တွေ ရောက်ရမယ်ဆိုတာ မြတ်ဘုန်းသိပါတယ်။ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ မြတ်ဘုန်းကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းပစ်စမ်းပါ။ ကိုကို ဘေးမှာအိပ်ဖို့ စိတ်မသန့်တော့သဖြင့် ... မြတ်ဘုန်းအောက်မှာပဲ ဆင်းအိပ်သည်။

“အင်း ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် မြတ်ဘုန်း ... အား ... ”

ရဲစွမ်း အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင် ကိုက်ခဲနေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်ရိဝေကာ မထနိုင်။ လေး လံနေတဲ့ မျက်ခွံတွေကို အနိုင်နိုင်ဖွင့်ပြီး ... သူ့ဘေးမှာ မြတ်ဘုန်း ရှိမနေ၍ အတိတ်တလန်နှင့်ကြည့်မိ၏။ မြတ်ဘုန်းက ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်နေသည်။

“ဟင် ... မြတ်ဘုန်း ... ဘာဖြစ်လို့ ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်နေရ တာလဲ”

သူစဉ်းစားကြည့်မိတော့မှ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်တွေကို သတိရသွားသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ”

သူ အရမ်းကိုနာကျင်ကိုက်ခဲစွာ မထနိုင်။ မြတ်ဘုန်းကြောင့် သူအရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်မိနေသည်။ ကြည့်ပါဦး ... ကိုကို အနားမှာတောင် မအိပ်ချင်တော့လို့ ကြမ်းပြင်မှာ ဆင်းအိပ်နေရ လား မြတ်ဘုန်းရယ် ... ။

မင်းစိတ်တွေရဲ့ခံစားမှုတွေကို ဘာဖြစ်လို့များ ကိုကိုနား မလည်ခဲ့ရတာလဲကွာ ... သူသေသေချာချာတွေးကြည့်တော့ မြတ် ဘုန်းကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကွာရှင်းပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ချစ်မြတ်နိုး နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင် နိုင်သယ်ကာထလိုက်ပြီး မြတ်ဘုန်းအနားရောက်သွား၏။ ချစ်ဇနီး

ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ယူကာ ခုတင်ကြီးပေါ် တင်ပေးသည်။

“မြတ်ဘုန်းရယ် ... မင်းလေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ကွာ ရှင်းပေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုကိုကို နာကျင်ကြေကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့အချစ်ရယ် ... ”

မြတ်ဘုန်း မျက်နှာလေးပေါ်မှ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေး နေမိသည်။ ချောမောနုစင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ စိုက် ကြည့်ရင်း ... မြတ်ဘုန်း ဘာတွေပဲအမှားလုပ်လုပ် ကိုကိုခွင့်လွှတ် ပေးရမှာပါ။ မြတ်ဘုန်း ... နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းမိသည်။

“ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မြတ်ဘုန်း ... ဘယ်လိုအမှားတွေ ပဲလုပ်လုပ်၊ ကိုကိုခွင့်လွှတ်ပေးပြီး ချစ်နေမှာပါ ... ကိုကိုအနားက နေ ထွက်ပြေးမသွားပါနဲ့ ... ”

မြတ်ဘုန်း ... မျက်နှာလေးအနံ့ ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်ကာ ရဲစွမ်း ... ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကိုကိုရယ် ... မြတ်ဘုန်းကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့နော်၊ မုန်းတီး နာကြည်းပေးပါ ... မြတ်ဘုန်းက ကိုကိုအချစ်တွေနဲ့ လုံးဝမတန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါနော် ... ”

ကိုကိုက သူမကိုပွေ့ချီလိုက်တည်းက သူမနိုးသွားသည်။ သူမ တမင်အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆက်ပြီး ဆောင်နေမိ၏။ သူမငိုပစ်

ချင်နေသည်။ ကိုကိုအနားကနေ ထွက်ခွာသွားဖို့ပဲ မြတ်ဘုန်းဆုံး
ဖြတ်ထားပါတယ်။ မောင့်ရင်ခွင်က မြတ်ဘုန်းအတွက် အအေးမြဆုံး
နားခိုရာဖြစ်မှာပါပဲ။ ကိုကို ... ရေချိုးပြီး အဖြင်ပြန်ထွက်လာသည်
အထိ မြတ်ဘုန်း ... အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။ ကိုကို
က အနမ်းလေးပေးကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

၁၁၁

အခန်း (၂၀)

“မောင် ...”

“ဟင် ... မြတ်ဘုန်း ... မင်း ... မင်း ... ဒီကို ဘာလာလုပ်
တာလဲ ... ပြန်ပါ ...”

နန္ဒ နောက်ကျောမှနေ၍ မောင်ဟုခေါ်သံကြောင့် လှည့်
ကြည့်မိတော့ မြတ်ဘုန်းဖြစ်နေ၍ အထိတ်တလန့်နှင့်ပြန်ဖို့ ပြောရ
သည်။ မြတ်ဘုန်း ... ဘာလာလုပ်တာလဲ။ မြတ်ဘုန်းနှင့်နန္ဒ ချစ်သူ
ဘဝကထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ နန္ဒထိုင်နေစဉ် မြတ်
ဘုန်းရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ မြတ်ဘုန်း ... မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ
မျက်ရည်တွေပြည့်နေပြီး ... သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင် ... မြတ်ဘုန်းကို စွန့်ခွာသွားရတဲ့အကြောင်းကို
မောင့်မေမေပြောပြလို့ မြတ်ဘုန်းသိခဲ့ရပါတယ်။ မြတ်ဘုန်းမေမေ
ကြောင့် မဟုတ်လားဟင် ...”

“မြတ်ဘုန်း ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေပြီးပါပြီကွာ ... မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ ငါနင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်ထားတယ် ... နင်ပြန်ပါ”

“နင် ... ဟုတ်လားမောင်၊ မြတ်ဘုန်းကိုထပ်ပြီး နာကျင်ရအောင် ဟန်ဆောင်ပြမနေပါနဲ့တော့မောင်ရယ် ... မြတ်ဘုန်း သိလိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး မောင့်အပေါ် အထင်လွဲမှန်းတီးနာကြည်းစိတ်တွေ အရွဲ့တိုက်ခဲ့မိတာတွေအတွက် နောင်တရလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ခံစားနေရတယ်”

“မင်း ... ရူးနေလား ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်းက အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ... ငါ့ကိုလူယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့ ... ”

“မြတ်ဘုန်း ... ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းမယ် ... ”

“ဘာ ... ”

“မအော်ပါနဲ့မောင်ရယ် ... ဒီဆိုင်လေးက မြတ်ဘုန်းနဲ့မောင်ချစ်သက်တမ်းအကြာကြီး ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ နေရာလေးပါ”

ဆိုင်ရှင် ဦးလေးချစ်က သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြောင်း အစအဆုံးသိနေ၍ ... စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ ချစ်သူတွေဘဝက နေ့စဉ်ထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ဆိုင်လေး။ အတွင်းကျကျက ထိုင်ခုံလေးကိုပင် ဆိုင်

ရှင်ဦးလေးချစ်က သူတို့ချစ်သူတွေအတွက် သီးသန့်ချန်ထားပေးတတ်သည်။

“မောင် ... ဒီနေရာကို ဘာဖြစ်လို့လာထိုင်နေတာလဲ၊ ဒါက မြတ်ဘုန်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့်နေရာလေးလေ”

“ဒါ ... တို့ရပ်ကွက်ထိပ်ကဆိုင်ပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်းသာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုမောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ ... မင်းဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ကွာရှင်းလည်း မင်းကိုငါဘယ်တော့မှ လက်မခံနိုင်ဘူး ... ငါ့ဇနီးလောင်းသေဆုံးသွားလို့ ငါအရမ်းကြေကွဲနေတယ် ... လောကကြီးထဲမှာ မင်းအရွဲ့တိုက်ချင်တိုင်းတိုက်၊ မင်းလုပ်ချင် တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်ထင်လား ... ”

“မောင်လိမ်ညာဟန်ဆောင်ပြောနေတာပါ၊ မြတ်ဘုန်းသိတယ် ... မောင်လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးမှ မရှိတော့တာဘဲ၊ မြတ်ဘုန်းလည်း ... စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်မယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကိုပဲ ပြန်ရယူမယ် ... မောင်နဲ့အတူတူနေရရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားပါပြီမောင် ... ”

“တိတ်စမ်း ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ငါလက်မခံဘူး ... မင်းလိုမိန်းမမျိုး ငါ့ရင်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာကြာပြီ၊ ငါ့သန္တရီအပေါ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး၊ မင်းပြန်ပါ ... ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ မင်းရဲ့အရွဲ့တိုက်တတ်တဲ့အကျင့်တွေ၊ ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့အကျင့်

စရိုက်တွေ ပြင်သင့်တယ်”

“မောင့်ကြောင့်လေ ... မြတ်ဘုန်းကို ရက်ရက်စက်စက် မောင်စွန့်ပစ်ထားခဲ့တယ်ထင်ပြီး ... မြတ်ဘုန်းအရဲ့တိုက်ပစ်မိတာ ပါ။ တစ်နေ့မှ တစ်စက္ကန့်မှ မောင့်ကိုမမေ့ခဲ့ပါဘူး ... မြတ်ဘုန်း နှလုံးသားထဲမှာ မောင့်ကိုပဲချစ်နေခဲ့တာပါ ... မြတ်ဘုန်းတို့ပြန်ပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော် ...”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းစိတ်မှမှန်သေးရဲ့လားကွာ၊ ငါလုံးဝ လက်မခံဘူး ... မင်းပြန် ...”

သူထလိုက်သည်။ မေမေရဲ့ထိုးနှက်ချက်ပဲဆိုတာ နန္ဒသိ လိုက်၏။ မြတ်ဘုန်းရှင်ဘဝ ပျက်စီးစေဖို့ပါ။ သူနှလုံးသားထဲမှာ မြတ် ဘုန်းကိုချစ်နေဆဲပေမယ့် မြတ်ဘုန်းဘဝနိမ့်ကျသွားမှာ မလိုလား နိုင်။ နန္ဒ ... ငယ်ချစ်ဦးကို သတိရလွန်း၍ ဒီဆိုင်လေးမှာ လာထိုင် မိတော့ ဆိုင်ရှင်ဦးလေးချစ်က နောက်နေသေးသည်။ ငယ်ကျွမ်းဆွေ ကိုလွမ်းလို့လားတဲ့။ မင်းကံဆိုးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... ဦးလေးက လည်း ဒီထိုင်ခုံလေးကို မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်မလာနိုင်တော့မှန်း သိနေပေမယ့် ... အမြဲတမ်း ချန်ထားမိနေဆဲပဲတဲ့။ နန္ဒ ထွက်လာခဲ့ သည်။

“မောင်လည်း ... မြတ်ဘုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ရင်မဆိုင်နိုင်တော့ လို့ပါကွာ၊ မြတ်ဘုန်းရယ် ...”

စိုးလပြည့်စာပေ

မြတ်ဘုန်းကို နန္ဒချစ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဦးရဲစွမ်းထက်ကို ကွာရှင်းပစ်လိုက်ရင် မင်းဘဝအနိမ့်ကျဆုံးဖြစ်သွားမယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာ တွေလည်း မဲ့ရမယ်။ မေမေက မင်းနဲ့မောင့်ကို လက်ထပ်ဖို့သဘော တူမယ်ထင်လား။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ နောက်ယှက်ပစ်မှာ။ မင်းဘဝ နိမ့်ကျမှုကိုပဲထိုင်ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောနေမှာပါ။ နန္ဒ အိမ် ပြန်ရောက်လာသည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းဆီရောက်လာတယ် မဟုတ်လား သား ...”

“မေမေ ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ သားအပေါ် ဒီလောက် အထိ မရက်စက်ပါနဲ့တော့ ...”

“ဒီကောင်မက အရမ်းကိုမော်ကြွားမောက်မာလွန်းလို့ပါ သားရယ် ... မေမေအပြစ်လား ... သားကို အထင်သေးတယ်၊ မင်းကို ဒီဟာမလေးက ကြိမ်ဆဲနေမှာ၊ ဘာဖြစ်လဲ မင်းလုံးဝမပတ် သက်နဲ့နော်သား ... မေမေကို နိမ့်ကျသွားအောင် ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မဲ့အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ဟာမ ... မေမေအကြောင်းသိစေရမယ်”

“တော်ပါတော့မေမေ ... မြတ်ဘုန်းကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... မေမေ ဒီလိုသာလုပ်နေရင် သားကိုအဆိုးမဆိုနဲ့နော် ... မြတ်ဘုန်းကို သားလက်ထပ်မယ်”

“ဘာပြောတယ်သား ... မင်းလက်ထပ်ရဲလက်ထပ်ကြည့်”

စိုးလပြည့်စာပေ

ကောင်းပြီလေ ... မင်းလက်ထပ်ပေါ့ ... မေမေကတော့ မြတ်ဘုန်း ရှင်ဘဝပျက်သွားဖို့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲမေမေ ... တစ်ရပ်ကွက် သားချင်းတွေပဲဗျာ ... မေမေ ... အဲဒီလိုသာလုပ်နေရင် သားလုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားကိုလည်းမသွားတော့ဘူး ... သားဘဝ လည်းပျက်စီးသွားမှာပဲ ... မေမေကြည့်ရက်ရင်ဆက်လုပ်ပါ”

“မေမေအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်နေလာခဲ့တဲ့ ရီရီနွယ်က အခု ကားနဲ့တိုက်နဲ့ဟန်းဖုန်းနဲ့လေ၊ မေမေသားက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်စရာအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် ... ပြီးတော့ မေမေကို မထေမဲ့မြင်နဲ့လုပ်နေတယ် ... ရိတယ် ...”

“ရပ်လိုက်ပါတော့ ... အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ အရှုပ်အထွေး တွေကို သားရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ သားဘဝရှေ့ရေးအတွက် လုပ်ဆောင် ချင်တယ် ... သားဘဝကိုပါ မေမေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့မလား”

မေမေအနားကနေ ... နန္ဒထွက်လာခဲ့သည်။ မြတ်ဘုန်း ဆန္ဒတွေကို သူဖြည့်စွမ်းပေးဖို့မဖြစ်နိုင်။ ဦးရဲစွမ်းထက်မှာ အပြစ်မှ မရှိတာဘဲ။ မြတ်ဘုန်းကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်နေဆဲဖြစ်ပါစေ၊ ရှောင် ရှားပစ်ရမယ်။ မြတ်ဘုန်းဘဝကို နိမ့်ကျသွားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး နန္ဒ ... ရင်နာနေသည်။

မြတ်ဘုန်းကတော့ အအေးဆိုင်လေးမှာ ဆက်၍ထိုင်နေဆဲ

ပင်ဖြစ်သည်။ သူမရင်ထဲတွင် မီးတောက်နေပြီ။ မောင်ချစ်နေပါ သေးတယ်။ မြတ်ဘုန်းမသိဘဲနေမလား။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

“ဟင် ...”

“ပြန်တော့လေ ... ကလေးမ ... မဖြစ်နိုင်တာတွေ မလုပ်ပါ နဲ့ကွယ်၊ တူမလေးဘဝ အခြေကျနေပြီပဲ ...”

“ဟင်အင်းဦးလေးချစ်ရယ် ... မြတ်ဘုန်းကို နားလည်ပေး ပါ ... ဒီမှာထိုင်နေပါရစေနော် ...”

“မှောင်နေပြီ ... မင်းခင်ပွန်းက လူတော်ပဲ၊ မင်းကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်လေ ... မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

မကြားချင်ဘူး။ မောင့်ရဲ့ထိခိုက်နစ်နာနေမှုအတွက် မြတ် ဘုန်းပေးဆပ်ချင်တယ်။ မောင့်ရင်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်းရှိနေသေးလို့ ဒီ နေရာလေးမှာ လာထိုင်နေခဲ့တာပေါ့။ ကိုကိုကိုကွာမယ်။ မေမေ တို့နေတဲ့တိုက်ကိုလည်း ပြန်အပ်ပစ်မယ်။ အရင်ကတည်းက မြတ် ဘုန်းတို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ကြတာလေ။ မြတ်ဘုန်းပေးပြီးထိုင်နေသည်။

“ပြန်ပါ မြတ်ဘုန်းရှင် ... သမီးဒီဆိုင်ကိုတောင် မလာသင့် တော့ဘူး”

သူမ ... ဆက်၍ထိုင်နေမိဆဲပင်။ ကိုကိုကလည်း မြတ်ဘုန်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်၍ချစ်နေသည်။ အမှန်တရားကို မြတ်ဘုန်း

နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်။ မောင့်ကိုစွန့်လွှတ်နိုင်ဖို့ အင်အားတွေ လည်း မွေးမြူ၍မရ။ ကိုကိုရောက်လာသည်။

“မြတ်ဘုန်းကို လိုက်ရှာနေတာ ... ဒီအအေးဆိုင်လေးမှာ ရှိနိုင်တယ်ဆိုလို့လေ ...”

ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိနေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင် မတွေ့ဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ ကိုကိုပြီးကြည့်ပြီး သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထူမတ်ပေး၏။ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လေးလို သူမ ခန္ဓာကိုယ်က ပုံကျချင်သည်။ ကိုကို ကွာရှင်းပေးပါ ... ကျွန်မကို ဥပက္ခာပြုထားပေးပါဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုချင်နေ၏။ စိတ်သဘော ထားပြည့်ဝသော လင်ယောက်ျားအနားမှ မြတ်ဘုန်းထွက်ပြေးချင် နေသည်။

“ကိုကိုတို့ပြန်ကြရအောင် ... မင်းလေးကိုကြည့်ရတာ အင် အားတွေမရှိသလိုဘဲ ... မြတ်ဘုန်းရယ် ပြန်ကြမယ် ...”

ရဲစွမ်းကလည်း မြတ်ဘုန်းအပေါ် ဘယ်လိုမှ မမှန်းတီးနိုင်။ သူကိုယ်တိုင် မြတ်ဘုန်းခံစားချက်တွေကို သိသိကြီးနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေပုံအော၍ လက်ထပ်ယူခဲ့သည်။ မြတ်ဘုန်းလေးအား တယုတယ ထွေးပွေ့ကာ ကားပေါ်တက်စေခဲ့၏။ တကယ့်ကို ရုပ်သေးရုပ်၊ ကြိုးပြတ်သွားသလိုပဲ။ သူစိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် သနားကြင်နာနေ သည်။

“ကိုကို ...”

“မြတ်ဘုန်းလေး ...”

“ကျွန်မက ကိုကိုကို ဒုက္ခပေးဖို့ လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့သူပါ။ ကိုကိုနဲ့ရင်သွေးကိုလည်း မယူချင်ဘူး ... တားဆီးခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ...”

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ၊ ကိုကို ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်သွားရပေမယ့် မုန်းလို့မရပါဘူး ... ခွင့်လည်း လွှတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မြတ်ဘုန်းအခြေအနေကို သိ နေခဲ့တာပဲ ... ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ တောင်း ဆိုတော့ ... မြတ်ဘုန်းဖေဖေက လက်မခံဘူး၊ သူ့သမီးအခြေအနေ ကိုပြောပြခဲ့ပါတယ် ... ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းကိုစတွေ့တည်းက အရမ်းကို ချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့တယ်ကွာ ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ကျွန်မအရမ်းခံစားနေရတယ်၊ မောင် ကလေး ... ကျွန်မအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ... မေမေ့ ကြောင့်ပါ ...”

ဒေါ်သဇင်အောင်ပေးထားခဲ့တဲ့ စာချုပ်တွေကို မြတ်ဘုန်း ထုတ်ပြီးပြလိုက်သည်။ မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေ တည့်မတ်လို့မရတော့ ဘူး။ အစားအစာတွေလည်း မျိုချမရ၊ လည်ချောင်းဝမှ တစ်ဆင့်နေ ၏။ မြတ်ဘုန်းမှားနေတာပါ။ သိသိကြီးနဲ့ပဲဆက်၍ မိုက်မဲပစ်ခဲ့ရ

သည်။

“ပြီးသွားတဲ့ကိစ္စတွေပဲ မြတ်ဘုန်း ... ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ကိုကိုဘက်ကတော့ မြတ်ဘုန်းကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်တာအမှန်ဘဲ၊ ကိုကို စဉ်းစားပေးပါမယ်”

“တကယ်လားဟင် ကိုကို ... တကယ်ပြောတာလား၊ မြတ်ဘုန်းကို ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးပါလား ... စဉ်းစားပေးပါနော်”

“မြတ်ဘုန်းရယ် ...”

မင်း ... ဒီလောက်တောင်ပဲ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်နေတာလားကွာ။ ငယ်ချစ်ဦးဆီပြန်သွားလို့ရော မင်းအဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား။ ရဲစွမ်းလည်း မြတ်ဘုန်းနှင့်ကွာရှင်းဖို့ စွန့်စားရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကိုကို အချိန်ပေးပါ၊ နောက်ထပ် ... တစ်လ၊ နှစ်လပေါ့နဲ့လည်း မြတ်ဘုန်းဆွေးနွေးလေ ... သူက လက်ခံမလား”

“မောင်က မြတ်ဘုန်းကို အရမ်းချစ်တာပါ ... ဘဝအဆက်ဆက်နောင်သံသရာအဆက်ဆက်အထိ ပေါင်းဖက်ကြရပါစေလို့ သစ္စာဆိုဆုတောင်းခဲ့ကြသူတွေပါ ...”

“တော်ပါတော့ ... မြတ်ဘုန်းရယ်၊ ဒီလောက်ဆို ကိုကိုနားလည်သဘောပေါက်ပါပြီ ...”

“ကိုကိုဆီကနေ မြတ်ဘုန်းဘာမှမယူပါဘူး၊ မြတ်ဘုန်းဘက်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

က ရက်စက်ယုတ်မာမှုပါ ... ကိုကိုအချစ်တွေ စေတနာမေတ္တာတွေ ကိုလည်း မြတ်ဘုန်းသိပါတယ် ... မေမေတို့နေတဲ့တိုက်ကိုလည်း မြတ်ဘုန်းပြန်ပေးပါမယ် ... တိုက်ပေါ်ကနေ ဆင်းပေးဖို့တာဝန်ယူပါတယ် ...”

“ကောင်မလေး ... တကယ်ပဲကွာ၊ မိဘတွေလမ်းပေါ်မှာ နေခိုင်းမလို့လား ... အဲဒီလောက်အထိ ကိုကိုမလုပ်ရက်ပါဘူး”

“ဟို ... ဟိုလေ ... ဟို ...”

“ဘာလဲ ... ကိုကိုက ကွာရှင်းမပေးမှာစိုးလို့လား၊ ကိုကို စဉ်းစားနေတာက မြတ်ဘုန်းကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာပါ၊ ကိုကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ စည်းစိမ်တွေထက် မြတ်ဘုန်းလေးကို တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးရတာပါ ...”

ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုကိုက သူမအားပွေ့ချီကာ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါတယ်ပြောတာတောင်မရ၊ ဇွတ်အတင်းပင် အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲပို့ပေးသည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲစေပြီး သူမနဖူးလေးအား နမ်း၏။ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူမပေါ်အုပ်မိုးကာ ပြုံးကြည့်နေသည်။

“ကိုကို ... စဉ်းစားပေးပါမယ်၊ အချိန်တော့ နည်းနည်းလေးပေးပါ၊ ကိုကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကိုကိုရင်ထဲက နှလုံးသားကို ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့လေ ... မြတ်ဘုန်းလေးပျော်သလိုနေပါ၊ အင်အားမြည့်

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ဝအောင် အနားယူပါ။ တကယ်လို့ ကိုကိုက ကွာရှင်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ရင်တောင် ... မြတ်ဘုန်းလေးအတွက် ပေးသင့်တာပေးမှာပါ။
ကိုကိုက မရက်စက်နိုင်လို့ပါကွာနော် ... ”

“ကိုကိုရယ် ... ”

“နန္ဒနဲ့လည်း ညှိလိုက်ဦးလေ ... အကောင်းဆုံးအခြေအနေ
ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားကြမယ်နော်”

သူမအနားကနေ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကိုကိုမျက်ဝန်းတွေထဲ
မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတာ မြတ်ဘုန်း တွေ့လိုက်ရသည်။

@@@

အခန်း (၂၁)

ကိုကိုကို ကွာရှင်းပြတ်စုံဖို့ပဲ မြတ်ဘုန်းဆုံးဖြတ်ထားသည်။
အပြစ်မရှိတဲ့ ဖြူစင်လွန်းတဲ့ ဦးရဲစွမ်းထက်နှင့်အတ္တကြီးတဲ့ မြတ်ဘုန်း
ရှင်။ ကိုယ့်စိတ်တွေအလိုဆန္ဒအတွက်နှင့် ကိုကိုအား အရှက်ရစေတဲ့
မိန်းကလေးဖြစ်နေတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင် ... မတန်ပါဘူး။ ကိုကိုဘက်မှ
ဘယ်လောက်ပဲ မြတ်ဘုန်းရှင်ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်စွမ်းပေးခဲ့ပါ
စေ။ မြတ်ဘုန်းရှင်ရင်ထဲမှာ ချစ်နေတာက မောင်ပဲလေ။ မြတ်ဘုန်း
ရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီခံစားမှုကြီးကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစားနေခဲ့ရတာပါ။ မရဘူး။ ကိုကိုကိုမချစ်နိုင်။ သံယောဇဉ်လေး
တွယ်ညှိနေတာက နည်းနည်းလေး အမျှင်တန်းရုံလေးပဲ။ ဒါကြောင့်
မြတ်ဘုန်း ... ကွာရှင်းလိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်သည်။

“သမီးမှားနေတယ် ... မေမေစကားကို နားထောင်ပါ။ သမီး
ဖေဖေကလည်း ... လက်ခံမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မြတ်ဘုန်းအကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်တာပါမေမေ၊ မောင်ကနစ်နာရသူပါ ... မေမေကြောင့် မောင်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့သဘောတူခဲ့ရတယ်။ မေမေမှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ ... ဖေဖေကို မေမေတာဝန်ယူပါ ... ”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ”

“ကိုကိုကို ဘယ်သူပဲတားတား မြတ်ဘုန်းကွာရှင်းမှာပဲ၊ ကိုကိုကို ဒုက္ခဆက်မပေးချင်လို့ဘဲ မြတ်ဘုန်းမှမချစ်နိုင်တာ”

“ဒါဆို ... ညည်းအဖေတားနေတဲ့ကြားကနေ ညည်း ... ဘာဖြစ်လို့ အတင်းအကြပ်သူဌေးရဲစွမ်းထက်ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ”

“အရွဲ့တိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ် ... ”

“ဖြန်း ... ”

“မေမေ ... ”

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ”

“သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်တာလဲ၊ မောင်နဲ့မြတ်ဘုန်းတို့ဝေးလွှားရတာ ... ဒီလိုကြေကွဲနာကြည်းစရာအဖြစ်ဆိုးတွေကို မေမေပဲ ဖန်တီးခဲ့တာပဲလေ ... ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါကတရားခံပဲ ... ငါ့ကြောင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ... သူဌေးကို လက်မထပ်ဖို့တော့ ငါတားဆီးခဲ့တယ်၊ ညည်းအတင်းလက်ထပ်တယ်၊ သူတို့ထက်သာအောင် လုပ်ပြခဲ့တယ်၊ အခုအားလုံးစိတ်သောကတွေရောက်ခဲ့ရပြီ ... ညည်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သဇင်အောင်က သူ့သားနဲ့သဘောတူလက်ခံမယ်ထင်နေလား၊ ညည်းဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကြံစည်တာ ... ”

“သမီးဘဝ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် မောင့်ကိုလက်ထပ်မယ်၊ အရယူမယ် ... မောင့်အမေ သဘောမတူလည်းအမွေဖြစ်ပါစေ ... မြတ်ဘုန်းတို့တစ်ကနေ ပြန်စမယ်”

ဒေါ်ရီရီနွယ် သမီးဖြစ်သူကို ဘယ်လိုဖြောင်းဖျရမှန်းပင်မသိတော့။ မိမိအမှားကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ကံကြမ္မာတွေက ဒီလောက်ထိအဖြစ်ဆိုးတွေ ရင်ဆိုင်ရမည်မှန်း မစဉ်းစားခဲ့။ မိမိတို့လည်း ချမ်းသာသာနေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သဇင်အောင်စိတ်ဓာတ်ကို သိနေလို့ပါ။ နန္ဒအဖေက စိတ်သဘောထား ရိုးဖြောင့်သလောက် နန္ဒအမေ ဒေါ်သဇင်အောင်က မောက်မာထောင်လွှားကာ စိတ်ပုတ်တတ်သည်။ ဒေါ်ရီရီနွယ် ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးရမလဲ။ ကိုဘရှင်ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်။ မိမိရော၊ သမီးရော အသေပဲ။ အရှက်ကြီးလွန်းတဲ့ယောက်ျားပါ။ ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ သမီးအကျင့်စရိုက်တွေလည်း ဒေါ်ရီရီနွယ် သိနေသည်။

“မေမေသေသွားတာကို မြင်ချင်လို့လားမြတ်ဘုန်းရှင် ...
မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် ... မောင်ရဲစွမ်းထက်နဲ့မကွာရှင်းပါနဲ့၊
သင်အောင်က သမီးဘဝကို ဖျက်ဆီးချင်နေတာပါ”

“သမီး ... နဂိုတည်းက ဇီးသီးသည်မဗျိုင်းပါမေမေ၊ ဘုရင်
ကတော်ဖြစ်ပြီး ဇီးသီးသည်ပြန်ဖြစ်သွားလည်း ဘာဖြစ်လဲ ... ဒုရင်း
ကဒုရင်းပဲလေ ...”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ညည်းဘယ်လိုမှ ပြောမရပါလား ...
ကောင်းပြီလေ ... ညည်းဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲလုပ်ပါ ... ဆက်
လုပ်တော့ ... မောင်ရဲစွမ်းထက်က ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် မနေ
တော့ဘူး၊ တဲပုတ်နဲ့ပဲနေမယ် ... ရပြီလား ...”

မြတ်ဘုန်းကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်၍ နောက်မဆုတ်
နိုင်။ မောင့်ကိုအရယူမယ် ... ကိုကိုက ပြီးနေပါပြီ။ မြတ်ဘုန်းဆန္ဒ
အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်တဲ့။ မေမေပြောသလိုပဲ ... ကိုကိုပေးလည်း
မြတ်ဘုန်းလက်မခံဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်မယ်။ သူမမေမေအိမ်မှ ထွက်လာပြီးမှ မပြန်တော့ဘဲ လမ်းမှာ
စိတ်ပြောင်းသွားကာ မောင်တို့အိမ်ဘက်သို့ ကားကိုကွေ့ပစ်လိုက်
လေသည်။

“မောင်နဲ့တွေ့မယ် ... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကိုကိုနဲ့က ကွာရှင်း
တော့မှာပဲ”

မောင်တို့တိုက်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပြီး အထဲဝင်လိုက်တော့
မောင်တစ်ယောက်တည်း ကံကောင်းစွာရှိနေသည်။ တိုက်ထဲမှာ
ဘယ်သူမှမရှိ။ မောင့်အစ်မက သီးသန့်နေကြတာ။ မောင့်ဖေဖေ
ကလည်းအလုပ်မှာ။ မောင့်မေမေလည်းမရှိ။ မောင့်ကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့
မြတ်ဘုန်း ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်ကျိုခယတောင်းပန်ဖို့ ဝန်
မလေး။ မြတ်ဘုန်းကိုတွေ့တော့ မောင်ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်ကြည့်
နေပြီး ... ရုတ်တရက် ပျော်သွားတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းတွေပြန်၍ တင်း
တည့်သွားသည်။

“မင်း ... မင်းဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ဒါ၊
ငါတိုက်ကွ၊ မင်းလာသင့်တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်ဘုန်းကိုတွေ့လိုက်တော့ မောင်အရမ်းပျော်သွားတယ်
မဟုတ်လား ... ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့မောင်ရယ် ... မြတ်ဘုန်း
ကို ချစ်နေသေးတယ်ဆိုတာ မြတ်ဘုန်းသိနေတယ်”

“မင်းပြန်ထွက်သွားစမ်း ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က
ဘာပြောကြမလဲ ... မင်းယောက်ျားသိသွားရင်ရော ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုကိုနဲ့က ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကွာရှင်းဖို့လေ ... ကိုကိုကလည်း နန္ဒနဲ့ညီပါတဲ့၊ သူပြန်
စဉ်းစားပေးပါမယ်တဲ့ ...”

“အမိပွယ်မရှိတာကွာ၊ ဒီလူရူးနေလား၊ မင်းကိုအမှန်အတိုင်း ပြောပြမယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... အရင်က မင်းကိုချစ်မိနေပေမယ့် ငါ့ ရင်ထဲက အချစ်တွေကို တဖြည်းဖြည်းဖဲ့ချွေဖယ်ထုတ်ပစ်ပေးတာက သနားစရာကောင်းတဲ့ သုန္ဒရီရဲ့အချစ်တွေပဲ ... ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ မင်းကိုမချစ်တော့ဘူး ... သုန္ဒရီကိုချစ်သွားပြီ၊ နောင်တတွေနဲ့လွမ်း ဆွတ်တမ်းတနေဆဲပဲ၊ ခုထိတမ်းတနေရတုန်းပါ ... သေချာတာက တော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းမရှိတော့ဘူး ... ”

မောင်လိမ့်ညာနေတာ၊ မြတ်ဘုန်းသိပါတယ် ... မောင့်မျက် ဝန်းတွေက ဖုန်းကွယ်ထားလို့မှမရတာ၊ မြတ်ဘုန်းကို ချစ်နေသေး ပါတယ် ... ကိုကိုက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကွာရှင်းပေးမှာပါ။ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းအတွက် ပေးသင့်တာပေးမယ်ဆိုပေမယ့် မြတ်ဘုန်းဘာမှ မယူဘူး ... မောင်စိတ်သန့်သန့်လက်ခံပါ။ အရင်ကလိုပဲ ဘဝကို တစ်ကပြန်စကြရအောင်နော် ... ”

မြတ်ဘုန်းစကားတွေနှင့် ကြေကွဲဆွေးမြေ့နေတဲ့အသံတွေ အသနားခံတောင်းဆိုနေတဲ့ မြတ်ဘုန်းမျက်ဝန်းတွေကြောင့် နန္ဒ ဟန်ဆောင်မာကျောပြတ်သားဖို့ပင် ပျောက်ကွယ်မတတ် ဖြစ်သွား ရသည်။ မြတ်ဘုန်းပြောသလိုပဲ ... မောင်လည်းဟန်ဆောင်မောင်း ထုတ်ပစ်နေမိတာပါ။ တကယ်ဆို ... မြတ်ဘုန်းကို ထွေးပွေ့ထား ချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတယ်။ ဦးရဲစွမ်းထက်

မှာက အပြစ်မှမရှိတာ။ မြတ်ဘုန်းကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းတယ်၊ ခွင့် လွှတ်နိုင်လွန်းတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြီးကျယ်ခမ်း နားစွာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ ပြန်ကွာ ရှင်းလိုက်ရရင် စီးပွားရေးလောကမှာ ဝေဖန်ပြောဆိုစရာဖြစ်နေမည်။ မြတ်ဘုန်း ... အရူးထတိုင်း နန္ဒလိုက်မလုပ်နိုင်။ မေမေကလည်း မြတ်ဘုန်းဘဝကို အညှိုးကြီးကြီးနဲ့ နင်းခြေဖျက်စီးပစ်ဖို့ လုပ်ဆောင် နေတာပါ။ နန္ဒစိတ်ကို ယိမ်းယိုင်မသွားအောင် ထိန်းချုပ်ပစ်သည်။

“ငါ ... နင့်ကိုလက်မခံနိုင်ဘူး မြတ်ဘုန်းရှင် ... မင်းပြန်ပါ၊ နောက်ထပ် မင်းဘယ်တော့မှ ငါ့ကိုလာမဆက်သွယ်နဲ့၊ အရှက်မရှိ ဘူးလား ... မင်းလောက်အရှက်ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမကို မတွေ့ဖူးဘူး”

“မောင်ပြောချင်တာပြောပါ ... မြတ်ဘုန်းခံယူမယ်၊ မောင့် ကိုလက်လျော့သွားမယ်မထင်နဲ့ ... မောင်လက်မခံလည်း မြတ် ဘုန်းက ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းမှာပဲ၊ အရင်ဘဝ ပြန်ခံယူမယ်၊ အဲဒါ မြတ် ဘုန်းဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ... ”

“မင်းဟာမင်းလုပ်ချင်တာလုပ်လေ ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ မင်း ကိစ္စပဲ၊ ငါကတော့ လုံးဝလက်မခံဘူး ... ငါ့အမေကလည်း မင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး ... မင်းသိထားပါ”

မောင့်မေမေ ဒေါသဇင်အောင်ရောက်လာသည်။ မြတ်ဘုန်း ရှင် ဘာမှဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ မောင့်မေမေရှေ့မှာ ခူးထောက်နေ

ချပစ်လိုက်မိ၏။ မောင်နှင့်ပြန်လည်နီးစပ်ဖို့ သူမဘယ်သူ့ကိုမဆို အောက်ကျခံ တောင်းပန်ဖို့ ဝန်ခံလေးတော့ဘူးဖြစ်သည်။

“မြတ်ဘုန်းရှင် ... ညည်း ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ တိုက်ထဲ အရှက်မရှိ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အန်တီသဇင် ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ မြတ်ဘုန်းမှားသွားပါ တယ်၊ အန်တီသဇင်အပေါ် မရှိမသေနဲ့ မြတ်ဘုန်းရိုင်းစိုင်းခဲ့မိပါ တယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... မောင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံပေး ပါ”

“ဘာပြောတယ် မြတ်ဘုန်းရှင် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ ညည်းမှာက တရားဝင်လင်ငုတ်တုတ်နဲ့လေ၊ ငါ့သားကို မယားခိုးမှု နဲ့ ထောင်ချပစ်ဖို့ မာယာတွေနဲ့ မြူဆွယ်ဖို့ ရောက်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းမှာပါ၊ သဘောတူပြီးပါပြီ၊ မောင်နဲ့အန်တီသဇင်တို့ပဲ လက်ခံဖို့ သဘောတူပေးပါ၊ တောင်းပန် ပါတယ် ... အန်တီသဇင်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာကိုပြောပါ၊ မြတ်ဘုန်းမှားသွားပါတယ် ... မြတ်ဘုန်းအရွဲ့တိုက်လိုက်တာ လွန် သွားပါတယ်နော် ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... လောကကြီးက တော်တော် ရယ်ရတာပဲ ... မြတ်ဘုန်းရှင် ... ညည်းမာနတွေ ဘယ်ရောက်သွား ပြီလည်းဟင် ... ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်လည်းစဉ်းစားပေးပါမယ်၊

ဒါပေမယ့် ... ကျုပ်သား ဆင်းရဲနေတာကိုတော့ မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ညည်း ... ယူသင့်သလောက်ယူလာဖို့ ကြိုးစားပါ ...”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ် ... မောင်မျက်နှာမငယ်စေရပါဘူး၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲလည်း မနေစေရပါဘူး၊ ကိုကိုကလည်း ပေးမှာပါ”

“မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

မြတ်ဘုန်း ပြောဆိုလုပ်ဆောင်နေတာတွေကိုကြည့်ပြီး ... နန္ဒ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့် အော်ဟစ် တားဆီးကာ မြတ်ဘုန်းလက်ကိုဆွဲပြီး ကားဆီခေါ်ဆောင်လာခဲ့ သည်။ ကားပေါ်ပစ်တင်၍ ဒရိုင်ဘာနေရာမှာဝင်ထိုင်ပြီး ... နန္ဒကိုယ် တိုင် မြတ်ဘုန်းကားကို မောင်းလာခဲ့၏။ မေမေအကြံတွေကို နန္ဒ သိထား၏။ မြတ်ဘုန်းဘဝ ပျက်ဖို့ပဲ ... မြတ်ဘုန်းမိဘတွေ ရပ်ကွက် ထဲမှာ အရှက်ရစေဖို့ပဲ။ မေမေရင်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်းကို ဘယ်လောက် အထိ မုန်းတီးနေလည်းဆိုတာ နန္ဒအသိဆုံးဖြစ်နေသည်။

“မင်းရူးနေလား ... မြတ်ဘုန်းရှင်၊ အရှက်မရှိလိုက်တာ၊ မင်း ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ဒီလောက်အထိ အောက်တန်းကျမှန်းမသိ ခဲ့ဘူး”

“မောင့်ကိုချစ်လို့ပါ ... မောင်က မြတ်ဘုန်းကို သစ္စာဖောက် တယ်ထင်ပြီး အရွဲ့တိုက်တာပါ ...”

“ဦးရဲစွမ်းထက်ကိုရော ... မင်းကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကျနေရဦး

လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လေ၊ မင်း ... ဒီအတိုင်းပဲ မင်းအတ္တ
တွေအတွက် ကွာရှင်းထားခဲ့မှာလား ... ဦးရဲစွမ်းထက်က စီးပွားရေး
လောကမှာ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ ... မင်းအတွက်လေ ... ”

နန္ဒ ... လက်မခံနိုင်။ မြတ်ဘုန်းကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်။
သူတို့တွေက အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေ။ ငယ်စဉ်လေးတည်း
က ကျောင်းနေဘက် ... စားအတူ၊ သွားအတူ။ ဘဝကိုခက်ခဲပင်
ပန်းစွာ ရှန်းကန်နေရခြင်းလည်းအတူတူ။ နန္ဒမိဘတွေက ... ကံ
ကောင်းစွာ ဖေဖေဝပ်ရှောလုပ်ငန်း အောင်မြင်သွား၍ ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ ချမ်းသာသူ။ တိုက်နှင့်နေနိုင်သူတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

“မောင်ရယ် ... မြတ်ဘုန်းကိုအပြစ်တင်ပါ၊ ဆူပါ၊ ရိုက်ပစ်ပါ။
မြတ်ဘုန်းကျေကျေနပ်နပ်ခံယူပါမယ် ... မောင်လက်မခံဘူးဆိုရင်
လည်း ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်း ကွာရှင်းမယ် ... မြတ်ဘုန်းတစ်ယောက်
တည်းပဲနေမယ် ... ကိုကိုကို မြတ်ဘုန်း ဘယ်တော့မှမချစ်ခဲ့ပါဘူး
မောင် ... ယုံပေးပါ ... ”

မြတ်ဘုန်းရယ် ... မောင့်စိတ်တွေ လွတ်ထွက်ပေါက်ကွဲပြီး
မြတ်ဘုန်းကို ဖက်ထားချင်တယ်။ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကို အရူးအမူး
ဖက်ထားပစ်ချင်နေတယ်။ စည်းကမ်းခြားနေတယ်။ မောင့်စိတ်တွေ
ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းကိုမရှိတော့တာပါ။ မောင်
အခုချစ်နေဆဲပါ မြတ်ဘုန်း ... အစားထိုးလို့မရဘူး။ မောင့်အသဲ

နှလုံးတွေ တစ်စစီကြွေကျပေါက်ကွဲရတော့မယ်။ ချစ်သူမြတ်ဘုန်း
အား မဆူရက်တော့ဘဲ နန္ဒငြိမ်သက်သွားသည်။

“မောင် ... ”

“ပြော ... ”

“ကျွန်မတို့ပြန်ပြီး လက်ထပ်ကြမယ်နော်၊ ဖူးစာရေစက်
မကုန်သေးဘူးထင်တယ် ... ကံကြမ္မာကြောင့် လေမုန်တိုင်းက ဝင်
တိုက်ခတ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်၊ အခုငြိမ်သက်နေပါပြီနော် မောင်”

“မြတ်ဘုန်းရယ် ... ”

သူ့စိတ်တွေ မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ ကားကိုလမ်းဘေးမှာထိုးရပ်
ပစ်လိုက်၏။ မြတ်ဘုန်း ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်းဖက်ထားမိသွား
သည်။ နန္ဒ ... ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။

နန္ဒတို့ကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့သူတွေ ထိခိုက်နစ်နာခံစားနေ
ကြရမယ့်အစား မြတ်ဘုန်းပြောသလို ဖူးစာရေစက်မကုန်သေးတာ
ဟုပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိနေသည်။

အခန်း (၂၂)

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“မောင် ... ”

“မောင်ကတော့ ကိုယ့်အတ္ထုကြောင့် တစ်ခြားသူတွေ ထိခိုက်နစ်နာကြရမှာ မလိုလားဘူး ... ဒါကြောင့် ... ဦးရဲစွမ်းထက်က ကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုရင် မင်းကွာရှင်းခဲ့ပါ ... မေမေတို့ မင်းမိဘတွေ ဆန္ဒမတောင်းခံဘဲ မောင်တို့တဝတစ်ခုကို ထူထောင်ကြမယ်၊ ဦးရဲစွမ်းထက်ဆီကနေ ဘာတစ်ခုမှ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယူမလာခဲ့ပါနဲ့ ... မောင်က ယောက်ျားပါ၊ ဘဝကို ရုန်းကန်ကြမယ်၊ တစ်ကပြန်စကြမယ်လေ ... မောင်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် နိုင်ငံခြားကို အပြီး အပိုင်ထွက်သွားကြမယ် ... ဘယ်လိုလဲ မင်းလက်ခံလား”

“လက်ခံပါတယ်မောင် ... မြတ်ဘုန်းလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ကိုကွဲဆီက ဘာတစ်ခုမှယူဆောင်မလာသင့်ဘူးလေ ... ပျော်

စိုးလပြည့်စာပေ

လိုက်တာမောင်ရယ် ... တကယ်ပဲ မြတ်ဘုန်းနဲ့မောင် ဖူးစာမကုန်ကြသေးတာပေါ့”

“အဲဒီလိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ ... ”

“မောင် ... ”

“ဟင် ... ”

“မြတ်ဘုန်းတို့လေ ... ထိုင်နေကျ ဦးလေးချစ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ကြမလား ... ဦးလေးချစ်က အခုထိ အဲဒီနေရာထိုင်ခုံလေးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိုင်ခွင့်မပေးဘဲ ပင်စင်ပေးထားတာပါ”

“မထိုင်ချင်သေးဘူး မြတ်ဘုန်း ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြတ်ဘုန်းတို့မိသားစု အရှက်ရနေလိမ့်မယ်၊ မောင်တို့ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်ရမယ် ... မြတ်ဘုန်းက အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းကလေးပဲ ... သတိထားပါကွာ ... ”

“အင်းနော် ... ”

“မြတ်ဘုန်းပြန်တော့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်နဲ့ဆွေးနွေးပါ၊ အဓိက ဦးရဲစွမ်းထက်ဆန္ဒပါပဲ ... မောင်စိတ်လုံ့ချင်တယ်”

“မောင်ကတိတည်နော် ... မြတ်ဘုန်းကို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး မောင်တစ်ယောက်တည်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရင်း မြေအဆုံး မိုးအဆုံး ... မြတ်ဘုန်းလိုက်ရှာမှာပဲ ... မတွေ့ရင် မြတ်ဘုန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ပစ်မယ်၊ မောင်မယ့်မရှိနဲ့နော် ... မြတ်ဘုန်းမိခင်

စိုးလပြည့်စာပေ

တွေ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်လည်းဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

“မောင်စောင့်နေမှာပါ ... မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်ကိုသာ တည်ငြိမ်မှုရှိနေစေချင်တယ် ... မောင့်စကားကို နားထောင်ပါမြတ်ဘုန်း၊ အချိန်ယူပါ။ မောင်တစ်ယောက်တည်း မြတ်ဘုန်းကို ထားခဲ့ပြီး ရှောင်မထွက်သွားပါဘူးကွာ ... စိတ်ချပါ ... ပြန်တော့နော်”

“အင်း ... ”

မောင့်ဆီကနေ ကတိအထပ်ထပ်တောင်းပြီး မြတ်ဘုန်းပြန်လာခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်တော့ ကိုကိုမရောက်သေးပေ။ မြတ်ဘုန်းခေါင်းထဲမှာ မူးမိုက်ပြာဝေသွား၍ အိပ်ရာပေါ်အသာအယာလှဲချပစ်လိုက်ရသည်။ မွေ့ယာကြီးက အိပ်စက်ညက်ညောလွန်း၏။ ကိုကိုကြောင့် မြတ်ဘုန်းမိမိကျကျ ... ချမ်းသာကြွယ်ဝစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ပျော်သလိုနေနော် ... ကိုကိုကတော့ မြတ်ဘုန်းမျက်နှာပေါ်မှာ ခွမ်းလျညှိုးရော်တဲ့ အရိပ်လေးသမ်းနေတာ တောင်စိတ်ပူပြီး ရင်တုန်သွားရတယ် ... မြတ်ဘုန်းလေး ဘာများ လိုအပ်နေလဲပေါ့ ... ”

သူမအကြည့်တွေ နံရံဆီရောက်သွားတော့ နံရံမှာ ကိုကိုနှင့် မြတ်ဘုန်းတို့ မင်္ဂလာမောင်နှံဓာတ်ပုံကြီးက ခန့်ညားစွာ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ကိုကိုကချောပြီး ခန့်လွန်း၏။ မြတ်ဘုန်းထက်

ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးနေပေမယ့် အရမ်းကြီးကွာခြားမနေဘဲ နုပျိုသန့်စင်ကာ လိုက်ဖက်နေ၏။ ကိုကိုကိုလည်း သေသေချာချာပြန်တွေးကြည့်တော့ မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တွယ်ညှိနေပြီထင်တယ်။ သတ္တိမရှိတာလားမြတ်ဘုန်းရှင် ... ဘာလဲ နင်ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝကို ပြန်ရောက်မှာကြောက်နေတာလား။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြတ်ဘုန်းသိနေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ဘာပဲလုပ်လုပ်ပါကွာ၊ ကိုကိုခွင့်လွှတ်တယ်၊ ကိုကိုအတွေးတွေထဲမှာ မြတ်ဘုန်းပျော်ရွှင်နေဖို့ပဲ စဉ်းစားနေရတာပါ ... ကလေးအရမ်းပိန်သွားတယ် ... သတိထားဦးနော်၊ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းအနားယူစမ်းပါ။ မြတ်ဘုန်းဖြစ်ချင်တာတွေ ကိုကိုအားလုံးလိုက်လျောပေးပါ့မယ်”

ကိုကိုနှင့်ကွာရှင်းပါ့မယ်ဆိုကာမှ ကိုကိုအကြောင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့တွေးမိနေရတာလဲ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။ မောင်ကလက်ခံနေပြီလေ။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်နေတတ်တဲ့အပြီးချို့ချို့နှင့် ပြီးပြနေလေသည်။

မြတ်ဘုန်းကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ... ကိုကိုရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် ... အနူးအညွတ်ပါ ... မြတ်ဘုန်းရင်ထဲမှာလေ မောင်ပဲရှိနေပါတယ်။ မောင်နဲ့မဝေးချင်ဘူး ... မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေ မပြတ်သားဘူး၊ မောင့်ဘက်ပဲ အလေးသာနေတယ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်စွာ

မြတ်ဘုန်းနဲ့အတူတူနေပြီး ကိုကိုစိတ်သောကတွေရောက်နေရမှာပါ။

မြတ်ဘုန်းရင်တွေ တလုပ်လုပ်တုန်ရီနေသည်။ အစားပျက် အဒိပ်ပျက်နဲ့ အခုတလော စားစရာတွေကို မတောင်းတမီ။ သူမ မပျော်နိုင်။ မောင်ကလက်ခံခဲ့တာတောင် သူမဘာဖြစ်လို့ အရမ်းကြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်းမရှိရတာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်ဘုန်းကွာ ရှင်းမည်။ ကိုကိုနဲ့မတန်ပါဘူး။ ကိုကိုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပွန်းပဲ့နိမ့်ကျ သွားစေတာကတော့ မြတ်ဘုန်းမှာတာဝန်အရှိဆုံးပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေး ပါကိုကို။ သူမမျက်ဝန်းတွေကို တင်းကြပ်စွာ ထိကပ်ပိတ်ပစ်ထား မိသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ”

“ဟင် ... ကိုကို ... ”

“အိပ်ချင်နေသေးလို့လား၊ အိပ်လေ ... ကိုကိုအစည်းအဝေး ရှိလို့ပြန်လာတာ နောက်ကျသွားတယ်”

မြတ်ဘုန်းလေး အရမ်းပိန်နေပါလား။ မျက်တွင်းလေးတွေ ပင် ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည်။ ရဲစွမ်း စိတ်ထိခိုက်ရလွန်းလို့ တစ် ယောက်တည်းထိုင်ပြီး အရက်သောက်ရင်း ... အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ရ၏။ အသိမဲ့သွားအောင် အလွန်အကျွံသောက်ပစ်နေချင်မိပေမယ့် မြတ် ဘုန်းလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာလည်း စိတ်ပူ၍ အသိကင်း မဲ့တဲ့အထိမသောက်။ မြတ်ဘုန်းနဲ့ကွာရှင်းရမယ့်ကိစ္စ တွေးမိတိုင်း

ရဲစွမ်းရင်နာပြီး ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ပေါက်ကွဲနေရ သည်။ ကိုကို ဘယ်နေရာကိုထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေရမှာလဲ။ ကုမ္ပဏီ အစည်းအဝေးမှာ မောင်ရင့်ဇနီးချောလေး မြတ်ဘုန်းရောလို့မေး ကြရင် ... ကိုကို ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်အထိ ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာထက် မြတ်ဘုန်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး မစွန့်လွှတ် နိုင်။ ကိုကို လုံးဝအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး မြတ်ဘုန်းရယ်။ မျက်ဝန်း လေးမှိတ်ထားတဲ့ မြတ်ဘုန်းမျက်နှာလေးအား စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ”

“ဟင် ... ”

“ကိုကိုမှာ မြတ်ဘုန်းလေးကို နမ်းခွင့်ရှိနေသေးလား”

“နမ်းခွင့်ရှိပါတယ်ကိုကို ... အခွင့်အရေးပေးပါတယ်၊ မြတ် ဘုန်းက ကိုကိုတရားဝင်ဇနီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိနေပါသေးတယ်လေ”

“မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ... ကိုကိုကျေနပ်ပါတယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်တယ် ... မြတ်ဘုန်းနဲ့ကိုကို ကွာရှင်းကြရင်အောင် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ခါးခါးသီးသီးနဲ့ မုန်းတီးနာကြည်းသွားကြတဲ့အဖြစ် မျိုး မကြုံချင်ဘူး ... ”

“အင်းနော် ... ”

ပူဇွန်တင်းကြပ်တဲ့ ကိုကိုအနမ်းတွေက သူမနှုတ်ခမ်းသွား လေးတွေအပေါ် အရင်ကလိုပဲ အချစ်တွေ၊ အကြင်နာတွေအဖြစ်

အဝထိတွေ့လာသည်။ ကိုကိုကိုလည်း မြတ်ဘုန်း မရက်စက်ချင်ပါဘူး။ မြတ်ဘုန်းက ခုထိ ... ကိုကိုနီးပါဟာ။ ကိုကိုလက်တွေက သူမ ... မြတ်ဘုန်းခန္ဓာကိုယ်လေးအနံ့ ပွေ့ဖက်ပွတ်သပ်ချောမြူအကြင်နာအယုအယလေးတွေ ပေးနေခဲ့ပေမယ့် အဆုံးစွန်အထိတော့ ကိုကိုက ဆက်လက်မကြိုးစားဘဲ အနမ်းတွေကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်လေသည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး ... မြတ်ဘုန်းလေး အရမ်းနာကျင်နေရမှာပါ ... ကိုကိုသိတာပေါ့၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ ... ”

ဒီလောက်အထိ ခွင့်ပြုပေးတာတောင် သူမထိကပ်ထားတဲ့ မျက်တောင်ကော့ကော့လေးတွေ ဖြတ်ခနဲ ပွင့်သွားရပြီ။ ကိုကိုကို ကြည့်မိတော့ ဒေါသအငွေ့အသက်တွေ နည်းနည်းလေးတောင်မရှိဘဲ အပြီးတွေက တောက်ပလင်းလက်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... ပြောစရာစကားရှိတယ်၊ ခဏလောက်ထိုင်မလား ... ကိုကိုလသာဆောင်ကနေ စောင့်နေမယ်လေ”

ရဲစွမ်းစိတ်တွေကို လျော့ပစ်လိုက်သည်။ သူကသာ အကြင်နာတွေနှင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့နမ်းရှိုက်မိနေပေမယ့် ... မြတ်ဘုန်းရဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေက မလွဲသာမရှောင်သာလို့ လက်ခံခွင့်ပြုနေရမှန်း သိသာသည်။

အေးစက်စက် အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသလိုလိုမို့ ရဲစွမ်းဆုံး

ဖြတ်လိုက်၏။ မြတ်ဘုန်းဆန္ဒတွေအတိုင်း ကွာရှင်းပေးလိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ ... လသာဆောင်ကို ထွက်လာခဲ့၏။ အရက်ပုလင်းနှင့် အမြည်းနည်းနည်း ရဲစွမ်းကိုယ်တိုင် ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်ရင်း ... မြတ်ဘုန်းအလာကိုစောင့်နေမိရင်း တော်တော်လေးကြာမှ မြတ်ဘုန်းရောက်လာ၏။ လေတိုက်လျှင် ယိုင်ခွေလဲကျတော့မည့် မျက်ခြောက်နွမ်းနွမ်းလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ကိုကို ... ”

“နွေခင်းက နန္ဒဖုန်းဆက်တယ် ... ”

“ဟင် ... ”

“မြတ်ဘုန်းကို ကွာရှင်းပေးမယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလားတဲ့၊ နန္ဒကတော့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါတဲ့၊ မြတ်ဘုန်းကိုလည်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိတ်ပူလို့တဲ့ ... ဦးရဲစွမ်းထက်ပဲဖြစ်စေချင်သလို မြတ်ဘုန်းလွတ်လပ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သွားရင် ... သူလက်ထပ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်မယ်တဲ့လေ ... ”

မြတ်ဘုန်းက ကျောက်ရပ်လေးတစ်ရပ်လို သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ရမယ်။ မြတ်ဘုန်းကို ကွာရှင်းဖို့ ကိုကိုဆန္ဒဆိုရင် လုံးဝပဲ မရှိဘူးကွာ။ မြတ်ဘုန်း ထားရာနေ၊ စေရာသွားချင်တယ်။ ကိုကိုအနားမှာပဲ ရှိနေပေးပါ။ ပေမဲ့

ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းဆန္ဒတွေကိုသာ စဉ်းစားပေးချင်တဲ့ ခင်ပွန်းပဲ
လေ။ ကွာရှင်းပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကိုကို ... ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ... မြတ်ဘုန်းကို ကွာရှင်းပေး
ပါမယ်၊ အမြန်ဆုံးပါ ... ဘာမှတွေဝေသောက မများစေချင်ဘူး၊
ကိုကိုဆန္ဒပါ ... ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲ ကွာရှင်းပေးမယ်လို့ နန္ဒကို
လည်း ပြောပြလိုက်ပါတယ် ... ”

“ရှင် ... ”

“မြတ်ဘုန်းမမှားပါဘူး ... ကံကြမ္မာပဲလေ ... ကိုကို လက်ခံ
နိုင်ပါတယ် ... ပြီးတော့ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ သစ္စာတွေအထပ်ထပ်ဆို
ထားကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပူးစာရေစက်မကုန်သေးလို့ဘဲ ဖြစ်
မယ် ... ကိုကိုက ကြွယ်ဝချမ်းသာသူမို့ စိတ်ဖြေသိမ့်စရာတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်လေ ... နိုင်ငံခြားမှာ အပျော်ရှာမယ်၊ အတွင်းရေးမှူး
ချောချောလေးတွေ အနားမှာထားတယ် ... အိုကေလား ... ”

“ကိုကို ... ”

“နေဦး ... ကိုကိုတစ်ခုတောင်းဆိုမယ်၊ မြတ်ဘုန်းလေး
လိုက်လျှောပေး ... အဲဒီတောင်းဆိုမှုကို မြတ်ဘုန်းလေး လက်ခံပေး
မှ ကိုကိုက ကွာရှင်းပေးနိုင်မှာဗျ”

“ဘာတောင်းဆိုမှာလဲဟင်”

“မြတ်ဘုန်းလေးမိဘတွေနေတဲ့ တိုက်ကို ... ကိုကိုပြန်လက်

မခံနိုင်ဘူး ... ကိုကိုငွေကြေးချမ်းသာမှုအတွက် ဒါလောက်က ဘာမှ
မဖြစ်ပါဘူး ... ကိုကိုစေတနာပဲ ... ပြီးတော့ မြတ်ဘုန်းနာမည်နဲ့
ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေတွေ ... မြတ်ဘုန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်
မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ထားခွင့်ပြုပါ ... ”

“ကိုကို ... ”

“အဟက် ... မြတ်ဘုန်း မျက်လုံးတွေ တော်တော်လေး
ပြူးသွားတာပဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုကိုစေတနာပါ။ ရိုးသားပါတယ်၊
မင်းကိုငွေနဲ့ပေါက်ပြီး ပြန်ဖြူဆွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော် မြတ်ဘုန်း
ရှင်”

ကိုကိုရယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာ
ဖြစ်လို့များ စေတနာမေတ္တာတွေ ထားနေရတာလဲ။ ကိုယ့်ကျင့်
သိက္ခာပျက်ပြားနေတဲ့ မိန်းမပါ။ ကိုကိုအရှက်တွေခွဲပစ်မယ့်မိန်းမ။
ကိုကိုက ရယ်နေသည်။

ကိုကိုငိုပစ်ချင်နေတာပါ။ မြတ်ဘုန်းကြောက်တယ်။ ကျော
ထဲက စိမ့်တက်နေအောင်ကို ကြောက်တာပါ။ ကိုကိုရယ်မောနေ
တာ မြတ်ဘုန်းအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုး ခွင့်လွှတ်
နေနိုင်လည်းဆိုတာ သူမမျက်ဝန်းတွေအထိ လင်းလက်နေတဲ့
အလင်းတန်းတွေ တိုးဝင်နေသလို မြင်နေသည်။

ဦးကျောက်မရှိတဲ့ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ကိုယ့်ကျင့်သိက္ခာနဲ့

အရှက်ကင်းမဲ့လိုက်တာ။ လူစိတ်မှရှိသေးရဲ့လား။ ဖေဖေ သိသွားရင် ဘယ်လောက်ရှက်လိုက်မလဲ။ သူ့ကိုယ်သူတောင် သတ်သေပစ် မလားဘဲ။ သမီးလက်မခံပါနဲ့။ ဖေဖေတို့ သူဌေးကဖြူစင်တယ်၊ ပြည့် ဝတယ်၊ သမီးကိုလည်းချစ်တယ်။ ခုတုန်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။ သူမ မိုက်မဲစွာ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခဲ့သည်။

“ကလေးဘာမှစိတ်ပူမနေပါနဲ့ ... ကိုကိုကိုယ်တိုင် စဉ်းစား ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိတာပါ ... ကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်လေ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဖေ့ဆီ ကိုကိုအတင်းအကြပ်တောင်း ဆိုမိသွားတာလေ”

သူရယ်ပစ်လိုက်သည်။ မြတ်ဘုန်းရှင်ထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ် သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရီဝေကြေကွဲနေတဲ့ အရိပ်လေးတွေဝေနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ တကယ်တမ်း ကွဲကွာတော့မယ်ဆိုတော့လည်း မင်းလေးခံစားနေရတာတွေလို့ ကိုကိုကျေနပ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲပေါ့ သွားသည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... အိပ်တော့၊ အိပ်ခန်းထဲအထိ ကိုကို လိုက်ပို့ပေးမယ် ... တစ်ပတ်အတွင်း ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်နော်”

ကိုကိုက ပွေ့ချီမယ်လုပ်တော့ မြတ်ဘုန်း ... ငြင်းမလို့ပါဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ... မြတ်ဘုန်း မထနိုင်တော့ဘူး။ အင်အားတွေ ဘယ်ရောက် ကုန်မှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ကိုကိုက ပွေ့ချီ၍ အိပ်ခန်းထဲပို့ပေး သည်။

“မြတ်ဘုန်းလေး ... စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ အိပ်စက်ပါ။ ကိုကိုကတော့ စာဖတ်ခန်းမှာအိပ်မယ် ... အိပ်ရာလည်း အဆင်သင့် ရှိနေတာပဲ ... ဂွတ်နိုက် ... ”

ကိုကို ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မြတ်ဘုန်းပျော်ပြီး ထရုန် ပစ်ရမှာပါ။ ကြည့်စမ်း ... ငိုချင်တယ်။ ဝမ်းနည်းနေတယ်။ အိပ်လို့ မရ။ မြတ်ဘုန်းမျက်တောင်ကော့တွေ ညွတ်ကွေးလေးလံကျသွား ပြီး ... မျက်ခွံနှစ်ခု ထိကပ်သွားချိန်တွင် သူမပါးပြင်လေးပေါ် မျက် ရည်ပေါက်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုပစ်ချင်နေ သည်။

ဘာကြောင့်လဲ ... ကိုကိုနဲ့လမ်းခွဲရမှာမို့လို့လား။ မောင်နှင့် ပြန်လည်ပေါင်းဆုံရတော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာလို့ စီးကျလာတဲ့မျက် ရည်တွေ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ မြတ်ဘုန်းနှလုံးသားထဲ မှာ တကယ့်ကို ဟာလာဟင်းလင်းပဲ ရင်တွေတုန်ရီနေ၏။ ကိုကို ရင်ခွင်မှာ ပြေးဝင်နားခိုဖြည့်မိရရင် ကောင်းမလား။ စာဖတ်ခန်း မှာ ကိုကိုအိပ်နေမှာပါ။ သူမစိတ်တွေကို တင်းပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကိုလည်း ဆက်ပြီးဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးနော်၊ ကိုကိုပေးတဲ့အခွင့်အရေးတွေလည်း ဘာတစ်ခုမှလက်မခံနိုင်ပါဘူး ... မြတ်ဘုန်း ကွာရှင်းမယ်၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့မယ် ကိုကိုရယ် ... ”

၁၁၁

အခန်း (၂၃)

ကိုကိုနှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲကြမည်စီစဉ်ကာမှ မြတ်ဘုန်း တော်တော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ တရားရုံးကို သွားကြဖို့ ကိုကိုနှင့်အတူတူသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။ ကိုကိုကတော့ မြတ်ဘုန်းစိတ်လက်ပေါ့ပါးစေရန် ရယ်မောပြနေ၏။ မြတ်ဘုန်း ဘာအခွင့်အရေးမှ လက်မခံနိုင်ကြောင်းငြင်းဆန်တော့ ဖေဖေတို့နေတဲ့ တိုက်ကိုတော့ အတင်းအကြပ်လက်ခံခိုင်းနေသည်။

“ကိုကိုစေတနာပါ ... မင်းအဖေအတွက် ကိုကိုကုမ္ပဏီမှာ အကြာကြီးသစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ခဲ့လို့ပေးတာပါ။ အဲဒါကိုမှ လက်မခံရင် ကိုကို ကွာရှင်းပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဖေဖေကတော့ နင့်သဘောပဲတဲ့။ အတ္တကြီးတဲ့ သမီးမိုက်။ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားတဲ့ နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါရင်လောင်တယ်တဲ့။ ကိုကိုက ဖြောင်းဖျပြောဆိုပေးတာတောင် ဖေဖေ ...

နယ်ကို ခရီးပြန်ထွက်သွားသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ယူစရာရှိတာတွေ ယူသွားပါကွာ၊ ကိုကိုစိတ် ချမ်းသာအောင်ပါ။”

“အင်းပါ ...”

မြတ်ဘုန်းရယ် ... မင်းတကယ်ပဲ ရက်ရက်စက်စက် ကိုကိုကို ကွာရှင်းတော့မှာလားကွာ။ စိတ်တွေမပြောင်းတော့ဘူးလား။ ကိုကိုမျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့်ပျက်စီးသွားရပြီဟင်တယ်။ မကြာခင် ... တရားရုံးကိုသွားတော့မယ် ... မင်းနဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရမယ်၊ မင်းစိတ်တွေပြောင်းလဲသွားမလားလို့ ကိုကိုစောင့်ကြည့်နေတာ၊ မင်းက ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီပဲ ... အဝတ်အစားအိတ်တွေပင် သယ်ထုတ်ထားပြီးသားဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားတွေ အသုံးအဆောင်တွေကိုတောင် ရဲစွမ်းက အတင်းအကြပ်ယူခိုင်းထားရ၏။ မင်းလည်း ရိုးသားဖြူစင်ပါတယ် မြတ်ဘုန်းရယ် ... မြတ်ဘုန်းက သူမမိဘတွေနှင့်တရားရုံးကိုလာရောက်ချင်ပေမယ့် ... သူက လက်မခံဘဲ အတူတူသွားမယ်၊ ကွာရှင်းပြီးရင် လိုက်ပို့မယ်လို့ စီစဉ်သည်။

“ကိုကို ... သွားကြစို့၊ မြတ်ဘုန်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“အိုကေ ... သွားကြမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းပြီးရင် ပျော်အောင် နေနော်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ... အကူအညီ

တောင်းခံပါ၊ အားမနာပါနဲ့ ... နန္ဒကလည်း လူတော်ပါ၊ ကိုကိုစိတ် ချတယ် ...”

မြတ်ဘုန်း ငိုချင်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းဖို့ အချိန်နီးကပ်လာလေ မြတ်ဘုန်းနောင်တရလာမိသလိုပဲ။ ကိုကိုနဲ့မကွာရှင်းဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးနေတတ်မိပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ... ကိုကိုအတွက် အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေရှိလာနိုင်မှာမဟုတ်လို့ မြတ်ဘုန်းကွာရှင်းပါတော့မယ်။ ကိုကိုအပေါ် ချစ်လာနိုင်ပါ့မလားလို့ မြတ်ဘုန်းအမြဲတမ်းသံသယဖြစ်နေရလို့ပဲလေ။ သူမစိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တရားရုံးကိုသွားဖို့ ကိုကိုတွေ့မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အား ... ကိုကို ... အား ... မူးတယ်၊ အရမ်းမူးတာပဲ”

“မြတ်ဘုန်း ...”

“ခေါင်းထဲမှာ ချာချာလည်နေတယ်ကိုကို ... အရမ်းအန်ချင်တယ် ... အား ...”

“ခဏလေးထိုင်လိုက်ဦး ... စိတ်တွေမလှုပ်ရှားနဲ့နော်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခဏလှဲနေလိုက် ...”

“ကိုကိုရယ် ... မျက်လုံးတွေ အရမ်းပြာနေတာပဲ၊ မရတော့ဘူး ... မြတ်ဘုန်းသွားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... မူးတယ် ... အား ...”

“ခဏလေး ... ကိုကို ဆေးရုံကားခေါ်လိုက်မယ်၊ စိတ်ငြိမ်

ငြိမ်ထားပါ ... မြတ်ဘုန်းအားနည်းနေသလိုပဲ”

သူ ... အထူးကုဆေးခန်းကြီးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး အောက်
စီဂျင်ပါတဲ့ ဆေးရုံကားကို လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ချက်ချင်းလာပါဗျာ ... အခုပဲ ... ”

မြတ်ဘုန်းကို သူပေ့ချီထားပြီး ... မြတ်ဘုန်းမိခင်ဆီ ဖုန်း
ဆက်ရသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... သတိထားနော် ... ဘာဖြစ်တာလည်းကွာ၊
ကိုကိုစိတ်ပူလိုက်တာ”

မြတ်ဘုန်းမေမေနှင့် ဆေးခန်းမှ လူနာတင်ကားရောက်လာ
ပြီး ... ဆေးခန်းသို့အမြန်ဆုံးတင်ပို့လိုက်ရသည်။ ရဲစွမ်းအသိအကျွမ်း
အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေ ချက်ချင်းရောက်လာကြကာ မြတ်ဘုန်း
အား ဂရုတစိုက် ဆေးဝါးကုသပေးကြ၏။ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ သွင်း
ပေးကြသည်။

“မောင်ရင့်ဇနီးက အားအရမ်းနည်းနေတယ် ... ကိုယ်ထင်
တာကတော့ မောင်ရင့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဟင် ... ”

မြတ်ဘုန်းကို အရေးပေါ်ကုသပေးရင်း ... အပြင်ထွက်လာ
ကာ ဆေးကုသမှုပြီးပါပြီ ... စိတ်မပူဖို့ ထွက်ပြောသည်။

“ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိ ... စစ်ဆေးနေတယ်၊ မကြာခင် အဖြေသိရ

ဦးလပြည့်စာပေ

တော့မှာပါ ... ကိုယ့်ဇနီး ဘာဖြစ်နေလည်းဆိုတာတောင် မောင်ရင့်
တို့လို ဇနီးကို ဂရုစိုက်လွန်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်က မသိဘူး
လား”

မြတ်ဘုန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတော့လည်း သူနည်းနည်း
လေး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်
ထိုးကြဖို့အချိန်တွေ ရွှေ့သွား၍ ဖြစ်သည်။

“စိတ်မပူရတော့ပါဘူး ... အိပ်ပျော်နေတယ်၊ အားဆေးတွေ
လည်းသွင်းထားတယ် ... အဖြေက မကြာခင် သိရမှာပါ ... ”

ဆရာဝန်ကြီးကပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ မြတ်ဘုန်းမေမေ
ကတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာသေချာရင် မင်းဘက်ကနေ ကွာရှင်းဖို့
သဘောမတူပါနဲ့တဲ့။ အမေတောင်းပန်ပါတယ်တဲ့။ သူတွေဝေငေး
ကြောင်နေမိ၏။ သူ့ရင်သွေးလေးကို မြတ်ဘုန်းက မလိုချင်ပါဘူး၊
ကွာရှင်းဖို့ကို မြတ်ဘုန်းကမလွဲမသွေ လုပ်ဆောင်တော့မှာပဲ ဖြစ်
သည်။

“ဦးရဲစွမ်းရေ ... ဝမ်းသာတော့၊ ရှင့်ဇနီး မြတ်ဘုန်းရှင်မှာ
ကိုယ်ဝန်က နှစ်လရှိနေပါပြီ ... ”

“ဗျာ ... ”

OG ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က သူ့ကိုဝမ်းသာအားရ ပြောပြနေ
သည်။ ဝင်ကြည့်လို့ရပါပြီတဲ့။ အရေးပေါ် အခန်းထဲကနေ ဦးသန့်

ဦးလပြည့်စာပေ

အခန်းသို့ ပို့ရန်ပြင်ဆင်နေကြ၏။ သူနှင့်မြတ်ဘုန်းအမေ ဝင်လာတော့ မြတ်ဘုန်းအိပ်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေ၍ ရဲစွမ်းမနိုးရက်တော့။ မြတ်ဘုန်းဆေးကင်တွေ ဖြတ်ထားတာကြာပါပြီဆိုတဲ့စကားလေးကို သူပြန်ကြားယောင်နေသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ဆေးကင်တွေ မသောက်တာကြာပါပြီကိုကို၊ ကျွန်မ ကိုကိုကိုချစ်နိုင်ဖို့ သံယောဇဉ်တွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ် ယုံပါ ... ”

နန္ဒအကြောင်းတွေ မသိခင်က သူနှင့်မြတ်ဘုန်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ပြဿနာတွေလည်းမရှိ။ အေးချမ်းနေခဲ့သည်။ နန္ဒမေမက နန္ဒအကြောင်းပြောပြပြီးမှ စိမ်းစိမ်းကားကား အနေအေးစက်သွားကြ၏။ ခဏကြာတော့ မြတ်ဘုန်းနိုးလာသည်။

“မြတ်ဘုန်း ... ”

“ကိုကို ... ”

“အားနည်းသွားတာပါ။ စိတ်တွေအရမ်းလှုပ်ရှားသွားလို့ထင်တယ် ... တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တော့ ဆေးခန်းမှာနေရဦးမယ်တဲ့ ... ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလည်းလေ ... နေရမှာပေါ့”

မြတ်ဘုန်းလည်း အလောတကြီး ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းဖို့ မသွားချင်ပါဘူးလေ။ မြတ်ဘုန်း ... အစားအသောက်ပျက်တာကြာပါပြီ။ ကိုကိုရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေတာပါ။ ကိုကိုလက်ကို သူမတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ကိုကို ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကိုကို စိတ်သောကရောက်အောင် မြတ်ဘုန်းလုပ်မိတယ်၊ အားတွေပြည့်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ မအိမ်လည်နဲ့လေ ... ”

မြတ်ဘုန်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟုလည်း ရဲစွမ်းပြောမပြော။ အသိပေးလိုက်ရင် မြတ်ဘုန်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး စိတ်ညစ်သွားနိုင်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... ဆေးရုံကဆင်းမှနော် ... တကယ်ပဲကွာ၊ ကိုကိုနဲ့မြတ်ဘုန်း ရေစက်မကုန်သေးဘူးထင်တယ်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက် ထပ်စောင့်ရတော့မယ်”

မြတ်ဘုန်းမှာ သူ့သွေးရှိနေတော့ အားရှိအောင် တစ်ပတ်လောက်တော့ ရဲစွမ်းပြုစုပေးချင်သေးသည်။ မြတ်ဘုန်းမေမေလည်း ရှိနေတာပဲ။ မြတ်ဘုန်း လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးနေရ၏။ ဆေးသွင်းလိုက်၍ မြတ်ဘုန်းနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေတွေမှာ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။

“ကိုကိုကုမ္ပဏီကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ... တရားရုံးက သွားစရာမလိုတော့ဘူးဆိုတော့ ... မြတ်ဘုန်း ... ရလား၊ နန္ဒကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ် ...”

“မဆက်ပါနဲ့ကိုကို ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ကိုကိုနဲ့က ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုက်ပြီလို့ပဲ သဘောထားပါ။ ပြဿနာမရှိပါဘူး ...”

“နေပါစေကိုကို ... မြတ်ဘုန်းနဲ့ကိုကိုက တရားဝင်ကွာရှင်း ရသေးတာမှမဟုတ်တာ ... မတွေ့ချင်ပါဘူး ...”

“ဒါဆိုလည်း မြတ်ဘုန်းလေး အနားယူနေနော် ...”

“အင်း ...”

မြတ်ဘုန်းရဲ့ထူးခြားသော စိတ်ခံစားမှုတွေက နန္ဒကို မတွေ့ လိုတော့ခြင်းပင်။ မတွေ့သင့်တော့ဘူးဟု ထင်နေ၏။ ကိုကိုက သူမ ကို အပြီးလေးနှင့်ကြည့်ပြီး ... အနမ်းလေးပင်မပေးဘဲ ပြန်ထွက် သွားသည်။

“သမီးလေး ... မြတ်ဘုန်းရှင် ...”

“မေမေ ...”

“မောင်ရဲစွမ်းထက်က သမီးလေးအပေါ် ကောင်းလွန်းပါ တယ်ကွယ် ... ပြီးတော့လေ သမီးထိတ်လန့်သွားဖို့နဲ့ မေမေ ပြော ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာများလည်းမေမေ ... အခု ... သမီးတည်ငြိမ်နေပါပြီ ပြောပါ ... ဘာမှလျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့နော်”

“သမီးလေးမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လတောင် ရှိနေပြီတဲ့လေ”

“ဟင် ...”

မေမေက မြတ်ဘုန်းစိတ်ညစ်ထိတ်လန့်သွားမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေပေမယ့် ... မြတ်ဘုန်းကတော့ ဝမ်းသာအားရ နှင့် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထမိသည်။

“ကိုကို စောစောက ဘာဖြစ်လို့ပြောမသွားတာလဲ ... မြတ်ဘုန်းပျော်လိုက်တာ ... ကိုကိုရှင်သွေးလေး မြတ်ဘုန်းဆီမှာ တကယ်ပဲရှိနေပြီလားမေမေ ...”

“အင်း ... ဆရာဝန်ကြီးတွေပြောတာပါ။ မောင်ရဲစွမ်းက တော့ ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ ... သမီးစိတ်ညစ်သွား မှာစိုးလို့ထင်ကယ်”

မြတ်ဘုန်း အရမ်းကြီးပျော်ရွှင်နေတာတွေ့ရတော့ မေမေ လည်း စိတ်အေးသွားသည်။ ကိုကိုကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ။ ကိုကိုရှင် သွေးလေး မြတ်ဘုန်းလွယ်ထားရတာ မြတ်ဘုန်းစိတ်မညစ်တဲ့အပြင် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

“သမီးလေးအပြင်မှာ နန္ဒရောက်နေတယ်ကွယ် ... သမီး လေးကို လာတွေ့တာပါ ...”

“အင်း ...”

မြတ်ဘုန်း စိတ်ထဲမှာလည်း နန္ဒနှင့်တွေ့ပြီး သူမလုပ်ရပ်တွေ အတွက် တောင်းပန်ချင်မိကာ မိတ်ဆွေတွေကဲ့သို့ပင် ဆက်ဆံကြ ရန် ပြောချင်နေသည်။ နန္ဒဝင်လာ၏။ အပြီးတွေနှင့်တောက်ပနေတဲ့ နန္ဒ မျက်ဝန်းတွေကလည်း ဖြူစင်နေသည်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ် ... မြတ်ဘုန်းရှင် ... ကံကောင်းခြင်းလက် ဆောင်ပါပဲဟာ ... နော်”

“ကိုကို ဖုန်းဆက်တာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အေးမွန်ပါ။ နင်နေကောင်းအောင် ကြိုး စားနေ မြတ်ဘုန်းရှင် ... ငါမနက်ဖြန်ပဲ နိုင်ငံခြားကိုထွက်မယ်၊ အလုပ်သွားလုပ်မှာပါ ... မေမေလည်း သူမလုပ်ရပ်တွေအတွက် အရမ်းနောင်တတွေရနေပါတယ် ... အန်တီနွယ်ကို တောင်းပန်မှာ ပါ။ တို့တွေက နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတူနေထိုင်လာကြတဲ့ ဘဝတူ မိတ်ဆွေတွေပဲ ... နင်ကကံကောင်းလွန်းပါတယ် မြတ်ဘုန်းရှင်ရာ”

“အေးပါ နန္ဒရယ် ... ငါလည်းမှားပါတယ်၊ နင်လည်း အဆင် ပြေပါစေ ...”

“ဦးရဲစွမ်းထက်က အရမ်းစိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သူပါ။ နင့်လိုကောင်ဆိုးမလေးကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ် မှမလွယ်တာဘဲ ... ကြောက်စရာကြီး ...”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

“ကောင်စုတ်နော် ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ... အားပေးစကားတွေ ခွင့် လွှတ်ရန် တောင်းပန်ကြပြီး ... နန္ဒပြန်ထွက်သွားတော့ မြတ်ဘုန်း စိတ်ထဲ အေးချမ်းပေါ့ပါးသွားသည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းပါပဲ။

မြတ်ဘုန်းလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသွားသဖြင့် ဆေးခန်း မှဆင်းရ၏။ ကိုကိုက ပြာသာခတ်နေအောင် ပြုစုယူယပေးနေ သည်။ မြတ်ဘုန်း အိပ်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ဖြူဖြူဆွတ်ဆွတ်မွှေးပျံ့ သင်းထုံနေတဲ့ လီလီပန်းအဖြူရောင်အပွင့်ကြီးတွေနှင့် ဝေဆာနေ ၏။ ကိုကိုက မြတ်ဘုန်းအားပြီး၍ ကြည့်နေလေသည်။

“သဘာဝပန်းရနံ့လေးတွေကြောင့် မြတ်ဘုန်းစိတ်တွေ ရွှင် လန်းသွားစေချင်လို့လေ ... ဘယ်လိုလဲ ကြိုက်လား ...”

“အင်း ... အရမ်းကြိုက်တယ်ကိုကို ... စိတ်ထဲမှာ လန်းသွား တယ်”

“ကလေးအနားယူလိုက် ... အိပ်နော် ...”

“ကိုကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စာဖတ်ခန်းမှာ အိပ်မယ်လေ ... မြတ်ဘုန်းအားပြည့်ပြီး ကျန်းမာရေး ထူထောင်လာမှ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စ ဆက်လုပ်မယ်”

“ဒါဆို ... မြတ်ဘုန်းဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ လွယ်ထားရတဲ့ ကိုကို”

ဖိုးလပြည့်စာပေ

ရင်သွေးလေးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကိုကို ... ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုပါဘူးကွာ ... မြတ်ဘုန်း ဆန္ဒအတိုင်းပဲလုပ်ပါ ... ကိုကိုတစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တာက ကလေးကိုမွေးပေးပါ။ ကိုကိုနဲ့ကွာရှင်းပြီးလည်း မြတ်ဘုန်းမိဘအိမ် မှာနေပြီးတော့ပေါ့ ... မွေးပြီးရင် ကိုကို့ကိုပေးပါ ... ”

ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး မြတ်ဘုန်းရယ်ချင်သွားရသည်။ နန္ဒနှင့် မြတ်ဘုန်းတို့ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတာလည်း ကိုကိုမသိဘူးထင် တယ်။ ကြောက်နေတာမဟုတ်လား။ ကိုကိုရဲ့ ခန့်ညားတည်ကြည်မှု နှင့် ရိုးသားပြည့်ဝဖြူစင်မှုကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ မြတ်ဘုန်းအကြာ ကြီးစိုက်ကြည့်မိသွားရ၏။ ကိုကိုက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း လှည့်ထွက် သည်။

“ကိုကို ... ”

“ဟင် ... မြတ်ဘုန်း ... ”

ကိုကို အနားပြေးကပ်သွားပြီး ကိုကိုအားနောက်ကျောမှ မြတ်ဘုန်းလက်မောင်းတွေနှင့် အားကိုးတကြီး ဖယ်ထားလိုက် သည်။

“ကိုကို ... ဘယ်မှမသွားပါနဲ့၊ မြတ်ဘုန်းတောင်းပန်ပါတယ် နော် ... မြတ်ဘုန်း အရူးထတာပဲ ... တကယ်တမ်းကျတော့ မြတ်

ဘုန်းနှလုံးသားထဲမှာ အားကိုးတကြီးနဲ့ ချစ်မိနေတာက ကိုကိုပါပဲ”

“ဟင် ... မြတ်ဘုန်း ... ”

ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူမဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယမျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တုန်ပြန်ဖက်လိုက်သည်။

“ဘာပြောလိုက်တယ် မြတ်ဘုန်း ... သေသေချာချာ ပြန် ပြောပြစမ်းပါ ... ကိုကိုကြားလိုက်တာ အမှန်တွေပဲလားလို့”

“အမှန်တွေပါကိုကို ... နန္ဒလည်း ဆေးခန်းမှာ လာတွေ့ပါ တယ် ... သူနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တော့မယ်၊ မြတ်ဘုန်းနဲ့ နန္ဒငယ်သူငယ်ချင်းကောင်းတွေအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ကြပါပြီ၊ ကိုကိုကို မြတ်ဘုန်းချစ်တယ် ... အားလည်းကိုးတယ်၊ မြတ်ဘုန်း ရင်သွေးလေးရဲ့ အဖေမို့လည်း လေးစားနေမိပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးစတမ်းနော်ကိုကို ... ”

“မြတ်ဘုန်းလေးရယ် ... ကိုကိုဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ မြတ် ဘုန်းနဲ့ကွာရှင်းလိုက်ရမှာကိုတွေ့မိတိုင်း ... ကိုကို ရူးသွပ်မတတ် ဘဲ ဆောက်တည်ရာမရဘူး၊ မြတ်ဘုန်းလေး စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင် ဖို့သာ ကိုကိုကြိတ်မှတ်နေရတာပါ ... ”

“ကိုကိုရယ် ... ”

၂၀၈

ရှင်မြတ်နိုး

“မြတ်ဘုန်းရယ် ...”

ကြားလေသွေးရင်တောင် ဝေးမှာကြောက်နေကြသလိုပဲ
ကိုကိုနှင့်မြတ်ဘုန်းရှင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားကြလေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး။

BURMESE
CLASSIC

စိုးလပြည့်စာပေ